ΕΤΟΣ Α'
ΑΡΙΘΜΟΣ 5

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
ΔΥΟ ΔΡΑΧΜΑΙ

ΠΕΜΠΤΗ
23 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1937

ΕΥΡΩΠΗ

ΕΙΣ ΤΗΝ 15ην ΣΕΛΙΔΑ

ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ ΛΑΟΙ

του ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΜΙΝΩΣ Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΔΩΡΕΑ Κ. Τσόλα
ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 3618

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΙ ΥΠΑΙΘΡΙΟΙ ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Ὁ Δῆμος Ἀθηναίων, στὶς ἐφετεινὲς ὑπαίθριες συναυλίες ποὺ ἔδωσε γιὰ τὴ μουσικὴ διαπαιδαγώγησι τοῦ λαοῦ, εἶχε πολὺ πιότερη ἐπιτυχία στὴν ἐκτέλεσι αὐτὴ τοῦ σκοποῦ του ἀπὸ τὶς προηγούμενες χρονιές. Καὶ ὁ βασικώτερος λόγος τῆς ἐπιτυχίας του αὐτῆς, ἦταν γιατὶ ἐδιάλεξε κομμάτια πιὸ εὐκατάληπτα, πιὸ κατάλληλα γιὰ τὸ πολὺ Κοινό, ἐνῷ ἀντίθετα τὶς ἄλλες χρονιὲς ἄρχισε μὲ βαρὺ κάπως πρόγραμμα, ποὺ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ σταθῇ γιὰ ἕνα τέτοιο σκοπό.

Ἐνῷ ἄρχισε μὲ συμφωνικὰ ἔργα, σὰν τὶς Συμφωνίες τοῦ Τσαϊκόφσκυ, τὴ Σαχραζὰτ τοῦ Κορσακὼφ καὶ ἄλλα τέτοιας φύσεως, ποὺ μόνο ἀπὸ τὴ σκηνὴ τῶν «Ὀλυμπίων» παίζονται καὶ εἶναι φύσει ἀδύνατον νὰ γίνουν ἀντιληπτὰ ἀπὸ τὸ λαό, γιὰ χάρι τοῦ ὁποίου ἐδίδοντο, κατέληξε ἐφέτος σὲ κομματάκια ἀφ' ἑνὸς μικρὰ καὶ ἀφ' ἑτέρου καταληπτά.

Οἱ διάφορες οὐβερτοῦρες ποὺ μᾶς ἔδωσε ὁ Μητρόπουλος μὲ τὴ Συμφωνική του ὀρχήστρα καὶ τὰ ἄλλα ἐπίσης μικρὰ ἀπὸ τὴν Χορῳδία μὲ τὸν Οἰκονομίδη καὶ τέλος οἱ ἐκτελέσεις τῆς Φιλαρμονικῆς τοῦ Δήμου ἦταν ὅ,τι χρειαζόντανε γιὰ τὴ βαθμιαία κατανόησι τοῦ λαοῦ στὴν πραγματικὴ Μουσικὴ καὶ ὄχι στὴ Μουσικὴ τῶν μεγαφώνων.

Ἀνάμεσα ἀπ' αὐτὲς τὶς ὑπαίθριες συναυλίες, ἀξίζει νὰ ἀναφέρω μιὰ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διαλεχτοῦ Κερκυραίου μαέστρου καὶ συνθέτη, τοῦ κ. Δουκάκη, ποὺ μὲ τόση ἐπιτυχία διηύθυνε τὴ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου καὶ ἐξετέλεσε ὑπέροχα μερικὲς οὐβερτοῦρες ἀνάμεσα ἀπ' τὶς ὁποῖες ἐξαιρετικὰ ἀπέδωσε τὸν Γουλλιέλμο Τέλλο τοῦ Ροσσίνι, τὴ μνημειώδη αὐτὴ εἰσαγωγή, ποὺ θεωρεῖται μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ θαυμαστὲς ποὺ ἔχουν γραφῆ ἕως τώρα.

Μὲ πιστὴ εὐλάβεια ἔβλεπε κανεὶς τὸ πλῆθος ποὺ εἶχε κατακλύσει τὴν πλατεῖα τοῦ Ζαππείου νὰ παρακολουθῇ τὴν ἐκτέλεσι ὅλου ἐκείνου τοῦ προγράμματος καὶ καταλάβαινε ὅτι εἰλικρινὰ ὁ κόσμος αὐτὸς εὐχαριστεῖται, ὅταν ἀκούει τέτοια ἔργα νὰ παίζωνται μὲ τόση συνοχὴ γιὰ χάρι του.

Γι' αὐτὸ λέγω πὼς ἐφέτος ἡ ἐπιτυχία τῶν ὑπαιθρίων αὐτῶν Συναυλιῶν ἦταν πλήρης, ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμό της. Καὶ ἔτσι μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι κάθε χρόνο θὰ πηγαίνουν καὶ καλλίτερα, ἕως ὅτου νὰ φτάσῃ καὶ ἡ ὥρα ποὺ θὰ παιχτοῦν καὶ ἔργα βαρύτερα ὥστε νὰ μὴν κουράζεται ὁ κόσμος νὰ τὰ ἀκούῃ καὶ λόγῳ τῆς ποιότητος καὶ λόγῳ τῆς διαρκείας των.

Καὶ ἕνα ἄλλο ἀκόμη εὐχάριστο γεγονὸς γιὰ τὴ μουσικὴ κίνησι τοῦ τόπου μας εἶναι οἱ Συμφωνικὲς Συναυλίες ποὺ ἐδόθηκαν στὰ ἀρχαῖα θέατρά μας.

Καὶ πρῶτα, στὸ Ὠδεῖον Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ μὲ τὴν πανσέληνο. Ἐδόθηκαν τέσσαρες συναυλίες, ἂν δὲν ἀπατῶμαι καὶ ἕνα φεστιβὰλ μὲ ἔργα Στράους.

Ὕστερα, μὲ τὴ συνεργασία τῆς Περιηγητικῆς Λέσχης Ἀθηνῶν, ἑνὸς λαμπροῦ Τουριστικοῦ Συλλόγου, ἐδόθησαν τρεῖς συναυλίες στὰ ἀρχαῖα θέατρα Κορίνθου, Σικυῶνος καὶ Δελφῶν μὲ ἔργα Βάγνερ, Μότσαρτ καὶ Μπετόβεν.

Βέβαια οἱ συναυλίες αὐτὲς ποὺ συνδυάζουνε τὸ τερπνὸ μὲ τὸ ὠφέλιμο, τὴν ἐκδρομὴ μὲ τὴ μουσικὴ ἀπόλαυσι, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ εἶναι προσιτὲς στὸ πολὺ Κοινό, ἔστω καὶ σὲ κεῖνο ποὺ συχνάζει τὸ χειμῶνα στὴ σάλλα τῶν «Ὀλυμπίων» γιὰ τὸ λόγο τῶν ἐξόδων ἀπ' τὴ μιὰ καὶ τὸν κατάλληλο καιρὸ ἀπ' τὴν ἄλλη. Γι' αὐτὸ ἴσως νὰ μὴν ἔμειναν τέλεια εὐχαριστημένοι οἱ διοργανωταί τους.

Ἀλλὰ ἡ προσπάθειά τους αὐτὴ μπορεῖ μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ μιὰ κατάλληλη διαφήμισι νὰ πιάσῃ σὲ τρόπο ποὺ σιγὰ-σιγὰ νὰ μᾶς ἔρχονται καὶ ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ ξένοι, ποὺ τώρα τελευταῖα ἄρχισαν καὶ αὐτοὶ νὰ ἀγαποῦνε τὸν τόπο μας μὲ ἰδιαίτερη στοργὴ γιὰ τὸ ἀθάνατο πνεῦμα τῶν προγόνων μας καὶ μαζὺ μὲ τὴν ἐπίσκεψι τῶν ἀρχαιολογικῶν μας τόπων νὰ ἀπολαμβάνουν καὶ τὶς θεῖες ἁρμονίες τῶν μεγάλων μουσικῶν.

Ἀφοῦ ἔγινε ἡ καλὴ ἀρχή, ποὺ εἶναι πάντα «τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς», θὰ πάῃ μπρὸς ὁ ἱερὸς αὐτὸς σκοπός, καὶ ἔτσι ἡ ἀπόλαυσις τοῦ ἀκροατηρίου θὰ εἶναι ἀλησμόνητη, ὅπως θὰ μείνουν ἀλησμόνητες οἱ ὧρες ποὺ μᾶς ἐχάρισε ὁ Μητρόπουλος στὰ θεῖα ἐκεῖνα περιβάλλοντα τῆς ἀρχαίας Κορίνθου, Σικυῶνος καὶ Δελφῶν.

Δ. Γ. ΣΑΡΙΔΗΣ

ΥΠΟ τὴν πανσέληνον τῆς Κυριακῆς, τῆς Δευτέρας καὶ τῆς Τρίτης, χαρήκαμε, μιὰ σπάνια βραδυά. Οἱ πλατεῖες Ψυρρῆ, Μεταξουργείου καὶ Πλάκας εἶχαν τὴν εὐεργετική τους. Οἱ τρεῖς παλαιὲς πλατεῖες, ηὗραν τὸν...ἑαυτό τους. Τὰ ὥμορφα καὶ γραφικὰ σπιτάκια, ζωντάνεψαν κάποιους περασμένους παληοὺς καιρούς. Καὶ οἱ γέροι καὶ οἱ γρηές, ἔνοιωσαν τὰ μάτια τους ὑγρά, ἀπὸ τὴν συγκίνησι. Κανταδίτσα, κιθάρα καὶ Κόκκινος, Ρόδιος, Λαμπελέτ, Λαυράγκας, ποὺ μυρίζουν παληὰ Ἀθήνα. Πλουσιώτατο τὸ πρόγραμμα, ποὺ κατήρτισεν ἡ Ἀθηναϊκὴ Μανδολινάτα (Λάβδα) καὶ ἡ χορῳδία της, τὸ ἐξετέλεσεν ὑπέροχο. Πολὺς κόσμος, παρηκολούθησε καὶ στὶς τρεῖς πλατεῖες, τὸ πρόγραμμα κ' ἔμεινε κατενθουσιασμένος. Πετυχεμένη ἐπίσης ἡ ἰδέα, τοῦ νὰ γυρίσῃ ἡ μανδολινάτα μετὰ τῆς χορῳδίας—μετὰ τὸ τέλος τοῦ προγράμματος—τὰ δρομάκια τῶν παλαιῶν συνοικιῶν καὶ νὰ ἐκτελέσῃ μὲ συνοδεία κιθάρας καὶ μανδολίνου, παληὰ τραγούδια. Μπράβο στὴν Ἀθηναϊκὴ μανδολινάτα καὶ στοὺς ὀργανωτὰς τῶν τριῶν συναυλιῶν.

□□□

ΕΝΑΣ πατέρας στὴ Δράμα, ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του, γιατὶ τὸν ἐγκατέλειψεν ἡ νεαρὰ σύζυγός του, ἀκολουθήσασα τὸν φίλο της—ὅπως λέγει τὸ ἀστυνομικὸ δελτίον, — ἔρριψε τὸ πενταετὲς παιδάκι τους σ' ἕνα πηγάδι γιὰ νὰ τὴν...ἐκδικηθῇ. Ἂν τὴν διαβάζατε αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, σὲ κάποιο ἔργο, θὰ κατηγορούσατε τὸν συγγραφέα, γιατὶ γράφει «ἀπιθανότητες». Πόσες φορὲς ὅμως ἡ ζωή, περνάει τὰ ὅρια τῆς φαντασίας καὶ πόσοι συγγραφεῖς δὲν τολμοῦν νὰ μεταφέρουν τὴ ζωὴ—μιὰ τέτοια ζωὴ—στὸ χαρτὶ ἢ στὸ σανίδι τῆς σκηνῆς;

□□□

ΕΡΩΣ ἢ πορτοφόλι;—ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασι. Γιατὶ αὐτὸ ὑπενθυμίζει ἡ «περιπετειώδης» ἀπαγωγὴ τῆς δεκαεξαέτιδος Εὐτυχίας Στρέκα στὸ χωριὸ Μαχάργη τῶν Τρικκάλων, ἀπὸ τὸν συγχωριανόν της Τριγκώνη...Ὁ νεαρὸς ἐπέδραμε μετ' ἀγνώστων κατὰ τῆς...λατρευτῆς του καὶ τὴν ἀπήγαγε, ἐνῷ αὐτὴ εὑρίσκετο μὲ τέσσαρες φίλες της, ποὺ ἔσπευσαν ν' ἀναγγείλουν τὸ «δρᾶμα» στὸν πατέρα τῆς κόρης. Ὁ ἄνθρωπος, φυσικὸν ἦτο νὰ στενοχωρηθῇ, ἀλλὰ φαντάζεσθε τὴν δευτέρα κατάπληξί του, ὅταν, ἐνῷ ἐπερίμενε νὰ κληθῇ διὰ τοὺς γάμους, ἔλαβε ἕνα γράμμα, ποὺ τοῦ ἐζητοῦντο ἑκατὸν πενῆντα χιλιάδες, γιὰ νὰ μὴ ἀποκεφαλισθῇ τὸ κορίτσι! Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔστειλε τὰ χρήματα καὶ ἐν ἀναμονῇ τῆς κεφαλῆς τῆς...κόρης του, προσέφυγε στὴν ἀστυνομία. Ὁ γαμβρὸς εἶδε—μὲ τὴν πάροδον τῶν ἡμερῶν—ὅτι τὸ σχέδιον ἀπέτυχε, ποὺ φαινόταν ὅτι τὸ εἶχε καταστρώσει μὲ τὴν νύμφην. Καὶ ἀντὶ νὰ περιμένῃ νὰ συλληφθῇ, ἐνεφανίσθη πρὸ ἑνὸς ἐνωμοτάρχου, μετὰ τῆς ὑποψηφίας νύμφης καὶ ἐδήλωσαν «ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ νυμφευθοῦν». Ὁ ἄνθρωπος τοῦ νόμου, ἐζήτησεν ὁδηγίας ἀπὸ τὰ Τρίκκαλα καὶ ἀντὶ νὰ ὁδηγήσῃ τὸ ζεῦγος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ὡδήγησε στὸ...κρατητήριο! ἀφοῦ ἀπήγγειλε κατηγορίαν κατὰ τοῦ γαμβροῦ, ἐπὶ ἀπαγωγῇ καὶ ἀποπείρᾳ ἐκβιάσεως. Νὰ παιδιά, νὰ μάλαμα, ὅπως ἔλεγαν καὶ οἱ πατέρες μας σὲ τέτοιες περιπτώσεις. Ἀλλὰ δὲν θυμίζει κι' αὐτὸ ὑπόθεσι φανταστική, ἑνὸς δυνατοῦ ἔργου;

□□□

ΑΛΛΑ, τὸ παρακάτω, εἶναι πάρα πολὺ Σαιξπηρικό. Στὸ Νταργελὶκ τῆς Αἰγύπτου ζοῦσε ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ Κουμὰρ Ραμέντρα Ναράγια Ρόυ. Ποιὸς τοῦ εἶπε ὅμως νὰ εἶναι πλούσιος καὶ νὰ ἔχῃ γυναῖκα ὡραία καὶ ἀδελφὸ νέο; Ἦταν μιὰ κακὴ σύμπτωσι βέβαια αὐτό, ἀλλ' ἔτσι, ἦτον. Καὶ γι' αὐτὸ ἀπέθανε. Κ' ἐπειδὴ ὁ Κουμὰρ Ραμέντρα κλπ., ἦταν Βραχμάνος, ἀφοῦ ἀπέθανε, ἔπρεπε νὰ καῇ. Καὶ θὰ ἐκαίετο. Ἡ φωτιὰ ἦταν ἕτοιμη καὶ τὸ πτῶμα ἐκεῖ, ἀνίκανο νὰ κουνηθῇ. Ὁ Θεὸς ὅμως τῶν Βραχμάνων, ἔστειλε ἐκείνη τὴν ὥρα, μιὰ δυνατὴ καταιγίδα κ' ἡ νέα καὶ ὡραῖα σύζυγος μετὰ τοῦ ἀνδραδέλφου της, ἀκολουθουμένη ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς, ἔσπευσαν νὰ φύγουν διὰ νὰ μὴ...βραχοῦν, ἀφοῦ πρῶτον, πέταξαν τὸ νεκρὸ στὴ φωτιά. Κ' ἐπειδὴ τὸ πλησιέστερο οἴκημα ἦταν ἕνα καὶ περισσότερο χιλιόμετρο μακρυά, δὲν ξαναγύρισαν πίσω, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί ἀπέγινε ὁ μεταστάς. Ὁ Θεὸς ὅμως, ποὺ εἶναι μεγάλος, εἶχε ρίξει τόσο νερό, ποὺ ἡ φωτιὰ εἶχε σβύσει καὶ ὁ Κουμὰρ ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ παρεξενεύτηκε, πῶς βρέθηκε σὲ τέτοιο χάλι. Ἡ συγκίνησι ὅμως τοῦ πῆρε τὴ μνήμη καὶ δὲν θυμόντανε πιὰ τίποτα. Τὸν ηὗραν περιπλανώμενον κάποιοι Βραχμάνοι ἱερεῖς, τὸν μάζεψαν καὶ τὸν ὀνόμασαν... παπᾶ. Κάποια μέρα ὅμως...θυμήθηκε! Καὶ τὰ θυμήθηκε ὅλα. Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρό, ἐπέστρεψε στὸν τόπον του, ὅπου ηὗρε τὴ γυναῖκα του, γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, νὰ ξεκοκαλίζουν τὴν περιουσία του. Ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε στὰ δικαστήρια κ' ἐκεῖ ἀπεκαλύφθη, ὅτι ὁ Κουμάρ, εἶχε δηλητηριασθῆ ἀπὸ τὸ ἔνοχο ζεῦγος!... Ἄλλη ὑπόθεσι τραγῳδίας, ποὺ ὅμως παίχτηκε ὄχι στὸ θέατρο, ἀλλὰ σὲ κάποια φλογερὴ χώρα, ὅπου τὰ πάθη εἶναι τόσο ζωηρά, ὥστε νὰ μὴ σβύνουν, παρὰ μὲ τὸ θάνατο τοῦ ἄλλου.

□□□

ΑΥΤΕΣ οἱ διεκδικούμενες περιουσίες, εἶναι κάτι, ποὺ ὁμοιάζουν «περιπετειώδες μυθιστόρημα». Ἄλλοτε ἕνας Ἰταλὸς διεκδικοῦσε σχεδὸν ὁλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, πὼς ἦταν...κτῆμα του. Καὶ τὰ πράγματα ἔφθασαν στὰ δικαστήρια, χωρὶς βέβαια νὰ καταφέρῃ τὸ ποθούμενον. Τώρα ὁ μακαρίτης «πασσᾶς τοῦ Ἁλμυροῦ»—οἱ κληρονόμοι του δηλαδὴ—διεκδικοῦν τὴν περιουσία τοῦ ντεκὲ τῶν Φαρσάλων, ὡς ἰδική των—ἐπὶ τῷ λόγῳ, ὅτι ὁ «πασσᾶς» εἶχε χριστιανέψει καὶ ἐπομένως σ' αὐτοὺς ἀνήκει ἡ κληρονομικότης. Ὁ ἡγούμενος ὅμως τοῦ ντεκὲ Κιουζοὶμ - Μπαμπᾶς, δὲν δέχεται αὐτὴν τὴν ἄποψι. Ἐπιμένει ὅτι ὁ πασσᾶς ἦτο καὶ ἔμεινε πασσᾶς, ἤγουν δὲν ἀλλαξοπίστησε, καλῶς δὲ ἡ μονή του κατέχει τὰ κτήματα. Καὶ κατέφυγε καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειράν του στὰ δικαστήρια Λαρίσης. Ἂς περιμένουμε λοιπὸν τὴν ἀπόφασί των, διὰ νὰ ἰδοῦμε, ποιὸς ἔχει τὸ δίκηο.

□□□

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ μας, πρέπει νὰ παρακολουθήσουν, τὴ νέα νουβέλλα τῆς «Εὐρώπης»: «Ἕνα ἄγνωστο κορίτσι» π' ἀρχίζει ἀπὸ σήμερα νὰ δημοσιεύεται στὴν 17 σελίδα. Εἶναι ἕνα ρωμαντικὸ ἐπεισόδιο, ποὺ στρέφεται φυσικὰ γύρω σὲ μιὰ ἀγάπη καὶ ποὺ ὁ συγγραφεύς του, γνωστὸς ἀπὸ πολλὰ ἔργα του, τὸ ἐμφανίζει κατὰ ἕνα τρόπο, ποὺ ἀληθινὰ θὰ συγκινήσῃ ὅσους τὸ διαβάσουν. Ἐπίσης στὸ φύλλο αὐτό, δημοσιεύουμε ἕνα διήγημα, τοῦ τόσον δημοφιλοῦς συγγραφέως κ. Χρ. Χαιροπούλου, ἕνα κομμάτι τοῦ Ντεκομπρᾶ γιὰ τὶς «Κίτρινες φυλὲς» καὶ στὴ καλλιτεχνικὴ σελίδα εἰδήσεις ποὺ θὰ συγκινήσουν. Θεατρικὴ ἡ μιά, ποὺ ἀφορᾷ τὸν ἐκλεκτὸ φίλο κ. Μωραϊτίνη καὶ κινηματογραφικὴ ἡ ἄλλη.

Στὸν Ἱερὸ Βράχο

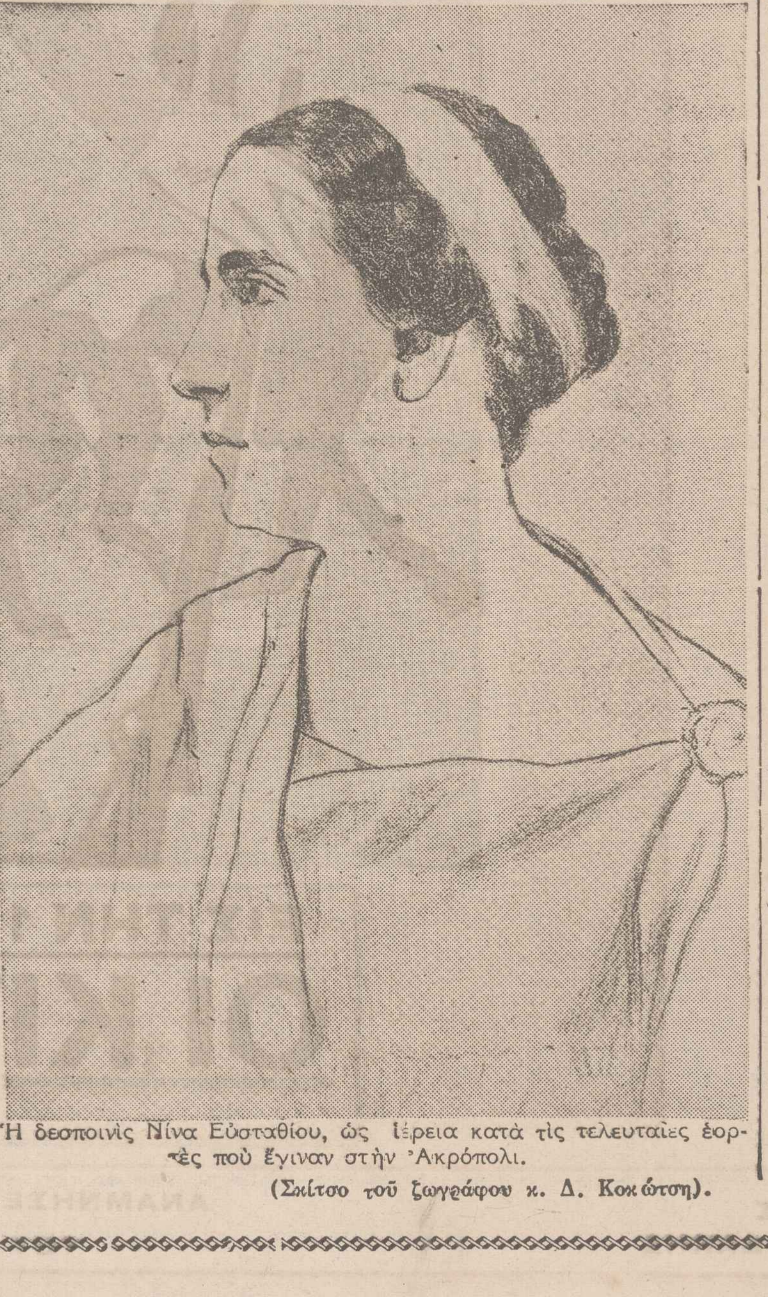

Ἡ δεσποινὶς Νίνα Εὐσταθίου, ὡς ἱέρεια κατὰ τὶς τελευταῖες ἑορτὲς ποὺ ἔγιναν στὴν Ἀκρόπολι.

(Σκίτσο τοῦ ζωγράφου κ. Δ. Κοκώτση).

ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ!

Διατρέχει λοιπὸν κρίσι; Μάλιστα καὶ σοβαρὰ πολύ. Πρόκειται περὶ τοῦ ἔρωτος. Αὐτὸ μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε ἕνα μικρὸ κομψοτέχνημα τοῦ πλάστου, ἕνα εὔθραυστο δεσποινίδιο, ὑπόλειμμα τῆς παλαιᾶς καλῆς ρωμαντικῆς ἐποχῆς.

Πῶς θὰ γίνῃ, λοιπόν; Ὁ ἔρως δὲν ἔχει πλέον φαρέτρα καὶ βέλη. Δὲν ἐπῆρε οὔτε μάνλιχερ διότι τὸ ἀπαγορεύει ὁ ἀφοπλισμός. Ἔχει ὅμως πορτοφόλι. Πετᾷ ἕνα πεντοχίλιαρο καὶ τὸ θῦμα πίπτει ὡς ἂν διετρυπήθη ἀπὸ βέλος. Ἐὰν δὲν πέσῃ μὲ τὸ πρῶτο, θὰ πέσῃ μὲ τὸ δεύτερο, τρίτο. Ἔχομε τόσα πολλά!

Τὸ δεσποινίδιο, λοιπόν, ἔβαλε τὸ ἕνα πόδι ἐπάνω στ' ἄλλο, ὥστε ν' ἀφίσῃ νὰ φανῇ μία στίλβουσα μεταξωτὴ κάλτσα, διαφανὴς ὡς κρεμμυδόπετσα, μία ἰδέα μόνον περικαλύψεως, τρυφερᾶς καὶ κρουστῆς καὶ καλοσχήμου κνήμης, ἐνῷ κάτω, τὸ μικρὸ κομψὸ τακουνάκι ἐκινεῖτο νευρικά. Ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα εἰς τὰ γόνατα καὶ τὸ σαγῶνι εἰς τὴ μικρή της γροθίτσα, μ' ἐκύτταξε μὲ τὰ ἀνήσυχα μάτια της, αὐτὸ τὸ πλάσμα, μία καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις γλυπτικῆς, ἀμφιέσεως καὶ —συγγνώμην, δεσποινὶς— ζωγραφικῆς καὶ μοῦ εἶπε:

— Κύριέ μου, δὲν ὑπάρχει πλέον ἔρως. Πάει! Τὸν κατέστρεψε.

— Ἡ ἐντερίτις μήπως;

— Μὴν ἀστειεύεσθε!

— Ὁ πόλεμος τότε;

— Ὄχι ὁ ἐπερχόμενος. Ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ ἄλλος, ὁ πρῶτος. Ἀνακατευθήκαμε ὅλα τὰ θηλυκά, ἰσοπεδωθήκαμε καὶ δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένα ἐξωτερικὸ γνώρισμα ποὺ νὰ διακρίνῃ τὴ δεσποινίδα ἀπὸ τὴν.....

— ...Τὸ κορίτσι τοῦ δρόμου.

— Καὶ αἱ βλέψεις, ξέρετε, εἶναι αἱ αὐταὶ στὴν ἀρχή. Καὶ ἡ μὲν καὶ ἡ δὲ γυρεύουμε μιὰ ματιά, ἕνα φλέρτ. Ὁ πρόλογος εἶναι ὁ ἴδιος. Ἡ συνέχεια διαφέρει.

— Βέβαια, ὁ γάμος...

— Καλὲ ποιὸς γάμος; Ὁ ἔρως, κύριε. Μία πλουσία δεσποινὶς ξέρει πὼς κάποτε θὰ παντρευθῇ. Ἀν-άτταντὰν χρειάζεται ὀλίγον ἔρωτα. Ἀναστεναγμό, παρακολούθησι, ἐπιμονή, ραντεβουδάκι, γραμματάκι, κτυποκάρδι, ὁ «μπαμπᾶς», «ὁ ἀδελφός μου», «περίμενε», «χωρὶς ἄλλο», «σὲ λατρεύω»....

— Μὲ ἄλλους λόγους βασανάκι.

— Ἀκριβῶς. Τί συμβαίνει ὅμως σήμερα; Ἀρέσω εἰς ἕνα. Μὲ παίρνει ἀπὸ πίσω. Αὔριο περνᾷ ἀπ' τὸ σπίτι μου μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Ὁ δρόμος γεμίζει φασαρία καὶ μπενζίνα. Λιποθυμῶ ἀπὸ ρωμαντισμόν. Ἔξαφνα πληροφορεῖται ὁ κύριος ὅτι τὸ κορίτσι δὲν εἶναι «ἀπὸ κεῖνες», εἶναι «οἰκογενείας» καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἐξαφανίζεται διὰ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ πλέον.... Τί νὰ κάμωμε;

— Ν' ἀγαπήσετε ἕνα φτωχό.

Θεέ μου! Ἕναν ὑπαλληλάκο, ἕνα φοιτητάκο, ἀλλὰ ἐχάθηκαν κι' αὐτοί,. Ἐχάθηκαν ἀπὸ φόβο... ἔγιναν πανικόβλητοι... Μᾶς κατέστρεψαν ἡ ἄλλες. Τρέμουν τὰ καϋμένα τὰ παιδιὰ πρὸ τῆς γυναικός. Φοβοῦνται τὴν συνέντευξι, διότι συνέντευξις ἴσον σαγωνιά. Μᾶς νομίζουν καὶ αὐτοὶ «ἀπὸ κεῖνες», κουμπώνονται καλὰ καὶ περνοῦν, περνοῦν... πηγαίνουν στὸ καφενεῖο νὰ παίξουν τάβλι...

— Λυπηρό!

— Τί νὰ κάμωμεν, λοιπόν;

— Ν' ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν Κ. Τ. Ε. Φροντίζει τόσον διὰ τὸν ἑαυτόν της, ὥστε νὰ μὴν ἀφίσῃ καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ἀνθρώπων. Στείλατε καὶ σεῖς ἕνα ὑπόμνημα. Κάτι θὰ γίνῃ....

— Μ' ἐφωτίσατε!...

Ο ΠΑΛΗΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

ΧΡΗΣΤΟΥ ΛΕΒΑΝΤΑ

Η ΜΠΡΟΒΑ

Ἀκόμα νόμιζε, καθὼς ἦταν συμμαζεμένη πάνω στὸ κρεββάτι της καὶ ἔβλεπε τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ποὺ τρεμόσβυνε στὸ μικρὸ δωμάτιο, πὼς ἔκαιγε τὸ μάγουλό της ἀπὸ τὸ βαρὺ τὸ χτύπημα καὶ πῶς σφύριζαν στ' αὐτιά της τὰ θυμωμένα λόγια τοῦ Πέτρου, τ' ἀδερφοῦ της.

—Ἄπονη... μᾶς ρήμαξες... μᾶς πέθανες....

Ἤτανε ἡ ὄψη του ξαναμμένη τὴν ὥρα ποὺ τῆς τἄλεγε. Πηγαινοερχότανε, πάνω-κάτω, στὸ δωμάτιο, ὅλο νεῦρα καὶ τὰ μάτια του πετοῦσαν σπίθες θυμοῦ...

— Γιατί ἀδερφούλη μου μὲ κτυπᾶς, γιατί;

— Σώπα...

Δὲν ἔπαιρνε οὔτε λέξη. Δάγκωνε τὰ χείλη του κι' ἔσφιγγε — καθὼς ἐκείνη πρόφερνε δυὸ λόγια, μόνο δυὸ λόγια ὅλο ἱκεσία — τὶς γροθιές του δίπλα στὸ πρόσωπό της... Θυμόταν ὅσο τὰ συλλογίζονταν, πὼς κι' ἡ μάννα της ἀκόμα — μιὰ γερασμένη γυναῖκα μὲ γαλανὰ μάτια καὶ χλωμὸ πρόσωπο — δὲν εἶχε τολμήσει νὰ μπῇ στὴ μέση καὶ νὰ πάρῃ τὸ μέρος της, παρὰ καθόταν ἐκεῖ δὰ στὴν ἄκρη ἑνὸς καναπὲ σκυφτὴ κι' ἀναστέναζε...

Ἂν τὄξερε πὼς θὰ γινόντουσαν ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ πατοῦσε τὸ πόδι της ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἐκεῖνο τὸ Κυριακάτικο ἀπόγευμα. Θἄμενε ἐκεῖ δὰ στὸ σπίτι της κλεισμένη στὸ μικρό της δωμάτιο καὶ θὰ περνοῦσε τὶς ὧρες της κυττάζοντας τὸ δρόμο... Μὰ ὁ ἀδερφός της ἐπέμενε. Ἀπὸ πολλὲς μέρες τὶς τὄλεγε. Εἶχε παρουσιασθῆ γαμπρός. Τί, «δὲν θὰ σὲ παντρέψουμε; Καιρὸς εἶναι νὰ φύγῃς κι' ἐσὺ ἀπὸ τὴ μέση...». Ἤτανε ἕνας τριανταπεντάρης ποὺ δούλευε ὑπάλληλος σ' ἕνα κατάστημα ψιλικῶν. Ἔπαιρνε τὸ μισθό του κι' εἶχε καὶ τυχερά. Εὐγενικὸς ἄνθρωπος. Καπάτσος καὶ οἰκονόμος. Δὲν εἶχε πολλὰ νταραβέρια οὔτε μὲ τὶς γυναῖκες. Κυττοῦσε τὴ δουλειά του. Καὶ σὰν τέτοιος ποὺ ἦτανε, σίγουρα θἄνοιγε ἀργότερα μιὰ τρυπίτσα, ἕνα δικό του μαγαζί. Ἔγινε σύσκεψη στὸ σπίτι. Ὁ ἀδερφός της, ἡ μητέρα της κι' αὐτή. Ὁ γαμπρὸς δὲν ζητοῦσε ὀμορφιές. (Τὄξερε ἡ Μίνα πὼς δὲν ἦταν ὄμορφη. Ἦταν κοντή, ἀδύνατη, κι' εἶχε μεγάλο στόμα. Τὸ τελευταῖο ἦταν ποὺ τῆς σακάτευε τὸ πρόσωπο. Δὲν μποροῦσε νὰ γελάσῃ. Σούφρωνε τὰ χείλη της κι' ἄφινε ἕνα γέλοιο προσποιητό).

Τἄβαλαν κάτω. Ἡ Μίνα, θἄπρεπε, μὲ κάθε τρόπο νὰ παντρευτῇ. Τὰ χρόνια περνοῦσαν. Τρία χρόνια τῆς ἔμεναν ἀκόμα γιὰ νὰ κλείσῃ τὰ τριάντα. Κι' ἔπειτα τὸ πρᾶμα φαινότανε. Κάθε μέρα ποὺ περνοῦσε κι' ἡ παραξενιά της μεγάλωνε. Ὕστερα κι' αὐτὸς ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ κυττάξῃ τὸν ἑαυτό του. Νὰ ξεφορτωθῇ ἀπὸ τὴν εὐθύνη, νὰ πάρῃ ἀναπνοή. Χρόνια ὁλάκαιρα δούλευε γιὰ νὰ ζήσῃ τὸ σπίτι. Τὰ συζήτησαν ἀπὸ τὴν καλή. Ὁ γαμπρὸς φαινότανε πὼς δὲν εἶχε παράξενες ἀξιώσεις. Ἔτσι τοὐλάχιστον εἶχαν πῆ. Ἡ Μίνα δὲν εἶχε μετρητά. Οὔτε τσεντέζιμο. Λίγα ρουχαλάκια καὶ τὸ σπιτάκι της, δύο δωμάτια καὶ μιὰ κουζίνα, σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο — ποὺ ἦταν τὸ μόνο ποὺ εἶχε ἀφήσει πεθαίνοντας ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια ὁ πατέρας της. Δὲν θἄταν σὰν τοὺς ἄλλους γαμπροὺς ποὺ εἶχαν παρουσιασθῆ καὶ ποὺ γύρευαν ἕνα σωρὸ πράματα. Ἄλλως τε κι' αὐτὸς δὲν ἦταν παρὰ ἕνας ὑπάλληλος. Ἕνας φτωχὸς ὑπάλληλος ποὺ αὔριο ἴσως νὰ βρισκότανε καὶ στὸ δρόμο. Ὅλα νὰ τὰ περιμένῃ κανεὶς ἐτούτη τὴν περίσταση. Ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ τελειώσῃ ὁ γάμος.

Ἐτοῦτο τὸ τόνισε ἰδιαίτερα ὁ Πέτρος. Τὸ βλέμμα του ἦταν αὐστηρό. —«Ἴσαμε δῶ κι' ὄχι παρέκει. Ρήμαξαν τὰ νειάτα μου στὴ δουλειά. Τόσα χρόνια δὲν εἶδα Θεοῦ πρόσωπο...». Εἶχε δίκηο ὁ ἀδερφός της. Τὄνοιωθε καλὰ κι' ἡ μάννα της ποὺ τὸν κυττοῦσε μὲ θολὰ μάτια, τὄνοιωθε κι' ἐκείνη. Ἔπρεπε νὰ λευτερωθῇ ἀπὸ τὶς ὑποχρεώσεις. Ἴσως εἶχε τὸ λόγο του νὰ βιαζότανε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴ μέση μιὰ ὥρα ἀρχήτερα. Ἄντρας ἦταν. Καὶ μάλιστα καὶ νέος. Ἴσως νὰ λαχταροῦσε ἡ καρδιά του γιὰ καμμιά, ἴσως ὅμως καὶ νὰ μὴ λαχταροῦσε. Καὶ τὸ σχέδιο μπῆκε στὴν ἐνέργεια. Ἄρχισαν οἱ συνεννοήσεις.

Τὶς πρῶτες μέρες δούλεψε πάλι ὁ Δαμαρλῆς, ἐκεῖνος ὁ φίλος ποὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὸν γαμπρό. Κι' ὕστερα τὰ μίλησαν μὲ τὸν ἀδερφό της. Δὲν εἶχε πῆ καὶ σπουδαῖα πράματα. Λίγα λόγια μὲ σοβαρότητα. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἰδῇ πρῶτα, κι' ἔπειτα θἄδινε τὴν ἀπάντησι. «Ὄχι ὀμορφιές, κὺρ - Πέτρο μου, ἀλλὰ τέλος πάντων ἔτσι νὰ γνωριστοῦμε... Νὰ ποῦμε δυὸ-τρεῖς κουβέντες...». Ὁ ἀδερφός της τὸ δέχθηκε. Τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς θὰ τὴν ἔπαιρνε μαζύ του ἔξω καὶ θὰ τὴν πήγαινε σ' ἕνα κέντρο ὅπου θὰ τὴν περίμενε ὁ γαμπρός. Θὰ ὑποκρινόταν ἐκεῖνος — κι' ἂς τὄξερε ἡ Μίνα — τὸ φίλο τ' ἀδερφοῦ της. Τοῦ τὄχε πῆ: "Ολα κι' ὅλα ἡ Μίνα εἶναι ντροπαλὸ κορίτσι. Δὲ θἄπρεπε νὰ καταλάβῃ τίποτα γιὰ τὴν «μπρόβα». Θὰ τοὺς καλοῦσε στὸ τραπέζι του καὶ θἄρχιζαν τὴν κουβέντα... Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνος θὰ τὴν παρατηροῦσε.

Τἄπανε πάλι μαζὺ ἡ μάννα της, ἡ Μίνα κι' ὁ Πέτρος καὶ σὰν ἦρθε τὸ Σάββατο τὴ βάλανε νὰ λουστῇ, νὰ περιποιηθῇ λιγάκι τὸν ἑαυτό της. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ γινόταν ἡ μπρόβα... Ἔπρεπε νὰ τὸ νοιώσῃ αὐτὸ βαθειά.

Σκίρτησε ἡ καρδιά της σὰν τὸ σκέφτηκε. Κόπηκαν τὰ γόνατά της. Κι' ἕνα σωρὸ σκέψεις φύτρωσαν στὸ μυαλό της σὰν λουζόταν κι' ἔπλενε τὸ κορμί της.

...Νἄτανε Θεέ μου, νἄτανε ὄμορφος καὶ καλός. Νἄταν ψηλὸς καὶ στρογγυλοπρόσωπος. Νἄχε μελαχροινὸ χρῶμα τὸ πρόσωπό του κι' ἐβένινα μαλλιά...

Τὰ συλλογιζόταν αὐτὰ σχεδὸν ὅλη ἐκείνη τὴν μέρα καὶ τὴ νύχτα. Θὰ προσπαθοῦσε νὰ τἄρεσε. Θἄκανε γλυκὸ τὸ χαμόγελό της καὶ θὰ μάζευε τὰ χείλη της ὅσο μποροῦσε περισσότερο. Θἄταν εὐτυχισμένη καὶ χαρούμενη σὰν τέλειωνε ἡ μπρόβα. Θὰ γύριζε στὸ σπίτι της πεταχτή. Θἄστραφτε τὸ πρόσωπό της καὶ θὰ μάζευε τὶς φιλενάδες της καὶ θὰ τοὺς τὄλεγε καμαρωτά: «Παντρεύομαι τὸν τάδε. Μπὰ ἡ ὥρα ἡ καλή. Θὰ ἀπαντοῦσαν ἐκεῖνες. Ἡ Ἀγγέλλα ἄχ ἐκείνη ἡ στριμμένη ἡ ξανθιὰ ποὺ τὄχε πάρει πάνω της καὶ παινευόταν στὴ γειτονιὰ γιὰ τὴν ὀμορφιά της — θὰ δάγκωνε τὰ χείλη της ἀπὸ λύσσα. Ναί, θὰ τὰ δάγκωνε καὶ θ' ἀστραποβολοῦσε τὸ βλέμμα της ἀπ' τὸ κακό της... Κι' ὅταν θὰ γινόταν ὁ γάμος καὶ τὸ γλεντοκόπι θἄδινε καὶ θἄπαιρνε, ἐκείνη θἄταν ἀκουμπισμένη στὸ μπράτσο τοῦ γαμπροῦ καὶ θὰ κυττοῦσε ὅλο μὲ ὑπερήφανο βλέμμα, γεμάτη χαρὰ τὰ κορίτσια ποὺ θὰ στριμογνόντουσαν γύρω της...

Κι' ὅταν ἔπειτα ἀπὸ ἕνα ὡραῖο ὄνειρο ποὺ εἶχε ἰδῆ, σὰν τὰ χαράματα σχεδὸν τὴν εἶχε πάρει ὁ ὕπνος, ξύπνησε τὸ πρωΐ. Θεέ μου μιὰ ἀγωνία ποὖχε μέσα της. Σφιγγόταν ἡ καρδιά της. Τὰ γόνατά της λύγιζαν καὶ τὸ στόμα της στέγνωνε...

Ὡς τόσο, ὅταν ἦρθε τὸ μεσημέρι, ἔπειτα ἀπὸ τὸ φαΐ ὁ ἀδερφός της τὴν συμβούλεψε.

— Κύτταξε καλά, Μίνα, ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε. Πρέπει νὰ γυαλίσῃς τὸ μάτι σου. Νἆσαι σοβαρὴ στὴν κουβέντα καὶ νὰ μὴν ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου καὶ χάσκεις. Δὲν πρέπει νὰ πάῃ κι' αὐτὸς ὅπως οἱ ἄλλοι στὰ χαμένα...

Ἡ Μίνα, ποὺ τ' ἄκουσε ὅλα αὐτά, ἔνοιωσε μέσα στὴν ψυχή της ἕνα πικρὸ αἴσθημα καὶ κάποιο φόβο. Τἄνοιωθε καλὰ τὰ λόγια τ' ἀδερφοῦ της. Δὲν ἦταν ὄμορφη ὄχι. Δὲν εἶχε τίποτα τὸ συμπαθητικό. Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀδύνατο κι' ἄσχημο τὸ δέρμα της. Τὰ μάτια της μικρά, γκρίζα καὶ τὸ στόμα της — ἄχ Θέ μου τὸ στόμα της — ἦταν μεγάλο, τόσο μεγάλο, ποὺ νόμιζες πὼς χώριζε τὸ πρόσωπό της στὴ μέση.

Ἡ Ἀγγέλλα ἦταν ὄμορφη τὸ διαβολοκόριτσο. Θἄθελε νἄταν κι' αὐτὴ ἔτσι. Εἶχε χρυσαφένια μαλλιά, μεγάλα μάτια καὶ χυτὸ κορμί. Ἐκείνη δὲν εἶχε οὔτε στήθη τῆς προκοπῆς. Ἀπ' τ' ἄνοιγμα τοῦ καρρέ της πεταγόταν ὁ στενὸς θώρακας καὶ τὰ στήθη της μόλις ξεχώριζαν μὲ τὸ σφίξιμο τοῦ σουτιέν της. Ἔχασε πάνω στὴ σκέψη αὐτὴ ὅλο της τὸ κουράγιο. χτύπησε ἡ καρδιά της. Στάθηκε κάπου κεῖ, κι' ἔπειτα ξεθαρρεύοντας, πῆγε στὸ μικρό της δωμάτιο κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται.

Ντυνόταν μὲ ἐπιμέλεια. Ἔβαλε τὸ τριανταφυλλὶ μεταξωτό της φόρεμα μὲ τὶς πολλὲς πιέτες. Ὕστερα καρφίτσωσε ἀριστερὰ πάνω στὰ στήθη της ἕνα ψεύτικο τριαντάφυλλο. Ἔφτιαξε τὰ μαλλιά της,, χτενίστηκε, κατέβασε μιὰ γλωσσίτσα δεξιὰ στὸ πρόσωπό της, πῆρε τὸ μικρὸ κουτάκι μὲ τὴ ρὸζ πούντρα καὶ πασπάτεψε τὸ πρόσωπό της μὲ προσοχὴ κι' ἔπειτα ἔβαλε λίγο κοκκινάδι στὰ χείλη της καὶ στὰ χλωμὰ μάγουλά της.

Ὅταν τέλειωσε στάθηκε κυττάζοντας μπροστὰ σ' ἕναν παληὸ καθρέφτη ποὖταν βαλμένος πάνω στὸ τραπεζάκι. Ὄχι δὲν ἦταν ἄσκημη. Βέβαια δὲν ἦταν σὰν τὶς ἄλλες. Ἐκεῖνες καλὲ ποὺ μπογιατίζουν ἀκόμα καὶ τὰ ματόκλαδά τους. Ἦταν ὅμως συμπαθητική. Ὁ γαμπρὸς θὰ τὄβλεπε αὐτό. Δὲν μποροῦσε, θὰ τὄβλεπε, πὼς ξεχώριζε ἀπὸ τὶς ἄλλες καὶ θἄμενε εὐχαριστημένος. Αὐτὰ σκεφτόταν ἡ Μίνα τὴν ὥρα ποὺ πέρασαν μαζὺ μὲ τὸν Πέτρο τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ της. Ἡ μάννα της, τοὺς εἶχε ξεβγάλει ὡς τὴν πόρτα, δίνοντος ἕνα σωρὸ εὐχὲς μὲ δακρυσμένα μάτια.

Ὅσο ὅμως πλησίαζαν πρὸς τὸ κέντρο, ὅπου τοὺς περίμενε ὁ γαμπρός, ἡ Μίνα τόσο καὶ περισσότερο τἄχανε.

Ἔτσι, σὰν βρέθηκε μπροστά του (ἐκεῖνος εἶχε σηκωθῆ ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ τοὺς εἶχε προσκαλέσει εὐγενικὰ νὰ κάτσουν στὸ τραπέζι του ἡ Μίνα ἔτρεμε σύγκρμη. Εἶδε κι' ἔπαθε νὰ πῇ δυὸ κουβέντες. (Ἡ ἀδερφή σου Πέτρο; Ἄ... χάρηκα πολύ...) καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ χέρι...

Ἄρχισαν μιὰ κουβέντα, ὁ ἀδερφός της κι' ἐκεῖνος. Μιλοῦσαν γιὰ τὸν καιρό. Ἤτανε ἕνα θαυμάσιο ἀπόγευμα. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε στὸν οὐρανὸ κι' ὁ κόσμος εἶχε ξεχυθῆ στοὺς δρόμους. Ἡ Μίνα, δὲν μιλοῦσε, ἔτρεμε τὸ φυλλοκάρδι της. Καὶ τὰ μάτια της κύτταζαν λοξὰ τὸ τραπέζι, τὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο, κι' ἐκεῖνον, ἄχ ναὶ καὶ ἐκεῖνον. Ὁ γαμπρὸς δὲν ἦταν κι' ἄσκημος ἄντρας. Φαινόταν περιποιημένος, κομψὸς — φοροῦσε ἕνα μπλὲ καινούργιο κουστούμι, φρεσκοσιδερωμένο, εἶχε ἕνα μαντηλάκι μεταξωτὸ στὸ τσεπάκι καὶ μιὰ μὼβ μὲ κόκκινες γραμμὲς γραβάτα.

Ξαφνικὰ τῆς πέταξε ἕνα λόγο:

— Χορεύετε δεσποινίς;...

Κοκκίνισε ὁλάκερη. Ὁ ἀδερφός της τὴν κυττοῦσε ἀνήσυχα.

— Πολὺ λίγο... ἀπάντησε ἔτσι σιγανά...

— Ἄ... ἐγὼ τρελλαίνομαι γιὰ χορό. Εἶπε ἐκεῖνος καὶ πρόστεσε ξεσπώντας σ' ἕνα πλατὺ γέλιο: Μὲ τὴν διαφορὰ πὼς δὲν ξέρω...

Γέλασε κι' ἐκείνη. Μὰ λίγο, πολὺ λίγο, μόλις ἄνοιξαν τὰ χείλη της... Ὁ γαμπρὸς τώρα τὴν κυττοῦσε. Ἔνοιωθε τὸ βλέμμα του ποὺ τὴν ψαχούλευε, κι' ἔγειρε τὰ μάτια της πρὸς τὸ τραπέζι.

Ἔπειτα ἔπαψε τὸ ψαχούλεμα. Μιὰ σιωπὴ κράτησε γιὰ λίγο. Ὁ γαμπρὸς ἄναψε ἕνα τσιγάρο καὶ γύρισε στὸν ἀδερφό της. Ἄρχισαν πάλι τὴν κουβέντα. Τούτη τὴ φορὰ μιλούσανε γιὰ νὰ μιλᾶνε.

— Νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γίνῃ στὴν Ἰαπωνία.

— Σωστά, ἀπάντησε ὁ ἀδερφός της, καὶ συνέχιζαν τὴ συνομιλία.

Ἡ Μίνα, εἶχε ἀφαιρεθῆ. Ἔτσι σὰν νὰ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ μέση τὸ μυαλό της ταξείδευε, τἄβλεπε ὅλα «τελειωμένα» κι' ὀνειροπολοῦσε τὸ γλεντοκόπι τοῦ γάμου. Τὴν χαρὰ τῆς βραδυᾶς.

Κι' ἀπάνω 'κεῖ ποὺ τὰ σκεφτόταν, καὶ τὸ μάτι της κυττοῦσε ἀφηρημένο τὸν ἀντικρυνὸ τοῖχο, τῆς ἦρθε — μὰ πῶς τῆς ἦρθε Θέ μου — νὰ χασμουρηθῇ, ναὶ νὰ χασμουρηθῇ...

Ἄνοιξε τὸ στόμα της καὶ χασμουρήθηκε — νὰ ὅπως στὸ σπίτι — τὰ μάτια της δάκρυσαν λίγο. Ἔβγαλε τὸ μικρό της μαντηλάκι μὰ καθὼς σκουπιζόταν — ὁ γαμπρὸς τὴν κυττοῦσε — ἄχ Θέ μου πῶς τὴν κυττοῦσε καὶ τὸ βλέμμα του ἦταν παράξενο...

Τὰ γόνατά της πάλι λύγισαν,

Ἔγινε πάλι λίγη σιωπή. Ὁ γαμπρὸς ἄναψε κι' ἄλλο τσιγάρο. Ὁ ἀδερφός της ἔπαιζε τὰ δάχτυλά του πάνω στὸ τραπέζι... Κι' ἡ Μίνα στριφογυρνοῦσε τὸ βλέμμα της μέσα στὸ κέντρο.

Ξαναμίλησαν πάλι γιὰ λίγο κι' «Δὲν κάνουμε μιὰ μικρὴ βόλτα;» πρότεινε ὁ γαμπρός. Σηκώθηκαν καὶ βγῆκαν ἔξω. Ἡ Μίνα ταραγμένη, περπατοῦσε στὴ μέση. Οὔτε στὸν ὦμο του δὲν ἔφθανε. Τὄβλεπε αὐτὸ κι' ἡ καρδιά της πνιγόταν στὸν ἀνείπωτο πόνο...

Ὅταν πιὰ εἶχε πέσει ὁ ἥλιος, καὶ τὸ χρῶμα τ' οὐρανοῦ εἶχε γίνει μουντὸ χώρισαν. Ὁ γαμπρὸς θὰ πήγαινε κάπου. Τὸν περίμενε ἕνας στενός του φίλος καὶ βιαζόταν. Στάθηκαν στὴ μέση τοῦ δρόμου. Χαιρετήθηκαν. Ἡ Μίνα προχώρησε δυὸ βήματα μπροστά. Ὁ ἀδερφός της ἄλλαξε δυὸ λόγια μὲ τὸν γαμπρό. Δὲν μπόρεσε νὰ τ' ἀκούσῃ, μὰ ὅταν ἐκεῖνος ἔφυγε καὶ βρισκότανε μακρυά, ὁ ἀδερφός της ποὔταν ἀμίλητος ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀόριστα πράμματα... Θὰ σκεφτῶ καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήσω... Κουβέντες τοῦ διαόλου. Θάλασσα ἔγιναν πάλι...

Ὅσο μιλοῦσε τόσο καὶ πιότερο φαινόταν νευριασμένος. Βημάτιζε μὲ βία, σταμάταγε, «ἔλα πιὸ γρήγορα... ἔλα λοιπὸν...» τῆς φώναξε σὲ μιὰ στιγμή... Τὰ μάτια του εἶχανε μιὰ ἄγρια λάμψη.

— Ἔλα λοιπόν... ἔλα...

Ἡ Μίνα τἄχε χαμένα. Μόλις στεκόταν στὰ πόδια της. Τὰ μηνίγγια της βούϊζαν. Ἡ ζωή της ἔσβυνε. Θἄθελε νἄπεφτε κάπου, στὴν πρώτη καρέκλα, στὸ κρεββάτι της. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ βαστάξῃ ὀλόρθη. Ἔρριξε ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα στὸν ἀδερφό της ποὺ τῆς μιλοῦσε ὅλο καὶ πιὸ νευριασμένα...

— Ἔλα λοιπόν... Ἔλα...

Κι' ὅταν ἔφτασαν στὸ σπίτι, δὲν εἶχαν καλὰ-καλὰ μπῆ μέσα, ὁ ἀδερφός της ἄρχισε τὶς φωνές:

— Μᾶς ρήμαξες ἄπονη... Μᾶς ρήμαξες.

Ἡ μάννα της ποὺ τοὺς καρτεροῦσε μὲ κρυφὸ χαμόγελο, χλώμιασε ὁλάκαιρη, κόπηκε τὸ αἷμα της, καὶ γίνηκε κίτρινη σὰν τὸ θειάφι...

— Θέ μου, πάλι τὰ ἴδια...

— Ναὶ πάλι τὰ ἴδια... Ἀμ' τί νόμιζες... Οἱ γαμπροὶ τὰ ζυγιάζουν σήμερα κι' ἡ κόρη σου — ἄπονη μᾶς ρήμαξες... — χασμουριότανε πάνω στὴν κρίσιμη ὥρα, κυττοῦσε σὰν ἠλίθια καὶ δὲν ἔδινε διάρα...

Τὰ σκεφτόταν τώρα, ἡ Μίνα, καθὼς ἦταν συμμαζεμένη πάνω στὸ κρεββάτι της κι' ἔβλεπε τὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ ποὺ τρεμόσβυνε στὸ μικρὸ δωμάτιο, καὶ νόμιζε ἀκόμη πὼς ἔκαιγε τὸ μάγουλό της ἀπὸ τὸ βαρὺ τὸ κτύπημα...

Τὰ σκεφτόταν κι' ἀπὸ τὰ μάτια της — ἐκεῖνα τὰ δυὸ μικρὰ γκρίζα μάτια — ἔτρεχαν ἀδιάκοπα τὰ δάκρυα καὶ μούσκευαν τὸ μαξιλάρι...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΕΒΑΝΤΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΒΙΛΗ

Ὁ μακαρίτης ὁ Μαβίλης, ὁ γλυκὺς Κερκυραῖος ποιητής, ἐχθρευόνταν πολὺ τὴν πολιτικὴ καὶ τοὺς πολιτικούς. Δυσμενὴς στὸν δικό του κόσμον δὲν πρόσεχε παρὰ τὰ γράμματα καὶ τοὺς ἀνθρώπους των.

Κάποτε ἕνας φίλος του, τὸν συνήντησε καὶ τοῦ λέει:

—Εἶδες τὸν Θεοτόκη;

—Τί λές; φώναξε ὁ Μαβίλης. Πέρασε ὁ Θεοτόκης καὶ δὲν ἦλθε νὰ μὲ δῇ.

—Μὰ σὺ Λορέντζο, ἔπρεπε νὰ πᾶς νὰ χαιρετίσῃς τὸν Πρωθυπουργὸ (ἦτο τότε ὁ μακαρίτης Γεώργ. Θεοτόκης Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως).

Ὁ Μαβίλης ἡσύχασεν ἀμέσως.

—Ἆ! Μίλα ἔτσι Χριστιανέ μου. Ἐγὼ γνωρίζω τὸν Κώστα μόνο. (Σ. Ε. Ὁ Κώστας Θεοτόκης εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Καταδίκου» καὶ ἄλλων ἔργων).

ΤΟΥ ΓΚΛΑΒΑ

Ὁ Διονύσιος Γκλαβᾶς, ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἔξυπνους ἀλλὰ καὶ τοὺς μεγάλους δημαγωγοὺς τῆς ἐποχῆς του.

Κάποτε μιλοῦσε στὸν Πύργο κι' ὑπέσχετο στὸν Λαὸ λαγοὺς μὲ πετραχείλια.

—Θὰ φροντίσουμε, ἔλεγε, νὰ ἔχετε δρόμους. Θὰ φροντίσουμε νὰ κατασκευασθοῦν γέφυραι διὰ νὰ μὴ πνίγεσθε κάθε χρόνο.

Ἕνας χωρικὸς τὸν διέκοψε:

—Μὰ δὲν ἔχουμε ποταμοὺς στὸν δῆμο μας κ. Γκλαβᾶ.

Καὶ ὁ Γκλαβᾶς:

—Ἔχετε δίκαιον, φίλε μου. Θὰ φροντίσουμε τότε νὰ δημιουργήσωμεν καὶ ποταμοὺς διὰ νὰ σᾶς κατασκευάσωμεν γεφύρας!

ΤΟΥ ΑΘ. ΕΥΤΑΞΙΑ

Ὁ εὐφυὴς Λοκριεύς, εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν ζωήν του, κατώρθωνε νὰ ἔχῃ μαζύ του τὸν Λαὸ τῆς ἐπαρχίας του. Καὶ ὅμως πολλάκις δὲν ἐξεπλήρωσε τὰς ὑποσχέσεις του πρὸς αὐτόν.

Διηγεῖται ὅτι κάποτε εἶχε ὑποσχεθῆ εἰς ἕνα φίλον του, ὅτι θὰ κάμῃ παπᾶ τὸν ἀδελφό του. Ἡ τετραετία ἐπέρασε καὶ ὅμως ἡ ὑπόσχεσις δὲν ἐξεπληρώθη. Ὅταν ξαναπῆγε περιοδεία ὁ Εὐταξίας στὸ χωριὸ τοῦ φίλου του, τὸν εἶδε μουτρωμένο. Ἀλλὰ δὲν τὰ ἔχασε. Προχώρησε καὶ ἀντὶ νὰ χαιρετήσῃ αὐτόν, χαιρέτησε τὸν ἀδελφό του, τοῦ φίλησε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὴν εὐχή σου παπᾶ μου. Καὶ σ' ἀνώτερα!

Κατάπληκτος ὁ χωρικὸς τὸν κύτταξε. Καὶ κατόπιν τὸν ρώτησε γεμᾶτος χαρά:

—Ἔγινα, λοιπὸν παπᾶς, κὺρ-Θανάση;

—Ἂν ἔγινες; Κι' ἐρωτᾷς. Μὲ τὸ χέρι αὐτὸ ὑπέγραψα τὸ διάταγμα.

Καὶ ὅμως κανένα διάταγμα δὲν εἶχε ὑπογράψει κι' ὁ παπᾶς δὲν ἔγινε... παπᾶς.

ΤΟΥ ΦΥΛΗΡΑ

Ὅταν ὁ ἄτυχος ποιητὴς ἦταν στὰ καλά του, ἦταν τακτικὰ παρέα μὲ τὸν μακαρίτη τὸν Ἀλέκο τὸν Ζαμίχα, τὸν διευθυντὴ τῆς «Μινέρβας».

Ὁ Ζαμίχας τὸν πείραζε:

—Καϋμένε Ρῶμο, δὲν φροντίζεις νἄβρῃς καμμιὰ δουλιά; Τότε θὰ γράφῃς καλύτερα τραγούδια.

—Ναὔρω δουλιά; Μὰ ἔχω Ἀλέκο μου. Γράφω τραγούδια. Καὶ τὰ πληρώνουμαι θαυμάσια ἀπὸ φίλους σὰν καὶ σένα.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ

Ὁ ποιητὴς κ. Α. Μ. ζητοῦσε ἐπίμονα κάποιον φίλο του. Κάποτε τὸν ηὗρε κι' ἔτρεξε κοντά του.

—Μὰ τί ἔγινες, καϋμένε, τοῦ φώναξε. Ξεύρεις ὅτι θέλω νὰ ἐκδώσω τὰ τραγούδια ποὺ σοῦδωσα νὰ διαβάσῃς καὶ θὰ χάσω τὸν ἐκδότη.

—Τί λὲς; τὸν ρώτησε ὁ ἄλλος κοροϊδευτικά.

Καὶ ὁ ποιητὴς θύμωσε:

—Αὐτὸ ποὺ λέω. Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς.

Ἀλλ' ὁ φίλος δὲν θύμωσε:

—Ἀπ' ἐναντίας τοῦ εἶπε. Θέλω νὰ σὲ προφυλάξω ἀπὸ τὴν καταστροφή. Γιατὶ ἂν αὐτὰ δημοσιευθοῦν, χάθηκες.

ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ-ΒΑΡΟΜΕΤΡΑ

Καὶ οἱ ἄνθρωποι-ραδιόφωνα.-Τὸ δυστύχημα εἶνε ὅτι ὅλοι δὲν μποροῦμε νὰ γίνουμε...ραδιόφωνα.-Αἱ λανθάνουσαι δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἐξήγησις ποὺ δὲν ὑπάρχει.

Πάντοτε ἀπησχόλησε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν ἐπιστήμη τὸ μυστήριο τῶν ὑπερφυσικῶν ἰδιοτήτων, ποὺ κατὰ καιροὺς παρουσιάζουν ὡρισμένα προνομιοῦχα ἄτομα, καὶ ποὺ οἱ ἀσχολούμενοι εἰδικῶς μὲ τὰ ζητήματα αὐτὰ ὀνομάζουν «λανθανούσας ψυχικὰς δυνάμεις».

Αἱ ψυχικαὶ αὐταὶ δυνάμεις, δὲν εἶναι κάτι ποὺ περιλαμβάνεται στὸν κύκλο τῶν φυσιολογικῶν λειτουργιῶν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ. Διαφεύγουν τὴν ἔρευνά μας, βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὴν δικαιοδοσία τῶν γνώσεων, ποὺ μᾶς προσπορίζουν τὰ αἰσθητήριά μας καί, πολλὲς φορές, ἐμφανίζονται ὡς διάψευσις καὶ κατάργησις καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν φυσικῶν νόμων.

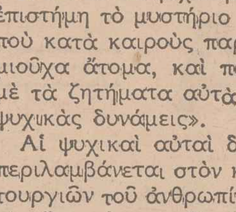

Ἄνθρωποι — προφῆται

Αὐτὸ δὲ ἀκριβῶς τὸ μυστηριῶδες, τὸ ἀκαθόριστο, τὸ καταπληκτικὸ τῶν φαινομένων αὐτῶν, ἔδωσεν ἀφορμὴν πάντοτε σὲ τυχοδιῶκτες καὶ ἀπατεῶνες νὰ ἐπωφελοῦνται τῆς καταπλήξεως καὶ τῆς γοητείας ποὺ ἀσκεῖ τὸ «ἄγνωστον» στὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὴν εὐπιστία πολλῶν ἀφελῶν, παρουσιάζοντας ὡς ἐξαιρετικὰ ψυχικὰ φαινόμενα ὡρισμένες σκηνοθετημένες ἀπάτες.

Εἶναι, ἔξαφνα, βέβαιο πὼς ὑπάρχουν «μέντιουμ» μὲ τὶς ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες ἑνὸς ψυχικοῦ δέκτου. Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης βέβαιο, πὼς τὰ περισσότερα διαφημιζόμενα «μέντιουμ», ποὺ ἀναλαμβάνουν νὰ βρίσκουν τὰ ...χαμένα πράγματα, ἀνταγωνιζόμενα ὡς πρὸς τοῦτο τὴν ....μητέρα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, εἶναι κοινοὶ τύποι ἀπατεώνων, ποὺ κατορθώνουν ἐπιτηδείως νὰ ξεγελοῦν τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα....

Ἐμεῖς θ' ἀσχοληθοῦμε μόνο μὲ ὅσα φαινόμενα ἐξήλεγξε καὶ παρεδέχθη ὡς πραγματικὰ ἡ σοβαρὰ ἐπιστήμη, μὲ ὅσα δηλαδὴ διεπιστώθη κατὰ τὸν πιὸ ἀναμφισβήτητο τρόπο ὅτι δὲν πρόκειται περὶ ἀπάτης, ἀσχέτως ἂν κατωρθώθη ἢ ὄχι, νὰ δοθῇ εἰς αὐτὰ ἀπολύτως ἢ σχετικῶς ἱκανοποιητικὴ ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις.

Ἄνθρωποι — βαρόμετρα.

Εἶναι γνωστὴ ἡ ἰδιότης, ποὺ ἔχουν πολλὰ ζῶα, νὰ προαισθάνονται τὴν καταιγίδα. Οἱ χωρικοί, ποὺ ξέρουν ἐκ παραδόσεως ὡρισμένα τέτοια «σημάδια» σᾶς προλέγουν μετὰ βεβαιότητος ὅτι θὰ βρέξῃ, ἀπὸ μερικὲς κινήσεις τῶν ἀγελάδων, ἢ τῶν σκυλιῶν.

Φαίνεται πὼς τὰ ζῶα εἶναι εὐαίσθητα σὲ ὡρισμένες ἀτμοσφαιρικὲς καταστάσεις, ποὺ τὰ αἰσθητήρια τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀνίκανα νὰ συλλάβουν. Ἴσως ἔχουν ἀνεπτυγμένο κάποιο ἰδιαίτερο νευρικὸ κέντρο, ποὺ διαγείρεται καὶ ἀπὸ τὶς πιὸ ἐλαφρὲς καὶ ἀνεπαίσθητες μεταβολὲς τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἴσως οἱ κινήσεις τους, ποὺ χαρακτηρίζουν τὴν προαίσθησι τῆς βροχῆς καὶ τῆς καταιγίδος, νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα μικροχημικῶν μεταβολῶν τοῦ ὀργανισμοῦ τους, ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὶς πιὸ ἀσήμαντες διακυμάνσεις τῆς βαρομετρικῆς πιέσεως. Ὁπωσδήποτε, εἶναι ἐξηκριβωμένον ὅτι πολλὰ ζῶα προαισθάνονται τὴν καταιγίδα, καὶ αὐτὸ οἱ ὀπαδοὶ τῆς θεωρίας τῆς «προσαρμογῆς» τὸ ἐξηγοῦν ὡς ἕνα σωτήριον μέσον προστασίας ποὺ τοὺς ἐδώρησεν ἡ φύσις γιὰ νὰ τὰ προστατεύῃ ἀπὸ τὶς ἀπότομες καιρικὲς μεταβολές. Ἴσως καὶ ὁ ἄνθρωπος, κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς ζωῆς του ἐπὶ το ὑπλανήτου, νὰ ἦταν προικισμένος μὲ τέτοιες ἰδιότητες, ποὺ θὰ τοῦ ἐχρησίμευαν γιὰ νὰ καταφεύγῃ ἐγκαίρως μέσα στὰ σπήλαια καὶ νὰ σώζεται ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῶν ἐξηγριωμένων στοιχείων. Ἀργότερα ὅμως, ποὺ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ ἐγκεφάλου του τὸν ἔκαμε νὰ ἐπινοήσῃ ἀσφαλέστερα μέσα προστασίας, ἡ χρησιμότης τοῦ ὁρμεμφύτου ἐξέλιπε καὶ ἔτσι αὐτὸ ἐτέθη εἰς ἀχρηστίαν, ἠτόνησε καὶ ἐξηφανίσθη...

Ζῶα — βαρόμετρα

Ὁπωσδήποτε, τὴν βροχὴν καὶ γενικῶς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ δὲν τὴν προαισθάνονται σήμερα παρὰ οἱ ἀρθριτικοὶ καὶ οἱ πάσχοντες ἀπὸ τοὺς ... κάλους. Ὅταν πρόκειται ν' ἀλλάξῃ ὁ καιρός, αἰσθάνονται πόνους. Ἐπίσης καὶ ὅσοι ἔχουν οὐλὰς προσφάτων ἢ παλαιῶν τραυμάτων, ἀκόμη καὶ ἐγχειρητικῶν, δοκιμάζουν, εἰς πολὺ διάφορον βαθμὸν ἐντονότητος, φυσικά, μερικὰ «πονάκια», τσουξίματα ἢ γενικὴ δυσφορία.

Οἱ νευρασθενεῖς ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν συννεφιά, τὸν βροχερὸ καιρό, τὴν καταθλιπτικὴ ἀτμοσφαῖρα, δὲν τὴν προαισθάνονται ὅμως.

Αὐτὰ εἶναι τὰ μόνα προγνωστικὰ τοῦ καιροῦ, ποὺ ἐκδηλώνονται ἀπὸ τοὺς συνήθους τύπου ἀνθρώπους. Ὑπάρχουν ὅμως, καὶ αὐτὸ ἐξηκριβώθη ἀπὸ ἐπιστήμονας ἀναμφισβητήτου κύρους καὶ ἀξιοπιστίας, ἄνθρωποι, ποὺ προαισθάνονται κατὰ ἕνα τρόπον καταπληκτικὸν καὶ μυστηριώδη καὶ τὶς πιὸ ἐλαφρὲς μεταλλαγὲς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως. Σᾶς προλέγουν, ὧρες ἢ καὶ μέρες ὁλόκληρες πρίν, ὅτι θὰ βρέξῃ ἢ ὅτι θὰ ἔχωμε θύελλα, καταιγίδα κλπ.

Ἀναφέρεται ἡ περίπτωσις μιᾶς γυναικός, ἡ ὁποία προέλεγε τὴν βροχὴ πρὸ 48 ὁλοκλήρων ὡρῶν καὶ ποτὲ δὲν ἐλάθεψε. Πολλὲς φορὲς ἐμπόδιζε συγγενεῖς της ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ταξειδέψουν μὲ πλοῖο, γιατὶ προησθάνετο ὅτι θὰ συναντοῦσαν σφοδρὴ τρικυμία. Ἄλλοι πάλι, ποὺ ἔπασχαν ἀπὸ χρόνια νοσήματα, κυρίως νευροαρθριτικά, ἐπάθαιναν ἰσχυρὴ παρόξυνσι ὁσάκις ἐπρόκειτο νὰ ἀλλάξῃ ὁ καιρός.

Μία περίπτωσις πολὺ χαρακτηριστικὴ μιᾶς τέτοιας γυναικὸς — βαρομέτρου ἔχει παρατηρηθῆ καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἀπὸ τὸν ἔγκριτο γιατρὸ καὶ ὑφηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Πεζόπουλο. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ —καὶ εἶναι περίεργο ὅτι τὰ ζῶντα αὐτὰ βαρόμετρα ἀνήκουν κατὰ μεγάλην ἀναλογίαν στὸ ὡραῖον φύλον— προεῖπε κατ' ἐπανάληψιν στὸ νοσοκομεῖο ποὺ ἐνοσηλεύετο, βροχὲς καὶ καταιγίδες, 24 ὧρες πρίν, καὶ ἐνῷ ὁ καιρὸς ἦταν ἀκόμη θαυμάσιος, τὸ δὲ βαρόμετρο τῆς αἰθούσης δὲν ἔδειχνε ἀκόμη καμμιὰ πιθανὴ ἀλλαγὴ καιροῦ.

Ἄνθρωποι — τέρατα

Πῶς ἐξηγεῖται τώρα τὸ φαινόμενο αὐτό; Ἰδοὺ μία ἐρώτησις, ποὺ εἶναι προωρισμένη γιὰ πολὺ ἀκόμη καιρὸ νὰ μένῃ χωρὶς ἀπάντησι. Ἔχουν γίνει, βέβαια, πολλὲς ὑποθέσεις καὶ ἔχουν προταθῆ πολλὲς θεωρίες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ ἑρμηνεύσουν κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο τὶς ἐξαιρετικὲς ἰδιότητες τῶν ἀνθρώπων — βαρομέτρων. Ἀλλὰ καμμία δὲν ἠμπορεῖ ἀκόμη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀσφαλὴς καὶ πλήρης ἐπιστημονικὴ ἐξήγησις.

Ἄνθρωποι — ραδιόφωνα

Αὐτὴ ἡ κατηγορία τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἀκόμη πιὸ καταπληκτικὴ καὶ μυστηριώδης. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἕνας ἀνθρώπινος ὀργανισμός, ἢ μᾶλλον ἕνα ἀνθρώπινο νευρικὸ σύστημα ν' ἀντικαθιστᾷ τὴν πολύπλοκη συσκευὴ τοῦ δέκτου, συμπυκνωτοῦ καὶ μετασχηματιστοῦ ἑνὸς ραδιοφώνου καὶ μὲ μόνη τὴν ἐπαφὴ τῶν δακτύλων του στοὺς ρευματοδέκτας ἑνὸς μεγαφώνου νὰ μεταδίδῃ εὐκρινέστατα ἕνα ὁλόκληρο ραδιοφωνικὸ πρόγραμμα;

Ἀπίστευτο! Καὶ ὅμως τὸ γεγονὸς αὐτὸ διεπιστώθη ἀπὸ ἕνα σοβαρώτατον ἐπιστήμονα, τὸν διεθνοῦς κύρους καθηγητὴ τῆς φυσικῆς Δρα Σάφρανεκ.

Γυναῖκες — ραδιόφωνα

Ὁ ἄνθρωπος — ραδιόφωνο δὲν πρόκειται ἁπλῶς νὰ ἐπηρεασθῇ ἀπὸ μικρομετρικὰς μεταβολὰς τῆς ἀτμοσφαιρικῆς πιέσεως, ἀλλὰ νὰ συλλάβῃ μέσα ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τὰ εἰδικὰ ἑρτζιανὰ κύματα, ποὺ ἐκπέμπουν οἱ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ καὶ νὰ τὰ μεταδώσῃ στὸ μεγάφωνο ἐνισχυμένα ἀρκετά, ὥστε νὰ παραχθῇ ὁλόκληρη σειρὰ ἤχων, ἀπαράλλακτα ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὸ μηχανικὸ ραδιόφωνο.

Ἐδῶ δὲν πρόκειται περὶ προσκλήσεως «πνευμάτων», οὔτε περὶ φαινομένων ὑποβολῆς καὶ τηλεκινησίας, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ ἐπιστημονικὸς ἔλεγχος εἶναι ἀτελὴς ἂν μὴ ἀδύνατος καὶ εἶναι εὔκολον νὰ πέσῃ καὶ ὁ πλέον δύσπιστος ἐπιστήμων θῦμα ἐπιτηδείων ἀπατεώνων. Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ἀνθρώπου — ραδιοφώνου ὁ αὐστηρὸς ἔλεγχος εἶναι εὐκολώτατος. Ὁ ζωντανὸς «δέκτης» ἀπομονοῦται ἐντελῶς, γυμνώνεται σὲ εἰδικὸ δωμάτιο καὶ ἔτσι ἀποκλείεται καὶ ἡ παραμικρότερη ὑπόνοια ὅτι πιθανὸν νὰ ἔχῃ κρυμμένη κάπου ραδιοφωνικὴ συσκευή. Ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ὅρους ἀρχίζει τὸ πείραμα. Ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν ἐπαρκεῖ διὰ σήμερον. Θὰ συνεχίσωμεν στὸ ἐπόμενο.

Ο. Κ.

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΔΙΑΦΗΜΙΣΙΣ

Ποῦ σταματοῦν τὰ ὅρια τῆς διαφημίσεως; Τελευταίως σὲ μιὰ ἀμερικανικὴν ἐφημερίδα ἐδημοσιεύθη ἡ ἑξῆς ἀγγελία:

«Θάψατε τοὺς νεκρούς σας εἰς τὸ κοιμητήριον Γκλεντέϊλ! Ἡ γῆ ἐκεῖ εἶναι ἐλαφροτέρα ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη. Καὶ κάθε Κυριακὴν δίδονται συναυλίαι διὰ τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὰς τρεῖς ἕως τὰς τέσσαρας τὸ ἀπόγευμα»!

Ἄλλη ἀγγελία, δημοσιευθεῖσα εἰς τοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λὸς Ἄντζελες. Αὐτὴν τὴν φορὰν διαφημίζεται μία ἑταιρία ἐπιταφείων μνημείων:

«Κατασκευάσατε τὸ τάδε μαυσωλεῖον εἰς τὴν δεῖνα τιμήν. Ἡ ζωὴ ἀρχίζει μετὰ θάνατον.»

Καὶ αὐτή, εἰς τὴν ἰδίαν ἐφημερίδα, προερχομένη ἀπὸ ἀντίπαλον ἐπιχείρησιν:

«Γιατί νὰ ζοῦμε, ἐφόσον μὲ 18 δολλάρια μποροῦμε νὰ ἔχουμε ἕνα ὡραῖον τάφον;».

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΔΥΤΑΣ.

Ὅσοι ἀσκοῦν τὸ δύσκολο ἐπάγγελμα τοῦ δύτου, θὰ χαροῦν πολὺ ὅταν μάθουν τὴν ἔξυπνην ἀνακάλυψιν ἑνὸς Γάλλου ἐφευρέτου. Κατώρθωσε νὰ θερμάνῃ τὸ σκάφανδρον μὲ δύο σωλῆνας ποὺ φέρνουν ζεστὸ νερὸ μεταξὺ τῶν τοιχωμάτων τοῦ σκαφάνδρου. Μὲ ἕνα εἰδικὸν σῆμα ὁ δύτης μπορεῖ νὰ ἀναφέρῃ τὴν θερμοκρασίαν ποὺ προτιμᾷ.

ΕΚΤΟΞΕΥΣΙΣ ΑΕΡΟΠΛΑΝΩΝ

Ἀκόμη καὶ ἐὰν ἕνας βομβαρδισμὸς κατέστρεφε ὅλα τὰ ἀεροδρόμια τῆς Μεγάλης Βρεττανίας, τὰ ἀγγλικὰ ἀεροπλάνα θὰ μποροῦσαν ν' ἀπογειωθοῦν πρὸς καταδίωξιν τοῦ ἐχθροῦ. Χάρις εἰς ἕνα «ὑπερκαταπέλτην» θὰ μποροῦν νὰ ἐκτοξεύσουν ἕνα ἀεροπλάνον εἰς οἱανδήποτε στιγμήν. Ὑπάρχουν δύο τύποι καταπελτῶν: ὁ ἕνας, μεγάλος, κρυμμένος σὲ ἀμπρὶ ἀπὸ μπετόν, στὴν ἄκρη τοῦ ἀεροδρομίου, ὁ ἄλλος μικρός, θὰ μεταφέρεται εὐκόλως ἐπὶ καμουφλαρισμένου αὐτοκινήτου. Ἡ ἐκτόξευσις γίνεται μὲ συμπεπιεσμένον ἀέρα καὶ ὁ καταπέλτης μπορεῖ νὰ ἐκτοξεύσῃ δύο ἀεροπλάνα τὸ λεπτόν.

ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕ ΑΡΑΧΝΕΣ

Ἕνας Βιεννέζος ζωγράφος, ὁ κ. Ἰουστῖνος Σόνταν, σχεδιάζει τὰ ἔργα του ὄχι σὲ συνηθισμένο μουσαμᾶ, ἀλλὰ σὲ ἱστοὺς ἀράχνης. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν νέος ὁ Σόνταν εἶχε διαβάσει ὅτι τὸν 16ον αἰῶνα ἡ ζωγραφικὴ σὲ ἀράχνες ἦταν τῆς μόδας καὶ θέλησε νὰ δοκιμάσῃ κι' αὐτὸς τὴν τέχνη.

Ἔκτοτε ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὰ παλιὰ σπίτια καὶ τὶς ἀποθῆκες καὶ ν' ἀγοράζῃ... ἀράχνες. Ἐπειδὴ ἡ ἀκουαρέλα δὲν ἔπιανε ἐπάνω στὸν λεπτὸν ἱστόν, ὁ Σοντὰν δοκίμασε τὴ λαδομπογιά. Πρέπει νὰ εἶναι τελείως ὑγιὴς ἡ ἀράχνη γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα καλὸν ἱστόν. Ὁ μεγαλύτερος πίναξ τοῦ Σοντὰν «Ἡ δημιουργία τοῦ κόσμου» εἶναι ζωγραφισμένος σὲ ἀράχνη μεγέθους 21Χ17 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου.

ΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ ΤΙΜΗΣ

Ὁ κύριος Χένρυ Μπράντμπερυ Πρὰτ ποὺ ἔχει πολλὰ ἀριστοκρατικὰ ἑστιατόρια στὸ Λονδῖνον, εἶχε μιὰ πολὺ περίεργη ἔμπνευσι. Σ' ἕνα ἑστιατόριό του στὸ Πικκαντίλλι, ἐτοποθέτησε ἕνα «τραπέζι τιμῆς». Καθένας μπορεῖ νὰ φάῃ ὅ,τι θέλει χωρὶς νὰ τοῦ παρουσιάσουν λογαριασμό. Πληρώνει ὅ,τι θέλει καὶ ἀκόμη μπορεῖ νὰ μὴν πληρώσῃ τίποτε.

Λοιπὸν ὁ κ. Πρὰτ διεπίστωσεν ὅτι ἡ μὴ πληρωμὴ εἶναι σπανία, καὶ οἱ περισσότεροι πελάται τῆς «τραπέζης τῆς τιμῆς» ἐφοβοῦντο μήπως πληρώσουν λίγα καὶ ἄφηναν πάντοτε περισσότερα ἀπὸ τὰ κανονικά.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ

ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΤΟΥ ΠΡΟΞΕΝΗΤΗ

Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗ

Ἀκοῦστε μιὰ ἁπλῆ ἱστορία ἁγνοῦ ἔρωτος καὶ ἀθώας ἐκδικήσεως.

Ὅπως ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα, συνέβη κι' αὐτὴ στὰ καλά, παληὰ χρόνια.

Ἐζοῦσαν, τότε, σὲ μιὰ ἱστορικὴ καὶ φημισμένη, γιὰ τὴν κοινωνία της, ἐπαρχιακὴ πόλι, δυὸ φίλοι ἀχώριστοι κι' ἀγαπημένοι: Ἕνας δικηγόρος κι' ἕνας δάσκαλος.

Ἀντίστροφα μὲ ὅτι πιστεύεται, ὁ δικηγόρος ἦταν ρωμαντικὸς κι' ὀνειροπόλος καὶ ὁ δάσκαλος εὔθυμος, πάντοτε, σαρκαστὴς τοῦ κάθε τι, εὐφυέστατος καὶ προχειρολόγος, «σὲ ὅλα μέσα», ἁλάτι κάθε παρέας καὶ κάθε ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου γλεντιοῦ.

Ὁ δικηγόρος, σύμφωνα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία του, ἀγάπησε, ἀγάπησε ρωμαντικά, ἀγάπησε ὅπως ἀγαποῦσαν ἐκεῖνο τὸν καιρό...

Ἐπαρχία, μικρὸς ὁ τόπος, αὐστηρὰ τὰ «ἤθη καὶ ἔθιμα», ἡ «κόρη» ἐκλεκτή, ὅλα αὐτὰ δὲν ἐπέτρεπαν ὄχι ἐκδήλωσιν, ἀλλὰ οὐδὲ ἀπόπειρα σκέψεως ἐκδηλώσεως. Θεὸς φυλάξοι! Βλέμμα ἀπὸ ἀποστάσεως μιλλίων. Ἀναπνοὴ τοῦ ἰδίου ἀέρος ...ἐν ἀνοικτῷ χώρῳ καὶ μόνο μισὴ ὥρα τὴν ἑβδομάδα —δηλαδὴ κάθε Κυριακὴ ποὺ θὰ «ἐπαιάνιζεν» ἡ μουσικὴ εἰς τὴν κεντρικὴ πλατεία ἢ τὴν παραλία τῆς μικρῆς πόλεως...

Ἐπιστολή;; Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!! Τοιοῦτος ἔρως θὰ «ἐξέπιπτεν» εἰς «ραβασάκια;»... Ἄπαγε τῆς βλασφημίας....

Λουλούδια; Μὰ πῶς θὰ τἄστελνε; Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ πάῃ τὸ μυροβόλο φορτίο ἕως τὸ σπίτι Ἐκείνης;

Λοιπόν, τίποτε! Βλέμματα, καὶ ἐκεῖνα «φευγαλέα»—κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῶν παληῶν ρωμάντζων.

Καὶ ὅμως, οἱ δύο νέοι ἔνοιωθαν φλογερὴ ἀγάπη ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο.

* * *

Τὴν κρυφὴ ἐκείνη ἀγάπη δὲν τὴν ἤξερε παρὰ μόνον ὁ Θεὸς —πρῶτος— καὶ δεύτερος ὁ δάσκαλος.

Αὐτοὶ οἱ δύο —Θεὸς καὶ δάσκαλος— ἐτράβηξαν τὰ βάσανά της κι' ἄκουσαν τοὺς καϋμούς της. Καὶ ὄχι λίγο... Χρόνια ὁλόκληρα! Γιατὶ χρόνια ὁλόκληρα —δέκα κοντὰ— ἐβάσταξεν ὁ ἔρωτας ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν γέννησί του ὡς τὸν Ὑμέναιο, ὡς τὸν γάμο.

Αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι, αἱ οἰκονομικαί, ἡ ἀποκατάστασις στρατιᾶς ἀδελφῶν καὶ τὰ συναφῆ, ἀνέβαλαν ἐπὶ χρόνια τὴν ἕνωσι τῶν δυὸ νέων, ποὺ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸ ἐβασανίζοντο χωρὶς νὰ ἠμποροῦν καὶ νὰ μιλήσουν.

Καταλαβαίνετε, βέβαια, ὅτι ὁ θυμόσοφος καὶ καλόκαρδος δάσκαλος ἦταν τὸ «ἀμόνι» τῶν «πληγμάτων τῆς σκληρᾶς εἱμαρμένης» ποὺ κατεφέρετο κατὰ τῶν ἀθώων ἐραστῶν καὶ ποὺ ἠμπόδιζε τὴν ἕνωσί των.

Ὁ δάσκαλος ἐδιάβαζε τὶς φλογερὲς καὶ ...τρομερὲς ἐρωτικὲς ἐπιστολές, ποὺ ἐγράφοντο, γιὰ νὰ... μὴ φθάσουν ποτὲ εἰς τὴν ....Ἐκείνην!

Καί, εἴπαμε, χρόνια αὐτὴ ἡ δουλειά. Ὁ δικηγόρος δὲν ἐζοῦσε παρὰ μόνο γιὰ ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ ...φορτώνεται τὸ δάσκαλο, ποὺ ὑπομονητικὰ ὁ δύστυχης καὶ μὲ καλὴ καρδιὰ βαστοῦσε τὰ βάρη τοῦ ὡραίου καὶ «ἐσταυρωμένου» ἐκείνου ἔρωτα.

Θὰ μοῦ πῆτε, φυσικά: Μὰ δὲν ἰδώθηκαν ποτὲ ἀπὸ κοντά, δὲν τὰ εἴπανε ποτέ, δὲν φιλήθηκαν ποτὲ οἱ δυὸ ἐκεῖνοι ἐρασταί; Λοιπόν, ὄχι!!

Εὐτυχῶς, ἡ μητέρα τῆς κόρης ἀνακατευότανε ἐκείνη τὴν ἐποχὴ σὲ διάφορες φιλανθρωπικὲς προσπάθειες, γιὰ τοὺς φτωχούς, γιὰ τοὺς ἀρρώστους, γιὰ τοὺς φυλακισμένους, καὶ ὁ δάσκαλος, ἦταν πρῶτος καὶ καλλίτερος σὲ μουσικά, φιλολογικά, καὶ ἄλλα καλλιτεχνικὰ σωματεῖα, κι' ἔτσι, χωρὶς νὰ παίρνῃ χαμπάρι ἡ μάννα κι' ὁ πολὺς κόσμος, ὁ δάσκαλος κατώρθωνε κι' ἔφερνε κοντὰ τοὺς ἐρωτευμένους νέους, εἰς τὶς καλλιτεχνικὲς ἑσπερίδες ἢ στὶς φιλανθρωπικὲς ἀγορές.

Ἐκεῖ ὁ Ἐρωτόκριτος δικηγόρος κατώρθωνε ν' ἀνταλλάσσῃ, νὰ «ψελλίζῃ» μερικὲς λέξεις μὲ τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του —μιὰ ξανθοῦλα, λεπτὴ σὰν σπίρτο— καὶ πότε πότε —ὢ ρίγη!!— νὰ «ψαύῃ» τὰ ἄκρα τῶν κρινοδακτύλων της, ὅταν, κάτωχρος, τρέμων καὶ σκοντάφτων ἀδέξια, σὲ τραπέζια καὶ καρέκλες, ὑπὸ τὰ εἰρωνικὰ βλέμματα τοῦ δασκάλου, ἐβοηθοῦσε τὸ ἴνδαλμά του στὴν πώλησι κανενὸς μικροπράγματος τῆς φιλανθρωπικῆς ἀγορᾶς.

Μετὰ ἀπὸ κάθε τέτοια συνάντησι —σπανιώτατη— ὁ δάσκαλος μετεβάλλετο εἰς πεζοπόρο! Ὁ δικηγόρος ὀνειροπόλος καὶ γοητευμένος, τὸν παρέσυρε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, εἰς μακρυνοὺς περιπάτους, ὅπου τοῦ ἔλεγε, τοῦ ἔλεγε, τοῦ ἔλεγε ὅσα δὲν ...εἶπε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ εἰπῇ σ' Ἐκείνην.

* * *

Κι' ὁ καιρὸς περνοῦσε. Κι' ὁ ἔρωτας τραβοῦσε.

Ὁ δάσκαλος τὸν «ἐκουμαντάριζε» καλὰ καὶ στὸ τέλος ἐπενέβη «ἐνεργῶς». Τὰ εἶπε, τὰ κουβέντιασε μὲ τοὺς «δικοὺς» τῆς κόρης...

— Αὐτὴ ἡ δουλειὰ δὲν μπορεῖ νὰ βαστήξῃ πολὺ πιά...Νὰ τοὺς παντρέψουμε γιατὶ ἐγέρασαν.

.. ..

.. ..

Ἐπέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀκόμη. Ἔπρεπε νὰ κανονισθοῦν πολλά. Καὶ ὅλα!! Καὶ πρῶτα πρῶτα τὸ ζήτημα τῶν ἀνυπάνδρων θηλυκῶν ποὺ ἔθαβε καὶ θάβει ἀκόμη στὶς ἐπαρχίες τοὺς νέους.

Ὡς ποὺ μιὰ μέρα, μπόμπα ἔπεσε στὴ μικρὴ ἥσυχη πόλι.

— Ἐτελείωσαν τοῦ τάδε μὲ τὴν τάδε!! Καὶ στὰ δικά σας καὶ στῶν παιδιῶνε σας.

Τὰ σχετικὰ σχόλια ἔδιναν κι' ἔπαιρναν. Ὁ μακροχρόνιος κρυφὸς ἔρωτας ἔγινε θρῦλλος γιὰ τὴν μικρὴ πόλι, ποὺ ἀκόμη τὸν σιγοδιηγιέται μὲ συγκίνησι στὰ σποτεινὰ καὶ ἄδυτα ἀπόμερα τῶν παλαιῶν καφφενέδων της.

Τὸν διηγιῶνται τὰ γεροντάκια της, οἱ νηοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης

* * *

Ὁ δάσκαλος ἀφοῦ ἔκαμε ὅ,τι ἔπρεπε, σὰν τίμιος ἄνθρωπος, «παρέδωκεν ὑπηρεσίαν», ὅπως ἔλεγε θριαμβευτὴς στοὺς καφφενέδες καὶ στ' ἄλλα κέντρα.

Ὅλοι μας ξέρουμε, ὅτι στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπάρχουν μερικὲς περιστάσεις ἀπροσδόκητες, ἀπρόβλεπτες, μὰ καὶ χιλιομπερδεμένες, σὰν ἀπὸ εἰδικὸ τεχνίτη καλοπληρωμένο, ποὺ τὸν κάνουν ἀχάριστο ἤ, ἂν θέλετε, ἀσυνεπῆ, καὶ ἀκριβῶς, ἀπέναντι ἀνθρώπων, στοὺς ὁποίους εἶναι ὑποχρεωμένος, σκλαβωμένος...

Ἔτσι, γιὰ νὰ μὴν τὰ πολυλογοῦμε, ἔγιναν οἱ ἀρραβῶνες τοῦ δικηγόρου μὲ τὴν κόρη τῶν ὀνείρων του ἐν «στενωτάτῳ κύκλῳ», χωρὶς νὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς καλεσμένους ποιὸς νομίζετε; —Ὁ δάσκαλος!!

Ποιὸς ξέρει, ποιὰ συνέργεια, ποιὰ σύμπτωσις, ἀπαράκαμπτη, ἀνάγκασε τὸν λαμπρὸ καὶ φιλότιμο καὶ εὐγενέστατο δικηγόρο, νὰ μὴν καλέσῃ στοὺς ἀρραβῶνας του τὸ δάσκαλο, τὸν ἄνθρωπο ποὺ τόσον ὑπέφερε καὶ τὸν ἔκαμε εὐτυχῆ.

Ἂς σκεφθῇ κανένας, τὶς περιστάσεις πού, κάποτε, τὸν ἔκαναν —χωρὶς καθόλου νὰ τὸ θέλῃ— ἀσυνεπῆ καὶ ἀχάριστο καὶ ἂς ἐξηγήσῃ ὅπως θέλῃ τὴν πρᾶξι αὐτὴ τοῦ ἀτυχοῦς ἀρραβωνιαστικοῦ, ἀπέναντι τοῦ εὐεργέτου του καὶ ἀγαπημένου του φίλου.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ ξέρουμε, εἶναι ὅτι μιὰ Κυριακὴ βράδυ, καθὼς ὁ δάσκαλος καθόντανε στὸν «καφενὲ τοῦ Μπουζαλῆ» τὸν πλησίασε κάποιος καὶ τοῦ εἶπε στὸ αὐτὶ ὅτι «ἀπόψε γίνονται οἱ ἀρραβῶνες τοῦ δικηγόρου μὲ τὴν κόρη....».

Ὁ δάσκαλος πικράθηκε. Πικράθηκε πολύ. Νὰ λείψῃ αὐτὸς ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ φίλου του, νὰ γλεντοῦν ἄλλοι τὴν δική του ἐπιτυχία;

Ἀλλὰ καλὴ καρδιά, σκεπτικός, μυαλωμένος καὶ θυμόσοφος ἄνθρωπος, ὅπως ἤτανε, τὸ «πῆρε τὸ πρᾶγμα» κατὰ τὴ δική του καλὴ καὶ καλόβολη σκέψι.

— Καὶ νόμισες πὼς δὲν τὸ ξέρω; ἀπάντησε στὸν κακεντρεχῆ πληροφοριοδότη. Ἀλλὰ δὲν κάλεσαν παρὰ μερικοὺς στενωτάτους συγγενεῖς καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἐπῆγα κι' ἐγώ, γιὰ νὰ μὴν παρεξηγηθοῦν..

Ἔπειτα παράγγειλε ἕναν καφὲ καὶ ἄναψε κι' ἕνα τσιγάρο.

Σκέφθηκε πολλὴ ὥρα... Ἦταν πειραγμένος, κι' ἄρχισε νὰ μελετᾷ μιὰ ἐκδίκησι. Ἐκδίκησι ποὺ ἔπρεπε νὰ πραγματοποιηθῇ τὴν ἴδια ὥρα, ἐκδίκησι κατὰ τὸν δικό του τρόπο...

Στὸν κῆπο τοῦ καφφενὲ ποὺ ἔπινε τὸν καφέ του ἦταν ἕνα παμμέγιστο καὶ πανάρχαιο φανάρι. Φάναρος!.... Τὸ χρησιμοποιοῦσε τὸ καλοκαῖρι ὁ καφφετζῆς γιὰ νὰ βάζῃ μέσα τὴ μεγάλη λάμπα, τοῦ πετρελαίου, ποὺ ἐσκόρπιζε τὸ φῶς της στοὺς πελάτες του...

Τὸ σπίτι τῶν πεθερικῶν τοῦ δικηγόρου, ποὺ γινόντανε οἱ ἀρραβῶνες, ἦταν πολὺ κοντὰ στὸν καφφενέ.

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ δάσκαλος σηκώθηκε ἀποφασιστικός, ἐξεκρέμασε τὸ φανάρι τοῦ κήπου, τὸν «φάναρο», καὶ κρατῶντας τον προχώρησε πρὸς τὸ στενὸ ποὺ πήγαινε στὸ σπίτι τῆς νύφης, γιὰ τὴν ὁποία τόσα βάσανα ἐτράβηξε.

Χτύπησε τὴν πόρτα.

Ἄνοιξαν...

Ὁ δάσκαλος μπῆκε μὲ τὸ φανάρι στὸ χέρι, βάδισε ἴσια πρὸς τὴ μεγάλη σκάλα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν ἀνέβηκε γρήγορα γρήγορα.

Οἱ ὑπηρέτριες τὸν ἐγνώριζαν. Καὶ ἂν καὶ κατάπληκτες, γιὰ τὸ παράδοξο αὐτό, δὲν τοὔφεραν καμμιὰ ἀντίρρησι. Κι' ἔτσι, τράβηξε γραμμὴ στὴν τραπεζαρία, ποὺ ἔτρωγαν οἱ στενοὶ συγγενεῖς καὶ οἱ ἀρρεβωνιασμένοι.

Στάθηκε στὴν πόρτα, μὲ τὸ φανάρι στὸ χέρι του, ψηλά!

— Γιώργη!! τοῦ ἐφώναξαν ὅλοι καὶ πρῶτος ὁ γαμπρός.

— Καλῶς, τὸ Γιώργη!!

Χαρά, ἀλλὰ καὶ κατάπληξι μαζί, γιὰ τὸ φανάρι...

Μὰ ὁ δάσκαλος δὲν ἄκουγε, μήτε ἔβλεπε τίποτα...

— Κύριοι, εἶπε, ἡ δουλειὰ ἡ δική μου τελείωσε! Εἶμαι εὐτυχισμένος καὶ ...καταθέτω τὴν ἐντολή!!

Καὶ ἄφησε χάμω καὶ μπροστὰ στὸ τραπέζι τὸ μεγάλο φανάρι τοῦ παληοῦ καφφενέ.

Γέλοια καὶ κλάμματα ἀκράτητα ὑπεδέχθησαν τὰ λόγια καὶ τὴ χειρονομία τοῦ δασκάλου.

Ἀλλὰ ὡς ποὺ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ τὴν κατάπληξι, ὁ δάσκαλος εἶχε χαθῆ.

Ἄφισε τὸ φανάρι, κατέβηκε πέντε πέντε τὰ σκαλιά, κι' ἐχάθηκε στὴ νύχτα τῶν στενοδρόμων τῆς ἀρχαίας πόλεως.

Ὁ σαλπιγκτὴς ἀπὸ τὸ Κάστρο βαροῦσε «σιωπητήριο...».

Α. ΑΝΑΠΛΙΩΤΗΣ

Ἐπικαιρότητες

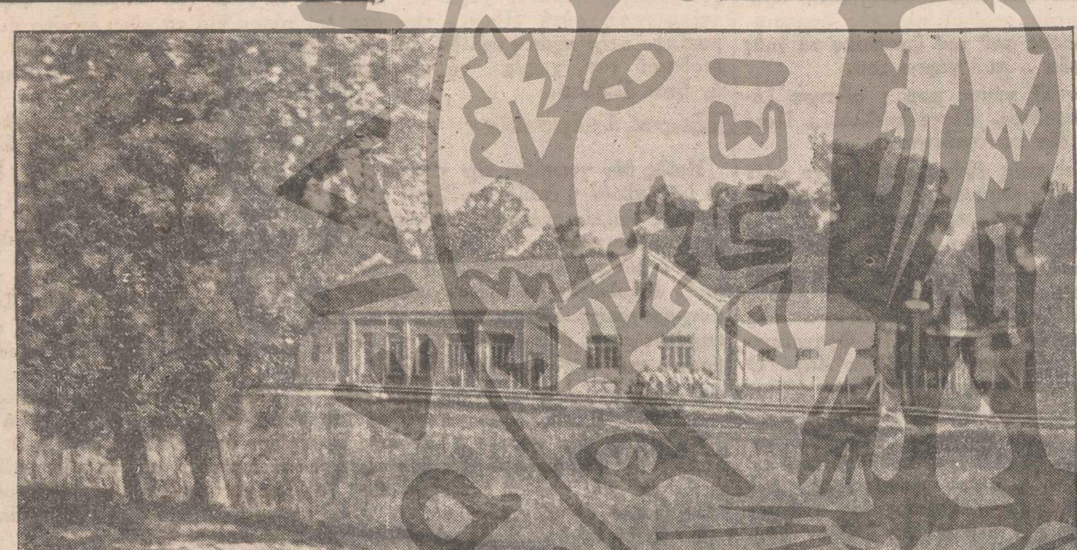

Ὁ σιδηροδρομικὸς σταθμὸς τῆς διαβάσεως τοῦ θρυλικοῦ Νανκέου, ὅπου πρὸ ἡμερῶν διεξήχθησαν αἱματηρότατοι μάχαι μεταξὺ Κινέζων καὶ Ἰαπώνων. Οἱ νεκροὶ καὶ τῶν δύο ἀντιπάλων εἰς τὴν μάχην αὐτὴν ὑπερβαίνουν τὶς πέντε χιλιάδες... Ὥστε τὸ μέρος ποὺ βλέπετε ποτίσθηκε μὲ ἄφθονο αἷμα, θυσία στὸν πιὸ ἄγριο σωβινισμό...

Γιὰ τὸν ἄνδρα

☐ Εἶναι εὐχάριστο σ' ἕναν ἄντρα νἄχῃ γυναῖκα ζηλιάρα, ἐπειδὴ τὴν ἀκούει πάντα νὰ τοῦ ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα ἐκείνης ποὺ ἀγαπᾷ.

☐ Μεταξὺ ἑνὸς ἀνδρὸς τολμηροῦ καὶ ἑνὸς διακριτικοῦ, μιὰ λεπτὴ γυναῖκα θὰ ἐκλέξῃ τὸν πρῶτον.

☐ Ὅσο ὑποχωρεῖ ἕνας ἄνδρας, τόσο χάνει μιὰ γυναῖκα, ὅσο ἀγριεύει τόσο τὴν κερδίζει.

☐ Ὁ ἄνδρας σὲ κάθε ἐκδήλωσί του, πρέπει νὰ προσέχῃ πάντα νὰ φαίνεται ἡ δύναμις τῆς θελήσεώς του.

☐ Ἕνας ἄνδρας χωρὶς θέλησι καὶ ἐπιμονή, δὲν ἀξίζει παρὰ ὅσο μιὰ γυναῖκα.

☐ Ὁ συνηθισμένος τύπος ὄχι πολὺ ἔξυπνου ἄνδρα, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν πιὸ ἔξυπνο τύπο τῆς γυναίκας.

Γιὰ τὴν γυναῖκα

☐ Ἡ καλλονὴ εἶναι ἡ μόνη ἀρετὴ τῆς γυναίκας ποὺ κάνει τὸν ἄνδρα νὰ δοκιμάσῃ ἕνα συναίσθημα ταπεινότητος.

☐ Μία καλόγνωμη καὶ εἰλικρινὴς γυναῖκα, εἶναι πιὸ ἐπιθυμητὴ ἀπὸ μιὰ ποὺ ἀστράφτει ἀπὸ τὴν ὀμορφιά.

☐ Μερικὲς γυναῖκες ἀλλάζουν τόσο πολὺ μὲ τὸ φτιασίδι, ὥστε τὶς ἀναγνωρίζεις μόνο ἀπὸ τὴ γλῶσσα τους!

☐ Ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ ἐπείραξες πρέπει νὰ προφυλάγεσαι πάντα. Στὸ κρατεῖ καὶ περιμένει νὰ σὲ ἐκδικηθῇ.

☐ Ἡ γυναῖκα εἶναι πράγματι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀνδρός, ἀφοῦ ὅταν παντρευτῇ ὁ ἄνδρας χάνει τὸ ἥμισυ τῆς γνώμης καὶ τῆς ἰσχύος του.

☐ Ἡ ἔξυπνη γυναῖκα εἶναι προτιμωτέρα ἀπὸ τὴν ὥμορφη καὶ κουτή.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ξαναθυμίσματα

ΧΡΗΣΤΟΥ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ξύπνησε μ' ἕνα ἄθλιο κέφι. Τὸ στόμα του ἦταν ξερό, τὸ κεφάλι του χτυποῦσε, ἔνοιωθε ἕνα παράξενο σούβλισμα στὰ μηλίγγια καὶ μιὰ φοβερὴ κούρασι σ' ὅλο τὸ σῶμα. Χασμουρήθηκε δυὸ-τρεῖς φορές, κι' ὕστερα ἅπλωσε τὸ χέρι στὸ κομοδῖνο καὶ κύτταξε τὸ μικρὸ ρολόϊ, ποὺ τὸ ἀδιόρατο καρδιοχτύπι του ἔφτανε μόλις ὥς τὸ κρεββάτι.

Τέσσερις καὶ τέταρτο...

...Εἶχε ἀργήσει πολὺ νὰ κοιμηθῇ. Ὅταν ἔβαλε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας του εἶχε ξημερώσει γιὰ καλά. Ἡ κυρὰ-Πελαγία, ἡ σπιτονοικοκυρά του, ὅ,τι ἔβγαινε κείνη τὴ στιγμὴ μὲ τὸ μικρὸ κατσαρολάκι στὸ χέρι γιὰ νὰ πάρῃ γάλα. «Μπᾶ, κ. Μενέλαε, τέτοια ὥρα γυρίζετε νὰ κοιμηθῆτε ;» Τῆς εἶχε ἀπαντήσει μὲ δυὸ-τρία μασημένα λόγια. Μὰ ἡ καλὴ γυναῖκα εἶχε ἕνα ὕφος προστατευτικό: «Νὰ μὴ ξενυχτᾶτε τόσο πολύ... Εἴσαστε ἀδύνατος...» Κι' ἐνῶ ἐκεῖνος προχωροῦσε μ' ἕνα βιασμένο χαμόγελο πρὸς τὸ δωμάτιό του, ἡ σπιτονοικορὰ εἶχε προσθέσει: «Τί σοῦ εἶνε αὐτὲς οἱ ἐφημερίδες... ὅλο δουλειὰ τῆς νύχτας... Πῶς νὰ ζήσουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι;... Ἄκουσε γαλατᾶ, νὰ τὸ βάζῃς σωστὸ τὸ γάλα... Χτὲς ἔλειπαν σαράντα δράμια...».

Πέταξε τὰ σκεπάσματα, πῆγε στὸ παράθυρο καὶ τ' ἄνοιξε. Τὸ ἀνοιξιάτικο ἀπομεσήμερο ἦταν γεμᾶτο φῶς. Εἶχε βρέξει τὸ πρωῒ κι' οἱ πλάκες τῶν πεζοδρομίων ἀντιφέγγιζαν σὰν φρεσκοπλυμένες. Μιὰ μυρουδιὰ φρεσκοκομμένου χόρτου γέμιζε τὴν ἀτμόσφαιρα. Στὴ γωνιὰ τέσσερα-πέντε παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς ἔπαιζαν μὲ γέλια.

Ξανάπεσε στὸ κρεββάτι χωρὶς νὰ σκεπαστῇ. Καὶ τότε πέρασε μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια του ὁλόκληρη ἡ περασμένη νύχτα: Νωρὶς—κατὰ τὶς ἕντεκα—εἶχε παρακολουθήσει μιὰ πράξη ἀπ' τὸ καινούργιο ἔργο ποὺ ἔπαιζε κάποιος ξένος θίασος. Ὕστερα εἶχε γυρίσει στὴν ἐφημερίδα του γιὰ νὰ γράψῃ. Ἀπὸ κεῖ τὸν εἶχαν παρασύρει κάτι συνάδελφοι σὲ μιὰ καινούργια ταβέρνα, πάνω στὸ Παγκράτι, μ' ἕνα κοκκινέλι ὀνομαστὸ καὶ μεζέδες περίφημους, ποὖχε ἄδεια ἀπ' τὴν ἀστυνομία νὰ μένῃ ἀνοιχτὴ ὅλη τὴ νύχτα. Ἤπιαν πολὺ—τὸ τραβοῦσε ἡ ὤμορφη ἀνοιξιάτικη νύχτα—κι' ὕστερα σιγὰ-σιγὰ—«ἀβόξο», ὅπως ἔλεγε κι' ὁ κυρ' Ἀντρέας ὁ ταβερνιάρης—στήθηκε κι' ἡ κανταδίτσα. Κουμπανιάριζε γλυκά, μὲ τὴν κιθάρα τοῦ καταστήματος, ὁ Γαρνάλης, ποὖκανε καὶ μπάσσο. Τὸ «Πῶς παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι» ἀντήχησε ἤρεμο σὰν ἕνα βελούδινο ἐρωτικὸ χάδι. Ὕστερα εἶπαν κι' ἄλλα πολλά. Κι' ὅταν φύγανε, ὁ κυρ' Ἀντρέας χασμουριόταν μ' ὅλα του τὰ σαγόνια κι' ἡ σελήνη εἶχε δύσει. Κατέβηκαν στὴν Ὁμόνοια γιὰ γάλα, κι' ἀπὸ κεῖ πῆγαν στὸ πιεστήριο, πῆραν τὸ φρεσκοτυπωμένο φύλλο ποὺ μύριζε νέφτι καὶ χωρίστηκαν, τραβῶντας καθένας γιὰ τὸ σπίτι του...

Πόσο ἄσκοπη τοῦ φάνηκε κι' αὐτὴ ἡ νύχτα ποὖχε περάσει... Κάθε βράδυ τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια... Τίποτε καινούργιο, τίποτε ὡραῖο... Οἱ νύχτες κυλοῦσαν ὅλες ἴδιες, ὁμοιόμορφες, μονότονες μπροστὰ σὲ μισὲς ποὺ ἄδειαζαν καὶ ξαναγέμιζαν ἀσυναίσθητα, σὲ κιθάρες ποὺ ἔπαιζαν τοὺς ἴδιους παληοὺς σκοπούς, κι' ὕστερ' ἀπάνω σὲ πεζοδρόμια ποὺ φωτίζονταν ἀπ' τὶς πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς...

Πόσο ἀνιαρὰ τοῦ φάνηκαν ὅλ' αὐτὰ ἐκεῖνο τὸ ἀνοιξιάτικο ἀπόγευμα ποὺ ξύπνησε ὕστερ' ἀπ' τὸ ἄσκοπο ξενύχτι... Καὶ πόσο κουρασμένον αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του... Ἀφοῦ κι' ἡ κυρὰ-Πελαγία, ποὺ χτύπησε τὴν πόρτα του, ζητῶντας τὴν ἄδεια νὰ μπῇ, τὸν βρῆκε χάλια:

—Καλὲ πῶς εἴσαστ' ἔτσι χλωμός, κύριε Μενέλαε;... τοῦ φώναξε. Δὲ σᾶς εἶπα ἐγὼ πῶς τὸ ξενύχτι σᾶς ἔκανε κακό;... Πῶς θὰ πᾶτε τώρα στὴν ἐφημερίδα σας;... Ἐσεῖς εἶστε ἄρρωστος...

— Ἡσύχασε, δὲν ἔχω τίποτε... τῆς εἶπε ἐκεῖνος καὶ σηκώθηκε. Μόνο θέλω μιὰ χάρι: νὰ μοῦ ψήσῃς ἕνα καφεδάκι...

—Σᾶς τῶχω ἕτοιμο... τώρα νὰ τὸ φέρω...

Ἔτρεξε ἡ καλὴ γυναῖκα καὶ γύρισε φέρνοντας πάνω στὸ μικρὸ δισκάκι τὸ φλυτζάνι μὲ τὸν ἀχνιστὸ καφέ. Τὸν ἀκούμπησε στὸ κομοδῖνο καὶ βλέποντας τὸ νοικάρη της ἀφηρημένον βγῆκε διακριτικά, κλείνοντας τὴν πόρτα χωρὶς θόρυβο. Μηχανικὰ ἐκεῖνος πῆρε ἕνα τσιγάρο ἀπ' τὸ πακέττο ποὺ ἦταν πεταμένο σὲ μιὰ καρέκλα, τἄναψε καὶ τράβηξε τὴν πρώτη ρουφηξιὰ μὲ μιὰ γουλιὰ καφέ. Ἀπ' ἔξω οἱ φωνὲς τῶν παιδιῶν φτάναν χαρούμενες ὡς τ' αὐτιά του. Ὁ ἥλιος τοῦ δειλινοῦ ἔμπαινε ἀπὸ κεῖ καὶ παιγνίδιζε στὰ κρόσσια τῆς κουβέρτας. Πόσα ἄσκοπα μερόνυχτα. Κι' ὅμως ἄλλοτε δὲν ἦταν τὸ ἴδιο.

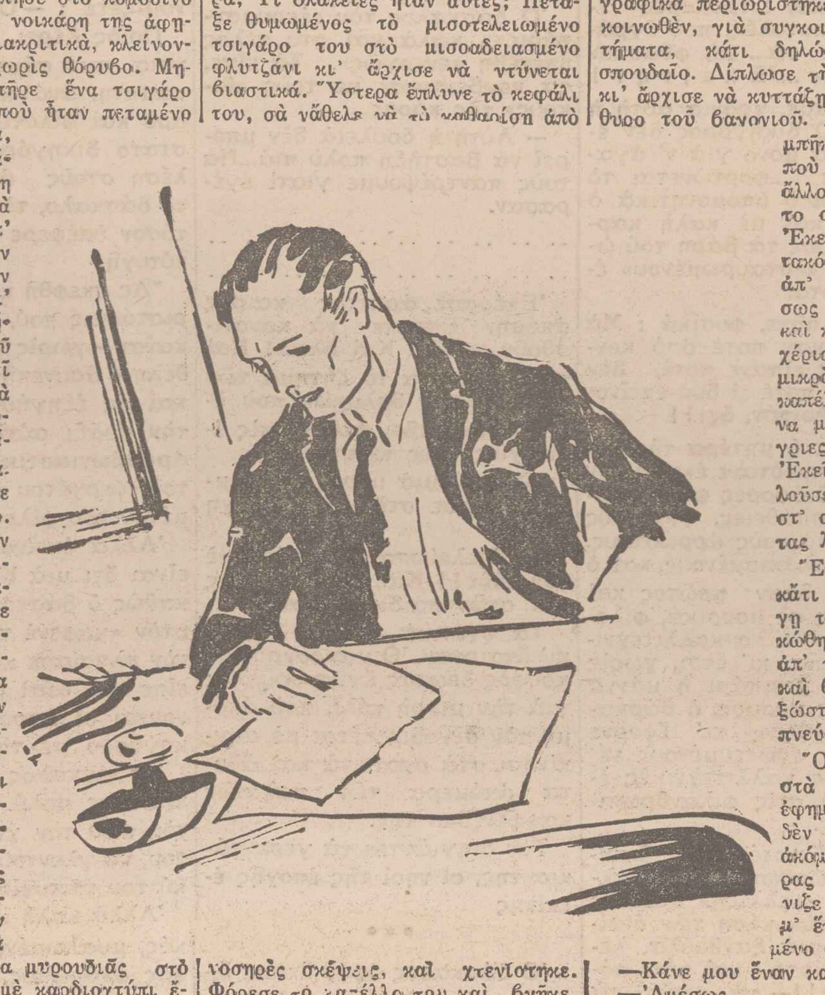

Ἄθελά του τὸν ἔζωσαν κάτι περίεργα συναισθήματα, ποὺ μοιάζανε πολὺ μὲ νοσταλγίες. Ἄλλοτε τέτοιες ὧρες δὲν καθόταν ἄσκοπα στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ του, καπνίζοντας χωρὶς κέφι μπροστὰ σ' ἕνα μισοαδειασμένο φλυτζάνι καφέ. Ἄλλοτε, τέτοιες ὧρες ἔρριχνε μιὰ τελευταία ματιὰ στὸν καθρέφτη του μιὰ τελευταία σταγόνα μυρουδιᾶς στὸ μαντῆλι του καὶ μὲ καρδιοχτύπι ἔβγαινε σχεδὸν τρέχοντας ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐκεῖ κοντὰ — σὲ κάποιο μέρος ἔρημο, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου—τὸν περίμενε μιὰ μικρή, ποὺ ξεχώριζε τὴ σιλουέττα της ἀπὸ μακρυά. Εἶχε νὰ τῆς πῇ τόσα, εἶχαν νὰ ποῦν τόσα ὁ ἕνας στὸν ἄλλο... Προχωροῦσαν ἀργὰ πρὸς τὰ ἀπέραντα νωποχλοϊσμένα χωράφια, μὲ τὰ μακρυνὰ γυρίσματα ἑνὸς μαγκανοπήγαδου, τὰ γουγίσματα ἑνὸς μαντρόσκυλου, τὰ ὁλοκάθαρα γκλὶν-γκλὰν μιᾶς καμπάνας...

Ὤ, τὰ ὡραῖα δειλινά, ποὺ τὰ φώτιζε μὲ δειλὲς μενεξεδένιες ἀνταύγειες ὁ ἥλιος γέρνοντας μακρυά, στὸ βάθος τῆς ἀνοιξιάτικης κοιλάδας μέσ' στὴν ἀπέραντη ἠρεμία... Ὤ, τὰ ὡραῖα δειλινά, ποὺ μέσα στὴν τόσο πολύηχη ἐρωτικὴ σιγή τους, δυὸ λατρεμένα κόκκινα χείλη μιλοῦσαν χωρὶς τελειωμὸ γι' ἀγάπη...

Γιατί τὰ θυμόταν ὅλ' αὐτὰ σήμερα; Τί βλακεῖες ἦταν αὐτές; Πέταξε θυμωμένος τὸ μισοτελειωμένο τσιγάρο του στὸ μισοαδειασμένο φλυτζάνι κι' ἄρχισε νὰ ντύνεται βιαστικά. Ὕστερα ἔπλυνε τὸ κεφάλι του, σὰ νἄθελε νὰ τὸ καθαρίσῃ ἀπὸ νοσηρὲς σκέψεις, καὶ χτενίστηκε. Φόρεσε τὸ καπέλλο του καὶ βγῆκε.

—Μπᾶ... Μπᾶ... τοῦ φώναξε ἡ κυρὰ-Πελαγία ποὖπλεκε στὸ χαγιάτι. Δὲ θὰ φᾶτε, κύριε Μενέλαε;... Σᾶς ἔχω φυλάξει τὸ φαΐ σας στὴ φωτιά... Γιουβαρλάκια μὲ μπόλικο αὐγολέμονο...

—Δὲν πεινάω, κυρὰ-Πελαγία... Θὰ φάω μιὰ καὶ καλὴ τὸ βράδυ ἔξω... Ἀντίο...

—Ἀμ' βέβαια... Πῶς νὰ πεινᾶτε... Ξυπνᾶτε ἀπόβραδο γιὰ πρωΐ... Τί ζωή,Θεέ μου ἀνάποδη, τί ζωή!...

Ἔκλεισε τὴν πόρτα χωρὶς νὰ προσέξῃ τὰ σχόλια τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του. Ἀγόρασε μιὰ βραδυνὴ ἐφημερίδα καὶ πήδηξε σ' ἕνα τρὰμ ποὺ περνοῦσε. Ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα γιὰ νά ρίξῃ μιὰ ματιὰ στὶς εἰδήσεις καὶ νὰ κατατοπιστῇ στὸ ρεπορτάζ τους: Μιὰ συνεργασία τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν μὲ τὸν πρέσβυ τῆς Ἀμερικῆς γιὰ ἐμπορικὰ ζητήματα, ἕνα μεσημεριανὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο, ποὺ δημοσιογραφικὰ περιωρίστηκε σ' ἕνα ἀνακοινωθέν, γιὰ συγκοινωνιακὰ ζητήματα, κάτι δηλώσεις. Τίποτε σπουδαῖο. Δίπλωσε τὴν ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ κυττάζῃ ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ βαγονιοῦ. Σὲ μιὰ στάσι μπῆκε ἕνα ζευγάρι ποὺ γύριζε χωρὶς ἄλλο ἀπὸ περίπατο στοὺς ἀγρούς. Ἐκείνη ἦταν κατακόκκινη. Ἴσως ἀπ' τὸν ἥλιο, ἴσως ἀπὸ φιλιά, καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια μαζὶ μὲ τὸ μικρὸ ψάθινο καπέλλο της κι' ἕνα μπουκετάκι ἄγριες μαργαρίτες. Ἐκεῖνος τῆς μιλοῦσε σιγὰ σιγὰ στ' αὐτί, σκύβοντας λίγο.

Ἔνοιωσε σὰν κάτι νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ λαιμό. Σηκώθηκε ἀπότομα ἀπ' τὴ θέσι του καὶ βγῆκε στὸν ἐξώστη γιὰ ν' ἀναπνεύσῃ....

Ὅταν ἔφθασε στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδας του δὲν ηὗρε κανένα ἀκόμα. Ὁ κλητήρας μόνος ξεσκόνιζε τὰ τραπέζια μ' ἕνα μισοφαγωμένο φτερό.

—Κάνε μου ἕναν καφὲ, Γιάννη...

—Ἀμέσως...

— Μήπως ἦρθε ὁ ἀρχισυντάκτης καθόλου;...

—Ἦρθε γιὰ μιὰ στιγμὴ κι' ἔφυγε...

Κάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο μὲ τὶς στραβοκομμένες κόλλες τοῦ δημοσιογραφικοῦ χαρτιοῦ καὶ τὸ μισοαδειασμένο καλαμάρι, ποὺ μέσα του ἦταν σβυσμένο ἕνα ἀποτσίγαρο, πέταξε τὸ καπέλλο του σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ξανάνοιξε τὴν ἐφημερίδα. Σὰν μαγνήτης τὸν τράβηξε ἔξαφνα ἡ ἡμερομηνία, δίπλα στὸν τίτλο της: «20 Μαρτίου». Κάτι ἀκαθόριστο ἦρθε στὸ νοῦ του. 20 Μαρτίου—μ' ἄλλοτε ἦταν ἡ ἐπέτειος μιᾶς γνωριμίας, τὰ γενέθλια μιᾶς ἀγάπης... Ἤτανε ἡμερομηνία ποὺ γιορταζότανε μὲ χαρὰ ἀπὸ δυὸ καρδιὲς ποὺ χτυποῦσαν πλάϊ πλάϊ τότε. Ἦταν ἕνα ἡμερόνυχτο γεμᾶτο τρελλὴ χαρά, ἐρωτικὰ παραληρήματα....

Ἔκλεισε θυμωμένος τὴν ἐφημερίδα κι' ἄρχισε νὰ περπατάῃ πάνω κάτω νευριασμένα. Δὲν ἤθελε νὰ σκέπτεται—γιατὶ ἡ σκέψη του πετοῦσε πάντοτε στὸ ἴδιο πρᾶμμα ποὺ τοῦ φαινόταν ἀνόητο. Κι' ὅμως κάποια λαχτάρα γλυστροῦσε στὴν καρδιά του χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ: Ἄχ, καὶ νἄνοιγε ἡ πόρτα ἐκείνη τοῦ γραφείου—ὅπως ἄλλοτε, τόσες φορές..., —καὶ νὰ πρόβαλλε κάποιο χαρούμενο προσωπάκι, μισοπαιδικό, μισογυναικεῖο... Ἄχ καὶ ν' ἀκουγόταν ἡ ἴδια φωνίτσα — σὰν καὶ τότε — γεμάτη ἔρωτα καὶ γεμάτη δροσιά, μὲ μιὰ χαριτωμένη ἀσυνάρτητη ὁρμή: «Καλησπέρα... εἶσαι μόνος;... Ἦρθα νὰ σὲ πάρω, νὰ πᾶμε περίπατο στὰ Πατήσια.... Γέλασα τὴ μαμὰ πῶς θὰ πήγαινα τάχα στὴ μοδίστρα μου, κι' ἔτρεξα σὲ σένα... Μὰ πές μου, μ' ἀγαπᾷς;...» Μὲ τί χαρὰ θ' ἄφινε τ' ἄχαρο γραφεῖο γιὰ νὰ τρέξῃ μαζὺ μὲ τὴ μικρή του στὰ μυρωμένα περιβόλια, στὰ μακρυνὰ χωράφια μὲ τ' ἀραιὰ σπίτια καὶ τοὺς ἀπομακρυσμένους θορύβους τῆς πόλεως, μὲ τὶς μισοσβυσμένες φωνὲς τῶν παιδιῶν, καὶ τὶς ἐρωτικὲς τρίλλιες τῶν γρύλλων...

Μὰ γιατί τὰ σκεφτόταν αὐτὰ σήμερα; Τί εἶχε πάθει;... εἶχε περάσει τόσος καιρὸς ἀπὸ τότε... Σιγὰ-σιγὰ εἶχε ξεχάσει...Ἡ ζωή του ἄλλαξε ὁλότελα, μπῆκε σὲ μιὰ καινούργια τροχιά, τὴ γέμισαν νέες ἐντυπώσεις... Κ' ἀπόψε —ξαφνικὰ— ὅλ' αὐτὰ γκρεμίζονταν μέσα του, κι' ἔνοιωθε νὰ τὸν ζώνουν σὰ βρυκόλακες οἱ ἀναμνήσεις, νὰ τὸν πνίγουν οἱ νοσταλγίες, νὰ τὸν βαραίνῃ τὸ μῖσος γιὰ τὴν τωρινή του ἄχαρη ζωή, νὰ τὸν γλυκαίνῃ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὴν παληὰ—ποὺ εἶχε περάσει γιὰ πάντα... Χωρὶς νὰ ξέρῃ γιατί, πῆρε τὴν πέννα, τὴ βούτηξε στὸ μελάνι καὶ ἄρχισε νὰ γράφῃ σὰ μεθυσμένος:

«20 Μαρτίου... Γιορτάζουμε σήμερα τὰ γενέθλια τῆς ἀγάπης μας, χρυσῆ μου... Ἦρθα στὸ γραφεῖο καὶ σὲ περιμένω... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νομίζω πῶς θ' ἀκούσω τὸ γνώριμο χτύπημα στὴν πόρτα, προσμένω νὰ δῶ τὸ κεφαλάκι σου νὰ προβάλῃ ὁλόχαρο μὲ τὰ κατακόκκινα χείλη ποὺ σιγοτρέμουν σὰν ἀδιόρατες ὑποσχέσεις φιλιῶν... Ἔλα καὶ μὴν ἀργεῖς... Θὰ πᾶμε στὰ Πατήσια στ' ἀνθισμένα περιβόλια, θὰ μαζέψουμε ἄγριες μαργαρίτες καὶ θὰ τὶς μαδήσωμε γιὰ νὰ μᾶς ποῦν τὸ «ναὶ» ποὺ τόσο λαχταροῦμε κι' οἱ δύο μας...»

Ξαφνικὰ ἔνοιωσε νὰ τὸν χτυποῦν στὸν ὦμο κι' ἄκουσε μιὰ φωνή:

—Μὰ τί, ἔκανες ρεπορτὰζ καὶ γράφεις κι' ὅλα;... Πότε διάβολο ξύπνησες λοιπόν;... Χωρίσαμε στὶς ἐφτάμισυ τὸ πρωΐ...

Ἦταν ὁ Γερνάλης, ὁ συντάχτης τῆς ὕλης, ποὖπαιζε κιθάρα κάνοντας καὶ μπάσσο...

—Μπᾶ, δὲν ἤτανε ρεπορτάζ...Μιὰ καμπάνια ἤθελα ν' ἀρχίσω γιὰ τὸ φύλλο τῆς Κυριακῆς... Μὰ δὲ μ' ἀρέσει ἡ ἀρχή της...

Μὲ μικρὰ κινήματα ἔσχισε τὸ χαρτὶ σὲ χίλια κομμάτια καὶ διευθύνθηκε στὸ παράθυρο νὰ τὰ πετάξῃ.

—Θἄρθῃς ἀπόψε στὴν Πλάκα; εἴπαμε στὸ Λάκουρα νὰ μᾶς ἑτοιμάσῃ ἕνα γιουβέτσι... Θὰ πιοῦμε κι' ἀπ' τὸ βαρέλι ποὺ ἄνοιξε προχτές... Ἀνοίγει τὶς φωνὲς καὶ δυναμώνει τὰ τραγούδια...

—Μὰ βέβαια θἄρθω... Ἔχω κέφι γιὰ τραγοῦδι ἀπόψε... Γιὰ θυμήσου χτὲς τὸ βράδυ... «Πῶς παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι...» Κάνε ντὲ σιγκόντο...

Τὰ μικρὰ κομματάκια τοῦ χαρτιοῦ στροβιλίστικαν στὸν ἀέρα κι' ὕστερα σκορπίστηκαν σὰ σμῆνος ἀπὸ κατάλευκες μικρὲς πεταλοῦδες. Εἶχε πιὰ νυχτώσει. Τὰ πρῶτα φῶτα ἄρχισαν νὰ τρυποῦν στὸ δρόμο τὶς πρῶτες σκιὲς τοῦ ἀνοιξιάτικου βραδυοῦ. Οἱ ἀναμνήσεις γύριζαν σιγὰ-σιγὰ στοὺς τάφους τους...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΩΝΙΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΟΥ ΣΙΝΕΜΑ

Μία περιπέτεια τοῦ Ραϋμὸντ

Πρὶν λίγες ἑβδομάδες, ὁ Τζὲν Ραϋμοντ ἀνεχώρησε στὸ Σὰν Φρανσῖσκο γιὰ νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες. Ὅταν τέλειωσε ἡ ἄδειά του, γύρισε στὸ Χόλλυγουντ, ὅπου βρῆκε στὸν σταθμὸ πολλοὺς δημοσιογράφους ποὺ τοῦ ζητοῦσαν νὰ τοὺς πῇ νέα ...ποὺ γάμου του.

— Ὁ γάμος μου ; ρώτησε ξαφνιασμένος. Εἶστε τρελλοί... Ποτέ μου δὲν παντρεύτηκα...

Καὶ τοὺς ἐξήγησε πῶς εἶχε πάει στὸ Σὰν Φρανσῖσκο γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ γιὰ λίγες μέρες.

Μὰ οἱ δημοσιογράφοι διαμαρτύρονταν καὶ τοῦ ἔδειξαν πολλὲς ἐκδόσεις ποὺ ἀνέφεραν στὴν πρώτη σελίδα, μὲμεγάλα γράμματα πῶς παντρεύτηκε στὸ Σὰν Φρανσῖσκο μὲ τὴν δεσποινίδα Ἔλλεν Ζάχ. Ὁ Τζὲν ὡρκίστηκε πῶς ἦταν ἀθῶος σ' αὐτὴν τὴν δόλια κατηγορία —ὅπως εἶναι γνωστὸν στὸ Χόλλυγουντ, ὁ Τζὲν εἶναι ἄγαμος κι' ἀπ' τοὺς πλέον φανατικοὺς κατὰ τοῦ γάμου— καὶ πῶς δὲν γνώριζε αὐτὴν τὴν δεσποινίδα Ἔλλεν Ζάχ.

Ἔκαμαν ἀνακρίσεις, καὶ ἔμαθαν πῶς αὐτὴ ἡ νέα δεσποινὶς εἶχε τηλεφωνήσει στὸν ἀρχισυντάκτη ἑνὸς μεγάλου κινηματογραφικοῦ περιοδικοῦ τοῦ Σὰν Φρανσῖσκο, γιὰ νὰ τοῦ πῇ πῶς παντρεύτηκε τὸν ἠθοποιὸ Τζὲν Ραϋμοντ ποὺ εἶχε φθάσει σὲ τούτη τὴν πόλη. Ὁ ἀρχισυντάκτης γεμᾶτος χαρὰ ἀπ' τὴν τηλεφωνικὴ αὐτὴ εἴδησι, τὴν δημοσίεψε στὴν πρώτη σελίδα τοῦ περιοδικοῦ του, χωρὶς νὰ ἐξετάσῃ ἂν ἦταν ἀλήθεια.

Τζώρτζ Γκέρσουϊν

Ποιὸς δὲν γνωρίζει τὴν «Ραπσουτυ ἰν Μπλοῦ» ἡ ὁποία λογίζεται μιὰ ἀπ' τὶς καλλίτερες τοῦ μοντέρνου αὐτοῦ μουσικοῦ;

Ἀπὸ δῶ καὶ λίγον καιρὸ ὁ Γκέρσουϊν ἀσχολεῖται μὲ τὴν συγγραφὴν κινηματογραφικῶν ἔργων, ἔχει δὲ ἑτοιμάσει μέχρι σήμερα τὸ «Θὰ χορέψουμε» καὶ τὸ «Γκόλουϊν Φόλιζ».

Ὁ αἰχμάλωτος τοῦ Ζέντα

Πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ Ἄντονυ Χὸπ ἔγραψε ἕνα μυθιστόρημα περιπετειῶν ποὺ εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία, τὸν «Αἰχμάλωτο τοῦ Ζέντα».

Τὸ ἔργον αὐτὸ ἀνέλαβε νὰ τὸ γυρίσῃ σὲ φίλμ ὁ γνωστὸς Ἀμερικανὸς παραγωγὸς Νταβὶντ Ο-Σέλζνικ μὲ σκηνοθέτη τὸν Τζὼν Κρόμουελ.

Θὰ πρωταγωνιστήσουν δὲ οἱ: Ρόναλντ Κόλμαν, Μάντελεν Καρὲλλ, Ντούγκλας Φαίρμπανκς υἱός, Μὰρκ Ἄστορ καὶ Ντάβιντ Νίβεν.

Ἕνας «στὰρ» 13 χρονῶν

Κατὰ τὸ 1935 ὁ Ρομπὲρ Φλαερτὺ, πῆγε στὶς Ἰνδίες μαζὶ μὲ τὸ τεχνικὸ προσωπικὸ καὶ τοὺς ἠθοποιοὺς του. Χρειαζόταν ἀκόμη ἕνα μικρὸ γιὰ τὸ ρόλο τοῦ Μαχούτ. Ἔψαξε ἐπὶ τόπου γιὰ νὰ εὕρῃ κανένα μικρὸ ἰθαγενῆ καὶ μόνον ὕστερα ἀπὸ ἔξη μῆνες κόπου, κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψῃ τὸν μικρὸ Σαμπού.

Τὸ φὶλμ «Τὸ παιδὶ τῆς Ζούγκλας» είς τὸ ὁποῖο ἔπαιξε ὁ μικρὸς Σαμπού, παίχθηκε τελευταῖα στὴν Εὐρώπη κι' εἶχε μεγάλη ἐπιτυχία. Ὁ δὲ Σαμπού γιὰ τὴν μεγαλειώδη δημιουργία του ἀνακηρύχθηκε «στὰρ».

Τὰ νέα φὶλμ

Ὁ Ντὸν Ἀμέτσε κι' ἡ Ἄνν Σνόθερν, γύρισαν πρὸ καιροῦ ἕνα εὐχάριστο φὶλμ τὸ «Οὐΐκ ἀντ Μούβεμεντ».

Ἡ Σιμὸν Σιμὸν μόλις τελειώσει τὶς διακοπές της στὴν Γαλλία θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ πρωταγωνιστήσῃ σ' ἕνα νέο φίλμ. Τὸ φὶλμ αὐτὸ ποὺ ἔχει τίτλο «Σουὲζ» θὰ ἀναφέρεται στὴ ζωὴ τοῦ μεγάλου Φερδινάνδου Ντὲ Λέσεψ.

Ὁ περίφημος παραγωγὸς τοῦ Χόλλυγουντ Σάμουελ Γκόλντουϊν, ἀγκαζάρισε τὴν Ἀνίτα Λόος συγγραφέα τοῦ «Οἱ ἄνδρες προτιμοῦν τὶς ξανθὲς» καὶ τὸν ἄνδρα της Τζὼν Ἔμερσον, γιὰ τὸ «ντεκουπὰζ» τῆς «Ἄνοιξις στὴν καρδιά μου».

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

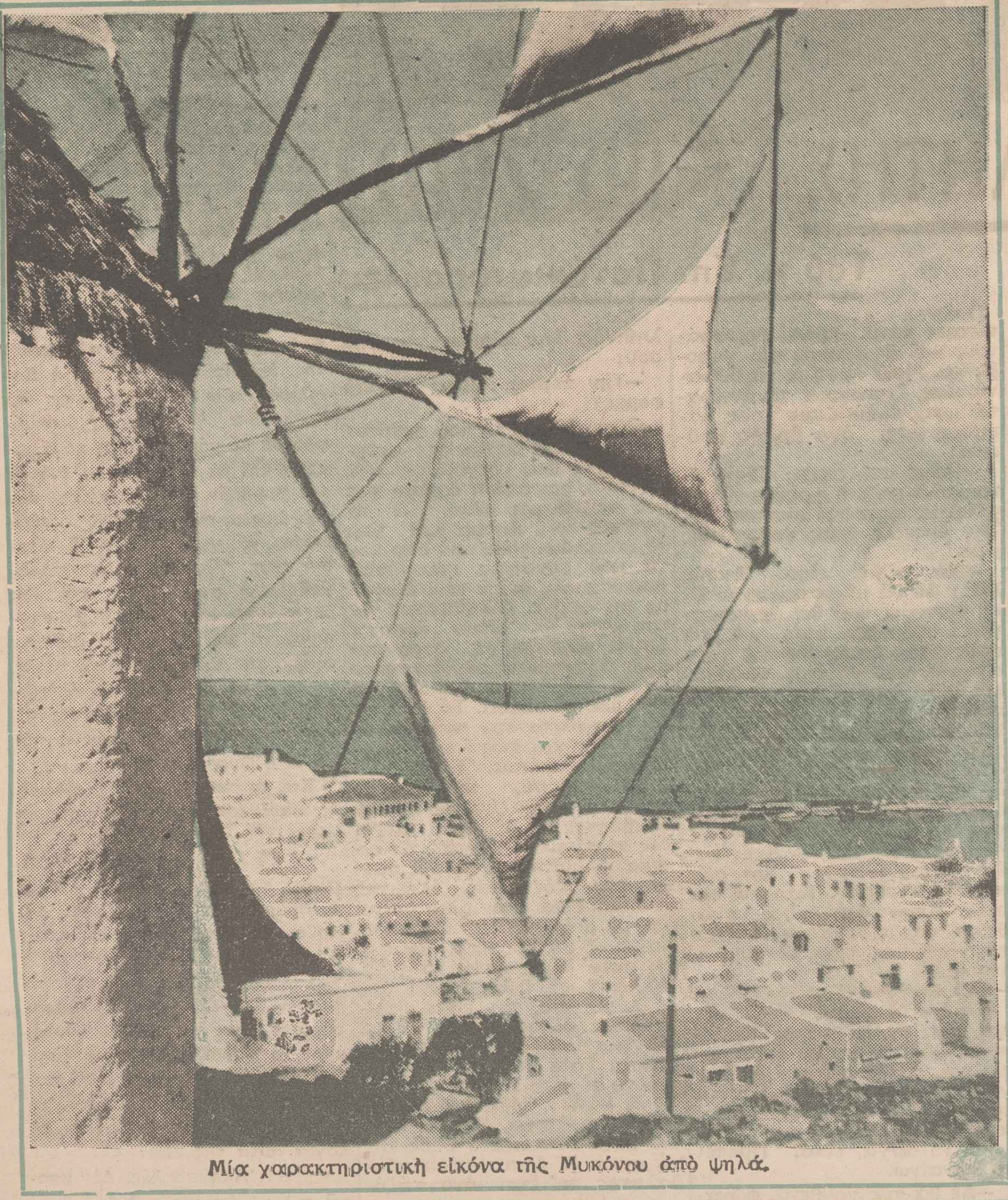

Μία χαρακτηριστική εἰκόνα τῆς Μυκόνου ἀπὸ ψηλά.

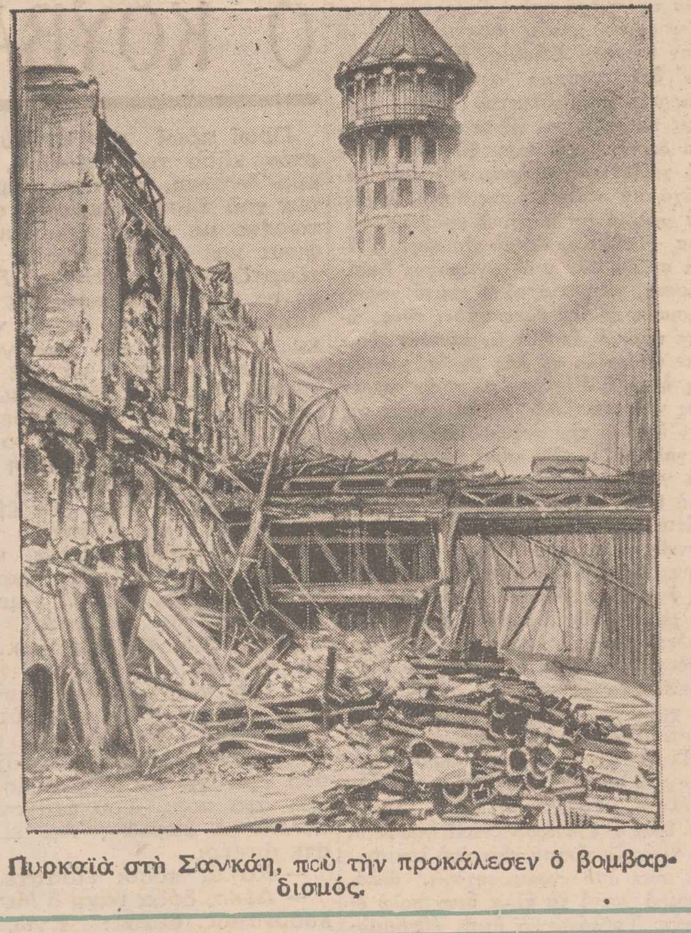

Πυρκαϊὰ στὴ Σανκάη, ποὺ τὴν προκάλεσεν ὁ βομβαρδισμός.

ΘΡΑΚΗ : Ἀκροθαλασσιὰ τοῦ Φαναριοῦ κοντὰ στὴν Κομοτινή.

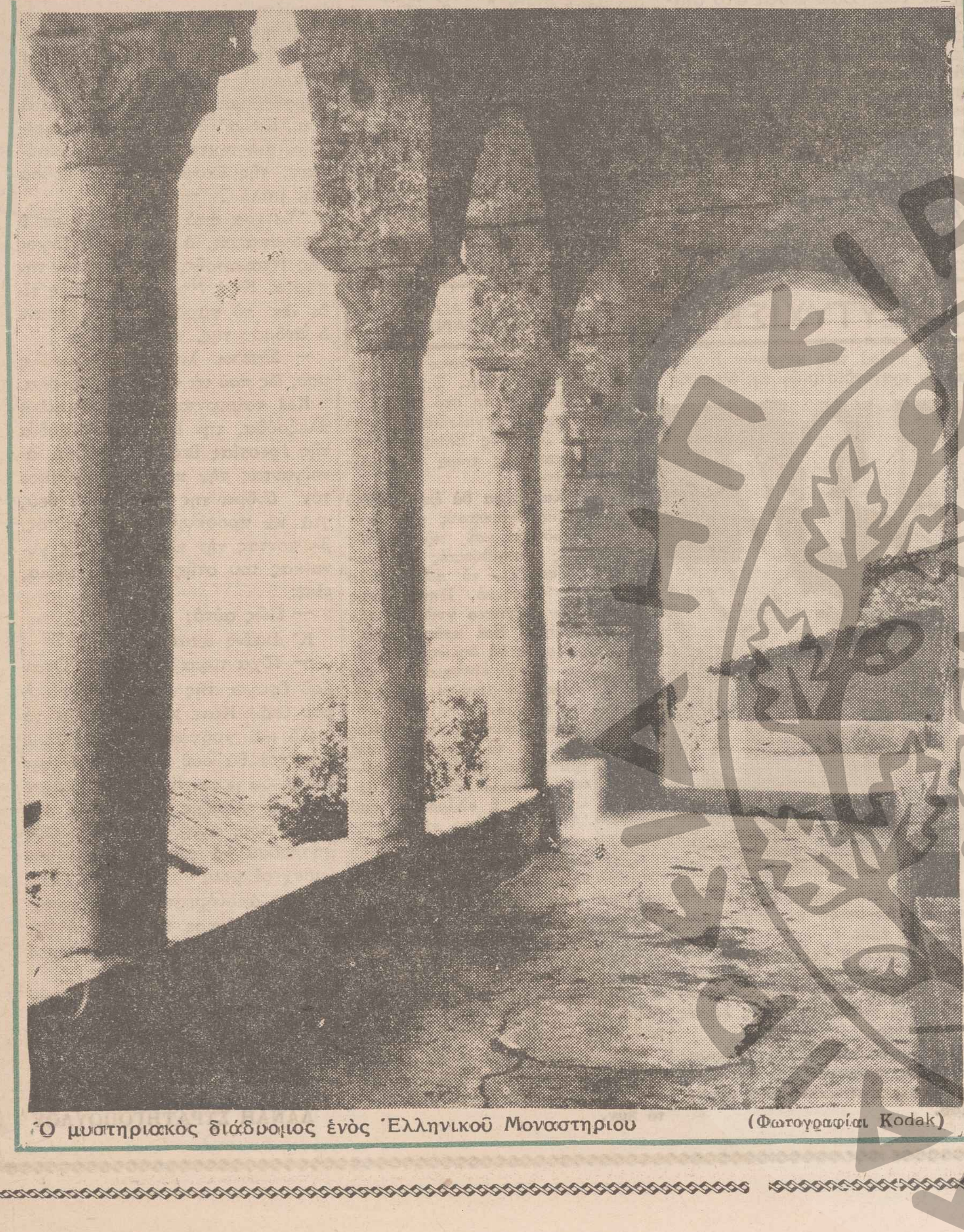

Ὁ μυστηριακὸς διάδρομος ἑνὸς Ἑλληνικοῦ Μοναστηρίου

(Φωτογραφίαι Kodak)

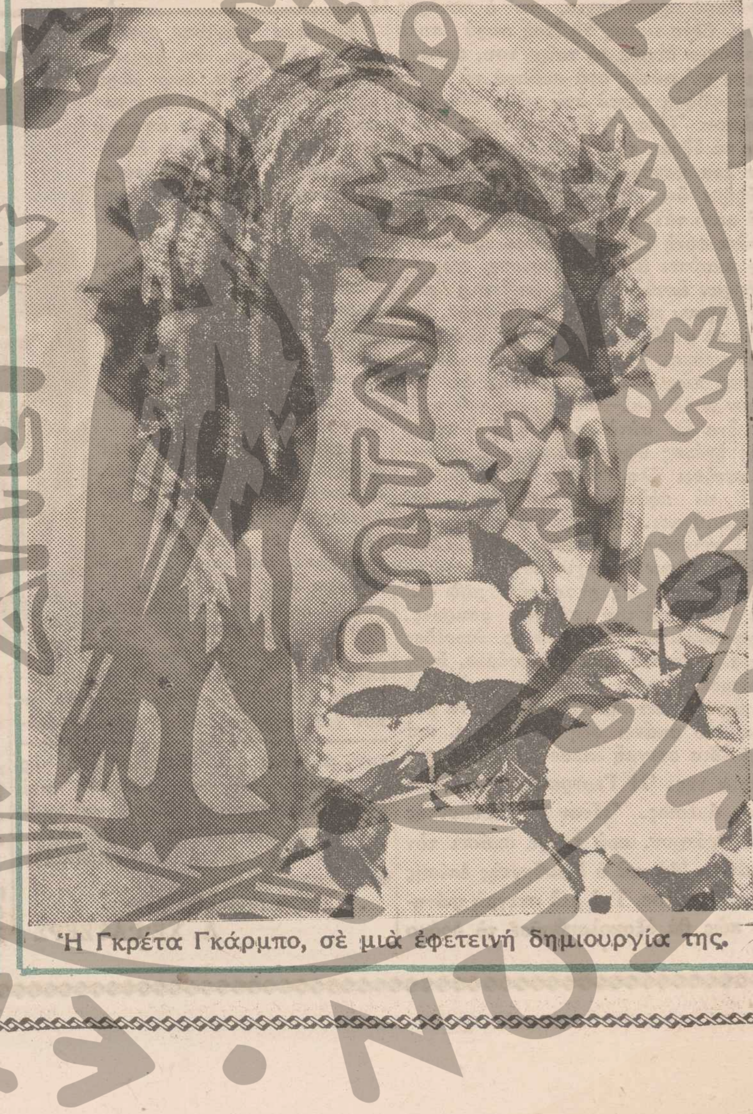

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, σὲ μιὰ ἐφετεινὴ δημιουργία της.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Γερτρούδη

[Τῆς Ἀγγλίδος Λουΐζας Χέϊλτζερς]

Τοὐλάχιστον ἔτσι συνήθιζαν νὰ τὴ λένε. Τώρα τήνε λένε ἀλλοιῶς. Μὰ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Γερτρούδη ἦταν Γερτρούδη, κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ τὴν φωνάξῃ ἀλλοιῶς. Εἶχε, ἀκόμα κι' ὅταν πήγαινε σχολειό, τέτοιο θαρρετὸ κ' ἐπιβλητικὸ ὕφος ὅταν σᾶς κύτταζε, καὶ ἤξερε τόσο ὡραῖο νὰ διατηρῇ τὴν ἀταραξία της, ὥστε τὸ χαϊδευτικὸ «Ζέρτη» ἐρχότανε μονάχο του στὰ χείλη σας. Ψηλή, λιγνή, μὲ μαλλιὰ — ἀληθινὰ ἀράχνης φάδια — σὰν ἀπὸ θαμπὸ χρυσάφι, μ' ἕνα στόμα σὰν μιᾶς ἀγέρωχης βασίλισσας, μὲ μάτια τόσο πυκνὰ γαρνιρισμένα μὲ τὶς βλεφαρίδες τους, ὥστε καμμιὰ ἀπορία ἂν κάποτε εὕρισκε δυσκολία νὰ σᾶς προσέξῃ,—αὐτὴ ἦταν ἡ Γερτρούδη στὴν πρώτη της νεότητα. Ἄ! Ἂν οἱ γονεῖς της δὲν ἔχαναν τὴν περιουσία τους πρὶν μεγαλώσῃ!... «Μὲ αὐτὰ τὰ μάτια της θὰ γινόταν δούκισσα!» ἔλεγε συχνὰ ἡ μητέρα της μὲ ἕνα δάκρυ στὰ μάτια της. Μά, ὅπως κι' ἂν ἔχῃ, οἱ γονεῖς της χάσαν τὴν περιουσία τους, καὶ ἡ Γερτρούδη ἀντὶ δούκισσα ἔγεινε παιδαγωγός καὶ διετήρησε τὴ θέσι αὐτὴ ἀκριβῶς τρεῖς ἑβδομάδες. Στὸ τέλος τῶν τριῶν αὐτῶν ἑβδομάδων, ἡ μητέρα τῶν παιδιῶν ἀνεκάλυψε ἐκεῖνο ποὺ ὁ σύζυγός της δὲ χρειάστηκε περισσότερα ἀπὸ τρία δευτερόλεπτα γιὰ ν' ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ Γερτρούδη ἦταν παραπολὺ «νόστιμη» γιὰ νἆνε παιδαγωγός... καὶ τὴν ἀπέλυσε. Ὕστερα ἀπ' αὐτό, ἔλαβε μιὰ θέσι σ' ἕνα τραπεζιτικὸ γραφεῖο. Δὲ γνώριζε τίποτα οὔτε ἀπὸ λογιστική, οὔτε ἀπὸ γραφομηχανή, ἀλλά, φυσικά, κατὰ τὰ ἄλλα ἦταν πολὺ ἔξυπνη. Τοὐλάχιστον ἔτσι ἐβεβαίωνε «ὁ κύριος Διευθυντής». Καὶ τόσο βέβαιος ἦταν γι' αὐτὸ ποὺ ἔλεγεν «ὁ κ. Διευθυντής», ὥστε τῆς ἔβαλε ἕνα τραπέζι μέσα στὸ ἰδιαίτερό του γραφεῖο. Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρό, ὥς τόσο, ἡ Γερτρούδη βρῆκε ὅτι δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου ἡ ζωὴ τοῦ γραφείου. «Αὐτοὶ οἱ τραπεζιτικοὶ εἶνε τόσο ζῶα!» εἶπε μιὰ μέρα τῆς μητέρας της μὲ μάγουλα φλογισμένα σὰν φωτιά. Ἀνέβηκε στὴ Σκηνή, χορεύτρια μὲ 30 σελήνια τὴ ἑβδομάδα, καὶ μ' αὐτὰ ζοῦσε. Φοροῦσε πάντα τὸ ἴδιο «μπλοῦ» πανωφόρι, καὶ τὴν ἴδια «σεμιζέττα» καὶ ποτὲ δὲν ἀπαντοῦσε στὰ μπιλιετάκια ποὺ λάβαινε ἀπὸ τοὺς κορτάκηδες.

«Αὐτὸ τὸ κορίτσι ποτὲ δὲ θὰ γίνῃ καλὴ ἠθοποιὸς» ἔλεγε μέσα του μὲ λύπη καὶ θυμὸ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. Μὰ εἶχε «θεωρία» καὶ γιὰ τοῦτο τὴν κρατοῦσε, ὥς που ἡ Γερτρούδη, μιὰ μέρα, ἔλυσε τὸ ζουνάρι της γιὰ καυγᾶ, κι' ἀπάνω στὸ θυμό της ἔσκασε ἕνα γερὸ μπάτσο τοῦ διευθυντοῦ, καὶ τότε, φυσικά, ὤφειλε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ θέατρο. Ἡ Γερτρούδη ἀναζητοῦσε ἀκόμα κανένα νέο ἐπάγγελμα, ὅταν ἡ μητέρα της τῆς ἄφησε χρόνους, ὕστερα ἀπὸ ἕνα σοβαρὸ κρυολόγημα, κι' ὁ πατέρας της, βρίσκοντας τὴ ζωὴ παρὰ πολὺ ἀνούσια δίχως τὸ ταῖρι του, ἀπεφάσισε κι' αὐτὸς στὰ σοβαρὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ πιστὰ στὴ χώρα τῶν Μακάρων. Ὅταν ἡ Γερτρούδη ἐπλήρωσε τὰ ἔξοδα τῶν κηδειῶν κι' ἀγόρασε ἕνα κουστοῦμι μαῦρο πένθιμο, εὑρῆκε ὅτι εἶχε ἀπομείνει ἀκριβῶς μὲ μισὸ τάλληρο... τώρα τί θἄκανε;.. Οὔτε αὐτὴ δὲν ἤξερε καλὰ-καλά. Εἶχε ἀκούσει ἄλλοτε, ἀόριστα, πῶς ὑπῆρχαν ἄσυλα γιὰ τὰ κορίτσια ποὺ δὲν ἔχουν ποῦ νὰ πᾶνε. Ξώδεψε, λοιπὸν τὸ μισό της τάλληρο σ' ἕνα «καλὸ» γεῦμα, — γιατὶ εἶχε ἀκούσει ἐπίσης πῶς τ' ἄσυλα ἐκεῖνα δὲ δίνουν πολὺ φαΐ—καὶ βγῆκε γιὰ ναὕρῃ ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μέρη. Στὸ τέλος τῆς ἡμέρας ἔψαχνε ἀκόμα. Εἶχε περιπατήσει ὅλη σχεδὸν τὴν ἡμέρα, καὶ τὰ πόδια της πονοῦσαν ἀπ' τὴν κούρασι. Ἄρχισε καὶ νὰ βρέχῃ. Καὶ πεινοῦσε, πεινοῦσε φοβερά. Καθὼς στάθηκε ξεψυχισμένη ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα ἑνὸς ρεστωρὰν, ποὺ ἀπ' τὰ παράθυρά του πέφταν μακρυές, ὠχροκόκκινες τετράγωνες λωρίδες φωτὸς ἀπάνω στὸ πεζοδρόμιο, ἕνας κομψὸς κύριος, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ διπλανὸ καπνοπωλεῖο, ἔρριξε τὰ μάτια του ἀπάνω στὴ Γερτρούδη, καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπεσε κι' αὐτὸς στὰ μάτια της. Ἡ Γερτρούδη τόνε γνώρισε ἀμέσως. Ἦταν ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου, ποὺ τοὖχε σκάσει τὸν μπάτσο. Μὰ καὶ ὁ διευθυντὴς ἐπίσης τήνε γνώρισε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πῶς θὰ ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο του, μὰ κάτι στὴ λυπημένη ὄψι τῆς Γερτρούδης καὶ στὰ φτωχικὰ καὶ πένθιμά της ροῦχα σὰν νὰ τοῦ κράτησαν τὸ μάτι καὶ τὴν πλησίασε.

Αὐτὴν τὴ φορὰ ἡ Γερτρούδη δὲν τὸν μπάτσισε...

...Τώρα τήνε λένε Ζέρτη.

Λ. ΧΕΪΛΤΖΕΡΣ

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΚΟΥΒΑΛΗΤΗΣ

Τοῦ κ. Σπ. Παναγιωτοπούλου

Πρωῒ πρωῒ τὸν ἀντάμωσα στὸν κῆπο τοῦ Θησείου, τὸν κὺρ-Ἀντώνη, τὸν ὑπογραμματέα τοῦ Εἰρηνοδικείου, φορτωμένο μὲ πέντε κουλοῦρες ψωμὶ καὶ μιὰ σακκούλα μὲ τζαρτζαβατικά. Ἤτανε ἱδρωμένος καὶ σκεπτικός. Μὲ καλημέρισε ὡστόσο μὲ τὸ γλυκό, καρτερικό του χαμόγελο, καὶ κοντοστάθηκε νὰ μὲ ρωτήσῃ τί γίνομαι κι' ἂν βλέπω τὸν κουμπάρο του, τὸν ἐξάδερφό μου τὸν τραπεζίτη, ποὺ τὸ περισυνὸ γλέντι στὴ γιορτή του μᾶς ἔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωριστοῦμε. Πῶς, τὸν ἔβλεπα συχνά : καλὰ ἦταν.

— Κἄτι πολλὰ ψωμιὰ κουβαλᾶς κὺρ Ἀντώνη, ἔκανα. Ἔχεις κάνα γλεντάκι ;—μοῦχε κάνει τὴν ἐντύπωσι τοῦ γλεντζὲ κεῖνο τὸ βράδυ κι' ἔτσι τὸ εἶπα.

— Πιὸ γλεντάκι, παιδί μου! Κάθε ἡμέρα γίνεται αὐτό : Σηκώνουμαι ἀνώρας καὶ ψωνίζω γιὰ νὰ εἶμαι στὶς ὀχτὼ στὸ γραφεῖο. Ἀπὸ τὶς ἔξη εἶμαι στὸ πόδι. Σοῦ φαίνονται πολλὰ τὰ ψωμιά ; Ἀμ' εἴμαστε ἀσκέρι.

— Καλά, πόσοι εἴσαστε ;

— Δέκα, δόξα νἄχῃ ὁ Μεγαλοδύναμος, δέκα : Ἐγώ, ἡ γυναῖκα μου, ἡ πεθερά μου κι' ἐφτὰ παιδιά. Ξέρεις τί θέλουν νὰ φᾶνε τὰ παιδιά...

— Ἐφτὰ παιδιά, εἶπα σιγά, σὰ νὰ μονολογοῦσα... Νὰ ζήσουνε. Ἀμ' εὐλογημένε καὶ σύ, πάλι, πῶς ἔκανες τόσα παιδιά ;

— Ἔλα ντέ, πῶς τἄκανα; εἶπε ὁ κὺρ - Ἀντώνης ἀναστενάζοντας. Μὰ μήπως ξέρω πῶς παντρεύτηκα ;

Ἀκούμπισε τὰ ψώνια του στὸ παγκάκι ποὺ ἦταν ἐκεῖ δά ἔβγαλε ἕνα σκοῦρο μαντῆλι, ἐσκούπισε τὸν ἱδρῶτα του καὶ μοὔειπε τὴν ἱστορία του ἁπλᾶ ἀχρωμάτιστα σὰ νἄηταν ξένη :

—Εἶχα ποὺ λές, στὰ νειάτα μου ἕνα φίλο τὸν Ἀποστόλη τὸν σοβατζῆ. Θεὸς σχωρέστονε. Καλὸ παιδί. Κάθε βράδυ πηγαίναμε στὴ Πλάκα,, στὴν ταβέρνα τοῦ Σίνταμου καὶ πίναμε τὸ κατοσταράκι μας. Κάπου-κάπου τὰ σαββατόβραδα πέρναμε καὶ τὴν κιθάρα, πίναμε κανα κρασὶ παραπάνου, καὶ βγαίναμε καὶ γυροβολιά. Μαζὶ λέγαμε τὰ βάσανά μας, ζυμώναμε τὰ ὄνειρατά μας, ἐκοιμίζαμε τοὺς καημούς μας. Ἕνα βράδυ μοὔειπε:

—Πᾶμε στὸ σπίτι; Ἔχει ἕνα καλὸ μεζὲ ἡ γρηὰ καὶ μιὰ γιλιάρα ρετσίνα σπατανέϊκη. Τὴν ἔστειλε ἕνας κουμπάρος μας.

—Νὰ πᾶμε, εἶπα. Ἀκοῦς λέει; Δὲ θὰ μὲ παραξηγήσουνε πιστεύω ποὺ θὰ πρωτοπατήσω στὸ σπίτι ἔτσι, μὲ τὰ ροῦχα τῆς δουλειᾶς. Μὲ πῆρε ἀγκαζὲ καὶ πήγαμε πρόσχαροι Μᾶς ἐκαλοδέχθηκαν. Μοῦ σύστησε τὴ μάνα του καὶ τὶς δύο του ἀδελφάδες. Ἀσκημες, ἀλλὰ νοικοκυράδες. Ἔστρωσαν παστρικὰ τὸ τραπέζι καὶ φέρανε κάποιο μεζὲ—σηκοτάκια λαδορήγανη θαρρῶ. Φάγαμε καλὰ καὶ ἤπιαμε ἤπιαμε πολύ. Οἱ γυναῖκες καθόντουσαν ὀλόρθες καὶ μᾶς περιποιόντουσαν. Καμμιὰ φορὰ ὁ Ἀποστόλης ἐπῆρε τὴ κιθάρα καὶ κελάϊδησε λιγάκι-τραγουδοῦσε φίνα, ὁ ἀφιλότιμος:

Ἂν παρῆλθον οἱ χρόνοι ἐκεῖνοι,
τῶν ἐρώτων φαιδρὰ ἐποχή...

καὶ κάτι ἄλλα τέτοια. Τῆς ἐποχῆς. Μὲ τὸ κρασὶ εἶχα πάρει καὶ γὼ θάρρος καὶ βοήθαγα. Σοὔειχα ἕνα κέφι ! Κατὰ τὰ μεσάνυχτα εἴχαμε γίνει πιὰ γιὰ καλά.

—Εἶνε ἀργά, εἶπα. Πρέπει νὰ πηγαίνω.

—Δὲ θὰ πᾶς πουθενά, φώναξε κεῖνος. Ἐδῶ εἶσαι στὸ σπίτι σου. Καὶ ξαφνικὰ κάτι ἄστραψε στὰ μάτια του. Ἔκραξε τὴ μεγάλη του ἀδελφὴ τὴ Μαγδαληνή, ποὺ ἦρθε καὶ στάθηκε μπροστά μας σούζα. Γύρισε σὲ μένα μὲ μάτια θολὰ ἀπὸ τὸ κρασὶ κι' ἀπὸ τὴ συγκίνηση.

—Ἀντώνη, μοὔειπε. Τὴ βλέπεις; Εἶνε τὸ καμάρι μας. Φρόνιμη, νοικοκυρά, πονετική. Κομμάτι μάλαμα. Ἐσὺ πάλι εἶσαι ὁ μονάκριβος φίλος μου, ὁ μακαντάσης ὁ ἀληθινός. Τὴν πέρνεις γυναῖκα σου;

—Τὴν πέρνω λέει; Ἑκατὸ φορές!

Οὔτε ἤξερα τὶ μοῦ γινότανε. Ἤμουνα τάβλα στὸ μεθῦσι. Μέσα μου ξεχείλιζε μιὰ μεγάλη, παράξενη ἀγάπη γιὰ τὸν παληό μου φίλο, γιὰ τὸ σπιτικό του, ἀκόμα καὶ γιὰ τὸ σκυλλάκι τους ποὺ ὅλο κον τά μου ἐρχότανε κουνώντας χαρωπὰ τὴν οὐρά του. Δώσαμε τὰ χέρια. Φιληθήκαμε μὲ τὴν κοπέλλα. Ὅταν ἔφευγα ἀργά, χαράζοντας σιγοσφύριζα ἀφηρημένα, ἀλλὰ κάποιο βαρὺ μούδιασμα ἔνοιωθα σ' ὅλο μου τὸ κορμί. Τὰ δένδρα μοῦ φαινόντουσαν πὼς παραμιλάγανε καὶ πὼς ἔσειναν κάτι μαῦρα κρέπια. Ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα σὰν κουρασμένο ἀγρίμι. Ὅταν ἐξύπνησα καὶ θυμήθηκα τὸ τ' εἶχε τρέξει τὴν περασμένη νύχτα τινάχτηκα ὀλόρθος. Ἐγὼ νὰ παντρευτῶ; ἀδέκαρος, ἐλεεινὸς ποὺ δὲν εἶχα στὸν ἥλιο μοῖρα καὶ μὲ μιὰ γυναῖκα ἄπροικη; Καὶ πῶς θὰ ζούσαμε; ὄχι, ὄχι: αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ πῶς; Εἶχα δώσει πιὰ τὸ λόγο μου, τὴν εἶχα μάλιστα καὶ φιλήσει. Δὲν ἤθελα νὰ γίνω ἄτιμος—οὔτε καὶ μποροῦσα. Τότε δούλευε διμούτσουνη σέ τέτοιες περιστάσεις. Τὶ νὰ κάνω; Ἤθελα δὲν ἤθελα παντρεύτηκα. Ἔ, τὰ παιδιὰ μετὰ τἄστειλε ὁ Θεὸς, σιγὰ σιγά. Κ' ἔτσι γίνηκα κουβαλητὴς κι' ἔτσι ἀναγκάζομαι νὰ κάνω χίλιες τοῦμπες ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ γιὰ νὰ τὰ φέρω βόλτα.

Τὸ καρτερικό του χαμόγελο ξανάνθισε στὰ χείλη του. Πῆρε μηχανικὰ ἕνα τσιγάρο ποὺ τοῦ πρόσφερα, τ' ἄναψε τράβηξε δυνατὰ δυὸ τρεῖς ρουφηξιὲς καὶ ξαφνικὰ κοίταξε τὸ ρωλόϊ του. Τινάχτηκε βλέποντας πὼς κόντευε ὀχτὼ ἅρπαξε τὰ ψώνια κ' ἔφυγε γοργὰ φωνάζοντας:

—Καλημέρα.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΠΑΝΟΥΡΓΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

[Ἀπὸ τὰ βιβλία τῶν Βραχμάνων]

Στὴν πόλι Παδμαβατὶ ἤτανε ἕνας ἔμπορος, ποὺ τὸν ἐλέγαν Νταναπάλα καὶ ποὺ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὴν γυναῖκα του, τὴν ὡραία Νταανασρῆ, πιότερο κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ ζωή του. Λοιπὸν, ὅταν μιὰ φορὰ ὁ Νταναπάλας ἔφυγε γιὰ ἕναν ἄλλον τόπο γιὰ δουλειές του, ἡ Νταναασρῆ οὔτε ἔτρωγε, οὔτε λουζόταν, οὔτε μιλοῦσε μὲ ἄλλες γυναῖκες, οὔτε φρόντιζε καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτό της. Μὰ ἦρθε ἡ Ἄνοιξις, ἡ Βασίλισσα τῶν Ἐποχῶν, ὅταν τὰ λουλούδια γεμίζουν τὴν ἀτμόσφαιρα μὲ μύρια μεθυστικὰ ἀρώματα καὶ τὰ κοτσύφια κελαϊδοῦν καὶ βομβοῦν τὰ ἔντομα, καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ ἐγκρατεῖς αἰσθάνονται νὰ γαργαλίζεται ἡ καρδιά τους. Ἔτσι κ' ἡ Νταναασρῆ, καθισμένη στὸ χαγιάτι της μιὰ μέρα, τόσο μυροβόλα κ' ἡλιοπεριχυμένη, καὶ βλέποντας τῆς Ἀνοιξης τὴν ὠμορφιὰ, αἰσθάνθηκε κι' αὐτὴ νὰ γαργαλίζεται ἡ καρδιά της κ' ἔλεγε μέσα της μὲ πόνο, πόσο μάταια χαμένη πήγαινε ἡ ὠμορφιά της!

Καὶ ἀπέναντι μιά της φιλενάδα κατάλαβε ἀπ' τὸ ὕφος της τὴ σκέψι της καὶ τῆς ἐφώναξε:

— Ἔ! Καλή μου φίλη! Πῶς ἀφίνεις καὶ πηγαίνει ἔτσι χαμένη ἡ ὠμορφιά κ' ἡ νιότη σου; Ἀκοῦς τὸ κοτσύφι ποὺ κελαϊδεῖ; Ξέρεις τί λέει ὁ κήρυκας αὐτὸς τοῦ Βασιλέως Ἔρωτος; «Ἂς ἀφήσουν ὅλοι οἱ περήφανοι τὴν περηφάνια τους κι' ἂς ἀκολουθήσουν τὸ μεγάλο Βασιλῆα μου. Γιατὶ σὰν τὸ νερὸ φεύγει ἡ νεότης καὶ ἡ ζωὴ εἶνε σύντομη».

Κ' ἡ Νανασρῆ, ἀκούοντας τὰ λόγια αὐτὰ τῆς εἶπε:

— Ἄ! Ἀλήθεια λές. Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ ὑποφέρω. Νἄχα ἕναν ἐρωμένο.

Κ' ἡ φίλη της, ἡ καλή, τῆς σύστησε τότε τὸν ἀδερφό της. Ἡ Νταναασρῆ τὸν ἀγάπησε πολὺ καὶ παραδόθηκε ὅλη στὴν ἀγκαλιά του. Κι' αὐτός, ἀπὸ ἕνα καπρίτσιο, μιὰ νύχτα, ἐνῶ αὐτὴ κοιμότανε, τῆς ἔκοψε τὴν πλεξοῦδα τῶν μαλλιῶν της.

Ὕστερα ἀπὸ καιρὸ γύρισε ὁ Νταναπάλας, ὁ νόμιμος σύζυγος τῆς Νταναασρῆς, καὶ χτύπησε τὴν πόρτα. Κ' ἡ Νταναισρῆ, μόλις εἶδε ἀπ' τὸ παράθυρο πὼς ἤτανε ὁ ἄνδρας της, τοῦ φώναξε:

— Στάσου λιγάκι, ἀνδρούλη μου, ὡς ποὺ νὰ τὰ συγυρίσω ὅλα.

Καὶ παίρνοντας τὴν κομμένη πλεξούδα, τὴν ἔβαλε στὰ πόδια τῆς ἐφεστίας θεᾶς κι' ἔπειτα, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, ὡδήγησε τὸν ἄνδρα της μπρὸς στὴ θεὰ, γιὰ νὰ προσκυνήσῃ. Κι' αὐτὸς, βλέποντας τὴν πλεξοῦδα τῆς γυναίκας του στῆς θεᾶς τὰ πόδια, εἶπε:

— Πῶς αὐτό;

Κ' ἐκείνη ἀπάντησε :

— Τὄχα τάμα στὴ θεά! Ὅταν μοῦ ἔφυγες τῆς εἶπα: «Ὦ καλή μου θεά! Κάνε νὰ γυρίσῃ μὲ τὸ καλὸ καὶ γρήγορα ὁ ἀνδρούλης μου καὶ θὰ σοῦ ἀφιερώσω τὴν πλεξούδα μου». Καὶ τώρα ποὺ σὲ εἶδα νὰ γυρίζῃς ὑγιὴς στὴν ἀγκαλιά μου, ἀγαπημένε μου, πῶς μποροῦσα νὰ μὴν κρατήσω τὴν ὑπόσχεσί μου;

Κι' ὁ ἀπονήρευτος ὁ Νταναπάλας προσκύνησε τὴ θεὰ καὶ τὴν εὐχαρίστησε γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστι τῆς γυναίκας του!...

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

ΕΙΜΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΔΑΝΑΗΣ

Εἴμουνα πάντοτε τραγουδίστρια. Μὲ τὴ διαφορά, ὅτι ἀρχικὰ τραγουδοῦσα γιὰ μένα, ἐνῷ τώρα τραγουδῶ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Ὅσο γιὰ τὴν ἀφορμὴ ποὺ μὲ ἔκανε νὰ γίνω ἐπαγγελματίας τραγουδίστρια, εἶναι τὸ κλείσιμο τῆς ἐφημερίδος «Ἑλληνικὴ» στὴν ὁποία ἐργαζόμουνα ὡς ἔμμισθη συντάκτις. Τότε ἀκριβῶς γνώρισα τὸν συμπαθέστατο Μπέζο, ὁ ὁποῖος μ' ἔκανε μέλος τοῦ συγκροτήματός του καὶ μοὔδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ ἐξοικειωθῶ μὲ τὸ μικρόφωνο τῆς «Χὶς Μάστερς Βόϊς».

Τρία χρόνια ἔκλεισαν μὲ διαρκῆ καλλιτεχνικὴ ἄνοδο. Χρήματα πολλὰ δὲν εἶχα κατορθώσει νὰ ἔχω, γιατὶ, ὡς γνωστὸν, οἱ δραχμοῦλες εἶναι πολὺ φτωχές. Τὸ πιὸ σοβαρό μου κατόρθωμα ἦταν τὸ καλό μου συμβόλαιο ἀποκλειστικότητος μὲ τὴν «Χ. Μ. Βόϊς» καὶ τὴν «Κολούμπια». Ἡ ἀξία μου ἀνεγνωρίσθηκε πιὰ 100 % στὴν Αἴγυπτο, ὅπου ἐμφανίστηκα ὡς μεγάλη βεντέττα στὴ σειρὰ τῶν μεγάλων Εὐρωπαϊκῶν τραγουδιστριῶν τῆς ἐλαφρᾶς σκηνῆς. Ὁ συνάδελφος δημοσιογράφος τῆς Αἰγύπτου κ. Ἱερώνυμος, ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

«Καὶ μεῖς ποὺ ἔχουμε ἀκόμη τὴν νοσταλγία τῆς Λυσιὲν Μπουαγιὲ, ξαναβρίσκουμε στὴν τόσο ἁπλῆ καὶ φίνα μικρὴ Δανάη τὶς ἴδιες λεπτὲς συγκινήσεις».

Ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἀναγνώρισις μιᾶς ἀξίας φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀμοιβὴ καὶ τὶς ἀνανεώσεις τοῦ συμβολαίου.

Πράγματι στὴν Αἴγυπτο ἐκέρδισα πολλὰ χρήματα. (Σημ. Σ. Λέγεται ὅτι ἡ Δανάη στὸ Κάϊρο ἐπῆρε τὸ μεγαλείτερο μισθὸ ἀπ' ὅλες τὶς Ἑλληνίδες ποὺ πῆγαν ἕως τώρα στὴν Αἴγυπτο).

Καὶ τώρα θὰ ἐμπιστευθῶ στοὺς ἀγαπητούς μου ἀναγνῶστες καὶ πρὸ παντὸς στὶς συμπαθητικές μου ἀναγνώστριες, τὸ πιὸ μεγάλο μου μυστικό. Πηγαίνοντας στὴν Αἴγυπτο γνώρισα τὴν εὐτυχία. Καὶ μπορῶ ἀνεπιφύλακτα νὰ δηλώσω ὅτι εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναῖκα τοῦ κόσμου. Αὐτὸ εἶναι ἀρκετό.

Καὶ ἔπειτα ἡ καλλιτέχνις ἔχει καὶ τὰ ἀγαπημένα της τραγούδια, τὰ δικά μου φαβορὶ εἶναι τὸ «Ζητῶ ἕνα φιλὶ» καὶ ἡ «Χίμαιρα» τοῦ Ἀττίκ. Τώρα εὐχαριστημένη, εὐτυχισμένη, ἥσυχη γιὰ τὴ ζωή, ποὺ τόσο ἄνετη, μοῦ τὴ δίνει τὸ κοινό, μία καὶ μόνη φιλοδοξία ἔχω : νὰ πάρω μιὰ καλὴ θέσι στὸ Ραδιοσταθμό. Καὶ ἐλπίζω νὰ τὴν πάρω. Ἔτσι μοῦ φαίνεται, ὅτι μὲ τὶς ἐκδηλώσεις ποὺ ἔχω ἀπὸ τόν κόσμο—ποὺ εἶναι ὁ μόνος ἀληθινὸς κριτὴς ποὺ ἀνεβάζει καὶ κατεβάζει—ἀξίζω τὴ θέσι ποὺ θέλω νὰ πάρω.

Τελειώνοντας, ἔχω νὰ πῶ δυὸ λόγια, δυὸ λόγια ποὺ πλημμυρίζουν τὸ εἶναί μου, δυὸ λόγια ποὺ εἶναι τὸ πᾶν.

Εὐχαριστῶ μὲ ὅλη μου τὴν καρδιὰ τὸ κοινὸ, ποὺ μὲ ἀνέδειξε. Γιατὶ ὅ,τι εἶμαι σ' αὐτὸ τὸ χρωστῶ. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ παρὰ νὰ τὸ ἀγαπῶ, καὶ νὰ τοῦ ὀφείλω τὸ πᾶν.

ΔΑΝΑΗ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ σκυλίτσα

(ΤΗΣ ΚΟΛΕΤ)

«Ναί, εἶμαι ἐγὼ ποὺ λέρωσα τὸ ταπέτο! Καὶ ὕστερα; Ἐγὼ καὶ κανεὶς ἄλλος. Οὔτε τὸ μπουλντὸκ μὲ τ' ἄγρια μάτια, οὔτε ἡ σκύλα, ποὺ τῆς ἀρέσουν τόσο τὰ παιγνίδια, μὰ ἐγώ. Τί μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε ; Σᾶς βλέπω ὅλους γύρω μου νὰ λέτε: «ὤ!» καὶ νὰ μπλέκετε τὰ χέρια σας μὲ θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι. Καὶ ὕστερα;

»Γέμισα ὑγρασίες τὸ ταπέτο! Τὄκανα, μάλιστα, ἐπίτηδες, ἔτσι ἀπὸ τεμπελιὰ, καὶ γιὰ νὰ δείξω τόλμη. Δὲν εἶνε μιὰ ὥρα ποὺ περιδιάβαζα κάτω στὸ δρόμο. Δὲν μποροῦσα νὰ τὰ κάνω ἐκεῖ; Μὲ εἴδατε ὅλοι! Δάγκασα τὸ θυρωρὸ, πέρασα στὸ δρόμο, παρ' ὅλες τὶς φωνές σας ἀπὸ πάνω, ἀκολούθησα ἕνα θεώρατο γάτο, ξέσχισα μιὰ παληὰ γλυκειὰ ἐφημερίδα, ποὺ μύριζε ἀπὸ λαρδὶ καὶ ψαρίλα καὶ μὲ εὐλάβεια ἔφερα στὸ σπίτι ἕνα μικρὸ πρασινωπὸ κόκκαλο, ἀρωματῶδες, σπάνιο... Ποῦ τὄβαλα; Δὲ θυμοῦμαι πιά! Μὰ νά! Λέρωσα τὸ ταπέτο.

»Παρακαλῶ! Μὴ μοῦ βρῆτε καμμιὰ δικαιολόγησι! Ὄχι, δὲν ἔχω πόνο στὴν κοιλιά. Ὄχι! δὲν ἤπια πολὺ νερό! Δὲν εἶμαι κρυωμένη, οὔτε ἔχω πυρετό. Ἡ μύτη μου εἶνε πιὸ δροσερὴ κι' ἀπὸ μιὰ σταφίδα στὴ δροσιὰ τοῦ Ὀκτωβρίου...

»Τώρα περιμένω νὰ δῶ τί τιμωρία θὰ μοῦ κάνετε! Τρίψετέ μου τὴ μύτη μέσα, ἂν μπορεῖτε. Δὲν ἔχω μύτη... Ἢ δείρετέ με, ἂν τολμᾶτε. Δὲν ὑπάρχει θέσι οὔτε γιὰ μισὸ χτύπημα σ' ὅλο μου τὸ σῶμα... Εἶμαι πολὺ μικρή, ναί, πολὺ μικρή, πιὸ μικρὴ ἀπ' ὅλα τὰ σκυλιά, πιὸ μικρὴ κι' ἀπὸ τὴ γατίτσα, πιὸ μικρὴ κι' ἀπὸ τὸν παπαγάλο ποὺ φλυαρεῖ μέσα στὸ κλουβί. Μὴν ἐλπίζετε πὼς θὰ μεγαλώσω! Δυὸ καλοκαίρια πέρασαν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου δίχως νὰ προσθέσουνε οὔτε μιὰ οὐγγιὰ στὸ γελοῖο βάρος μου. Εἶμαι ἐλαφρὴ στὰ χέρια σὰν ἕνα πουλάκι, μὰ ἔχω ἀτσαλένια νεῦρα. Ὑπάρχει μέσα μου ἡ θρασύτης τοῦ ἐντόμου. Ἔχω τὴν τόλμη τοῦ πολεμικοῦ μυρμηγκιοῦ, ποὺ περιφρονεῖ τὸν κίνδυνο...

»Τί μεγάλοι ποὺ εἶσθε ὅλοι γύρω μου, σκυμμένοι σὰν τὰ δένδρα, καὶ βαρειοὶ καὶ νὰ καμώνεσθε τάχα πὼς ταράζεσθε γιὰ ἕνα τόσο μικρὸ σκάνδαλο; Νά, ἡ μικροσκοπικὴ θάλασσα ποὺ ἔκαμα πάνω στὸ ταπέτο, ἀρχίζει κιόλας νὰ στεγνώνῃ, καὶ σεῖς ἀκόμα δὲν πήρατε μιὰ ἀπόφασι ! Δὲν κυττάζετε πιὰ τὸ σφάλμα μου, μὰ μόνο ἐμένα. Μιὰ εὐθύνη μεγάλη σᾶς βαρύνει ὅλους: νὰ μὲ προστατεύσετε, νὰ μὲ περιποιηθῆτε, νὰ κάνετε ὅσο μπορεῖτε πιὸ γλυκειὰ τὴ ζωή μου.

»Πῶς φοβᾶσθε μὴ μὲ χάσετε! Μιὰ δεισιδαιμονία, ὅλη ἀγάπη, σᾶς κάνει νὰ σκύβετε ἀπάνω μου. Ἄ! Ἄ! Ὅταν μπῆκα ἐδῶ μέσα, δὲν ξέρατε ποιὰ ἤμουν. Μιὰ σκυλίτσα μικροσκοπική, μὲ τρίχωμα ἀσπάλακος, νὰ τί βλέπατε στὴν ἀρχή. Ὁ καιρὸς ποὺ χρειάζεται γιὰ νὰ ξεδιπλωθῇ ὁ ἀνώνυμος αὐτὸς φάκελλος τῆς θλίψεως, τῆς περιφρονήσεως, τοῦ νευρικοῦ πυρετοῦ, ποὺ κάθε ζῶο ποὺ πουλιέται φέρνει ἀπάνω του σὰν ἕνα πένθιμο πουκάμισο, ἐπέρασε — καὶ ἀποκαλύφθηκε σὲ σᾶς.

»Ὁμολογήσατέ το! Τὶς πρῶτες βδομάδες ἤσαστε σὰν τρελλοὶ μαζί μου. Μιὰ εὐθυμία ἀτελείωτη σᾶς εἶχεν ὅλους κυριεύσει. Τὴν παραμικρὴ δὲν εἴχατε ἡσυχία ! Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ δραπέτευα, κάθε φορὰ ποὺ ἄνοιγε ἡ πόρτα τοῦ δρόμου. Γλυστροῦσα ἔξω σὰν ποντίκι... Καὶ σεῖς μ' ἀναζητούσατε σὰν τρελλοί! Πόσες φορὲς δὲν σᾶς εἶδα νὰ λησμονῆτε τὸ φαΐ σας, καὶ μὲ τὰ σώματά σας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, λαχανιασμένοι νὰ φωνάζετε μὲ μάτια γεμάτο δάκρυα: «Μιρέτα! Μιρέτα!». Καμμιὰ ἡσυχία γιὰ σᾶς τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, ποὺ ἤθελα τὶς νύχτες σας δίχως ὕπνο. Ξυπνοῦσα στὶς δυὸ ἀπ' τὰ μεσάνυκτα — θυμᾶστε;— γιὰ νὰ ζητήσω τὸ τόπι μου ἢ τὰ παληὰ καὶ ξεσχισμένα γάντια τῆς γιαγιᾶς. Καὶ ἔπαιζα μ' αὐτὰ μὲ θυμό, μὲ ἄγριαν ὀργή, ὅπως ὅταν πολεμοῦν μὲ λύσσα. Ἀλλὰ καὶ ὁ ὕπνος μου δὲ σᾶς ἐξασφάλιζε τὴν ἡσυχία μου, γιατὶ ἔπεφτα ἀπ' τὄνειρο στὸν ἐφιάλτη κι' ἀπ' τὸν ἐφιάλτη σὲ νευρικοὺς σπασμούς.

»Κάθε ἄλλο πλάσμα θὰ σᾶς κούραζε. Μὲ λικνίζατε μὲ ἀγωνία στὴν ἀγκαλιά σας: «Θεέ μου! Τί μικρουλάκι ποὖνε!» λέγατε. Μικρουλάκι, ναί, μὰ γέμιζα ὅλο σας τὸ σύμπαν.

»Ὦ, σεῖς, κύριοί μου, λυγεροὶ καὶ καλὰ γυμνασμένοι, σᾶς ἀποδίδω ἐδῶ δικαιοσύνη, μπρὸς σ' αὐτὰ τὰ ὑγρὰ ποὺ στεγνώνουν ἀπάνω στὸ ταπέτο... Θυμηθῆτε, ὅταν δὲ θἆμαι πιὰ μαζί σας, τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ ματιά μου, πεσμένη ἀπάνω σ' ἕναν ἀπὸ σᾶς, δὲν ἦταν πιὰ ματιὰ μιᾶς πολὺ μικρῆς σκυλίτσας, γεμάτης ἀπὸ ἀλαζονεία καὶ μῖσος, ἢ ἀπὸ διαβολικὸ σαρκασμό, μὰ ἡ ματιὰ ἑνὸς φίλου, ποὺ παραδίδεται σὲ σᾶς... Ναί! ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ ἄρχισα νὰ σᾶς ἀγαπῶ μὲ τὰ σωστά μου καὶ νὰ τρέμω μὴ χάσω τὰ ἀγαθὰ ποὺ βρῆκα ἐδῶ μέσα.

»Τώρα μεταχειρισθῆτε με, ὅπως σᾶς μεταχειρίζομαι κ' ἐγώ. Μὴ μοῦ ζητᾶτε πολλά. Ἡ καρδιά μου, μικρούλικη σὰν τὴν καρδιὰ τοῦ ἀηδονιοῦ, χτυπᾶ καὶ πυρπολεῖται ἀπ' ἀγάπη. Διετήρησα, γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, τὴν εὐθυμία μου, εὐθυμία δυνατοῦ ἐντόμου, καὶ τὴν ὄρεξι μιᾶς καλόβολης τυραννίας. Λερώνω καμμιὰ φορὰ τὸ ταπέτο, ἔτσι ἀπὸ τεμπελιά. Τρέχω ἀκόμα στὶς ἄκρες τοῦ τραπεζιοῦ, γιὰ νὰ σᾶς ἀκούω νὰ φωνάζετε: «Ἄ!» καὶ ν' ἁπλώνετε μὲ τρόμο τὰ χέρια σας σὲ μένα. Καμώνομαι πὼς πάω νὰ πέσω δοξασμένη, γιὰ νὰ σᾶς βλέπω νὰ χλωμιάζετε λιγάκι, μὰ ὅλα αὐτὰ τὰ κάνω γιὰ νὰ σᾶς κατακτήσω πάλι, ὕστερα, μὲ ἕνα βλέμμα ὅπου ἀκτινοβολεῖ ἡ ψυχή μου, — ψυχὴ τρυφεροῦ πνεύματος, ἐλαφρὰ σὰ φλόγα, πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ πέσῃ, πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ πεθάνῃ...»

ΚΟΛΕΤ.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΑ

Και το πιο τραγικό : Ἡ κυρία Ἔλλεν Γουώρθ, τρομερὴ στὰ στοιχήματα, στοιχημάτισε μὲ τὴ φίλη της, ὅτι χωρὶς νάχῃ τὸ παραμικρὸ θὰ ἀρρωστήσῃ σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ὁ ἄντρας της ὄχι μόνο θὰ το πιστεψῃ ἀλλὰ καὶ θὰ ...πεθάνῃ ἀπὸ τὸν καϋμό του (φαίνεται πὼς θάθελε νὰ τὸν ξεφορτωθῇ). Καὶ τὸ στοίχημα αὐτὸ τὸ κέρδισε διπλᾶ. Γιατὶ ὁ ἀτυχὴς Ἄλφρεντ σκοτώθηκε, για να μην την ἴδῃ ...πεθαμενη.

ΠΑΡΑΞΕΝΙΑ ἢ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗ ;

Ὑπῆρξαν ἄνθρωποι μανιώδεις στὰ στοιχήματα, τόσον μανιώδεις, ποὺ οἱ τύποι αὐτοὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχαν γίνει ἀντικείμενο μελέτης τῶν φρενολόγων.

Ἀναφέρεται ἀπὸ ἀξιόπιστους χρονογράφους τῆς ἐποχῆς, ὅτι τὸ ζεῦγος Χένρυ καὶ Βίβιαν Τρόττερ, ἀφοῦ ἔχασαν σὲ στοιχήματα κοκκορομαχίας ὅλα τους τὰ χρήματα, ἔπαιξαν καὶ ἔχασαν, κατὰ τὸ 1735 καὶ ....τὸ παιδί τους. Οἱ στοργικοὶ γονεῖς κράτησαν τὸ λόγο τους καὶ παρέδωσαν τὸ παιδὶ στοὺς νικητάς.

ΕΝΑ ΜΑΚΑΒΡΙΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Μία ἀστυνομικὴ περίπολος κατὰ τὸ 1812 βρῆκε στὸ Χάμστεντ Ρὸντ ἕναν ἄνθρωπο κρεμασμένο ἀπὸ ἕναν στύλο καὶ πάνω σ' ἕνα τοῖχο, κοντὰ στὸν κρεμασμένο, ἕναν ἄλλο, σὲ κατάστασι μανιώδους παρακρούσεως. Γύρω εἶχαν μαζευτεῖ μερικοὶ περίεργοι, οἱ ὁποῖοι μάταια προσπαθοῦσαν νὰ σώσουν τὸν κρεμασμένο πιά, ὁ ὁποῖος —αἰσθανόμενος ἀκόμη— ἐννοοῦσε νὰ πληρώσῃ τὸ στοίχημα.

Ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξε, ὅτι οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι, ἀφοῦ εἶχαν στοιχηματίσει ὅλα τους τὰ χρήματα καὶ τὰ φορέματα ἐστοιχημάτισαν στὸ τέλος καὶ ποιὸς ...θὰ κρεμοῦσε τὸν ἄλλο.

«ΘΑ ΦΑΩ ΤΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ ΜΟΥ!».

Αὐτὴ τὴν ὑπόσχεσι ἔδωσε ἐπισήμως ἕνας καθηγητὴς τῆς Χημείας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Χάρβαρτ, ἂν θὰ ἔχανε τὸ στοίχημα ποὺ ἔβαλε. Ὁ καθηγητὴς ἔχασε τὸ στοίχημα καὶ ...ἐξεπλήρωσε τὴν ὑπόσχεσί του. Διέλυσε τὸ πουκάμισό του μέσα σ' ἕνα ἰσχυρὸ ὀξύ, κατόπιν ἐξουδετέρωσε τὸ ὀξὺ μὲ ἄλλη χημικὴ οὐσία καὶ διὰ διηθήσεως ἀφήρεσε ἀπὸ τὸ διάλυμα τὶς τοξικές του ἰδιότητες. Ἄλειψε ὕστερα τὸ περίεργο αὐτὸ ...ματζοῦνι ἐπάνω σὲ δυὸ φέτες ψωμὶ καὶ τὸ ἔφαγε δίκην σάντουϊτς.

2.000.000 ΤΟΥΜΠΕΣ !!

Ὁ Ὀλλανδὸς Τάννεμπεργκ ἐστοιχημάτισε ἕνα κολοσσιαῖο χρηματικὸ ποσὸν ὅτι θὰ διήνυε τὴν μεταξὺ Ἄμστερνταμ καὶ Μασσαλίας ἀπόστασιν— 1500 χιλιομέτρων —κάνοντας... τοῦμπες !

Κι' ὁ ἀθεόφοβος ἐκέρδισε τὸ στοίχημα. Ὑπελογίσθη δέ, ὅτι γιὰ νὰ κάνῃ τὴν ὅλη διαδρομή, ἐχρειάσθησαν περίπου 2.000.000 τοῦμπες.

ΕΡΩΣ ΚΑΙ ΜΠΥΡΑ

Μία νεαρὴ Ἀμερικάνα ἐπρότεινε σὲ δυὸ νέους, ποὺ διεκδικοῦσαν τὴν ἀγάπη της, ἕνα περίεργο στοίχημα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνοι δέχθηκαν προθυμότατα.

Θὰ ἄρχιζαν καὶ οἱ δύο νὰ πίνουν μπύρα, ἀδειάζοντας κάθε λεπτὸ τῆς ὥρας ἀπὸ ἕνα ποτῆρι. Διαιτητὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ ἔπαθλον συγχρόνως θὰ ἦταν ἡ ἰδιότροπη ἀθλοθέτις, ἡ ὁποία ἔδωσε τὴν ἐπίσημη ὑπόσχεσι, ὅτι θὰ παντρευόταν ἐκεῖνον ποὺ θὰ ἄντεχε περισσότερο στὴν καταναγκαστικὴ ἐκείνη ζυθοποσία.

Ὁ ἀγὼν ἤρχισε, καὶ ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους ἔπεσε ἀναίσθητος. Ὁ ἄλλος, θριαμβευτὴς καὶ ...σκνίπα στὸ μεθῦσι, παντρεύτηκε τὴν ὡραίαν του, μὲ μόνην τὴν διαφοράν, ὅτι τὶς πρῶτες μέρες τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος τὶς πέρασε στὸ ...νοσοκομεῖο.

ΣΤΟΙΧΗΜΑΤΙΖΩ ...ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΥ !

Ἡ Βιρτζίνια Μπάρξον καὶ ἡ Σάρα Χάρισον, βέρες Μπρουκλινιώτισσες καὶ στενὲς φίλες ἦσαν μανιώδεις στὰ στοιχήματα. Σὲ κάθε πυγμαχικὸ ἢ παλαιστικὸ ἀγῶνα ποὺ θὰ γινόταν στὸ Μάντισον Σκουὲρ Γκάρντεν, στοιχημάτιζαν μὲ πεῖσμα.

Σὲ κάποιον ἀγῶνα, ποὺ εἶχε ἀρκετοὺς γύρους, καὶ σὲ κάθε γύρο ἀνέβαιναν τὰ στοιχήματα, ἡ Βιρτζίνια, ἀφοῦ εἶχε στοιχηματίσῃ τὰ κοσμήματά της καὶ τὶς τουαλέττες της ἀκόμη, σὲ μιὰ στιγμὴ φώναξε στὴ φίλη της :

— Στοιχηματίζω τὸν ἄντρα μου !

Ἐκείνη δέχθηκε, γιατὶ φαίνεται πὼς ὁ μίστερ Μπάρξον δὲν ἦταν καθόλου ἀποκρουστικός.

Ἡ Βιρτζίνια ἔχασε, μὰ ἦταν τὸ μόνο στοίχημα ποὺ δὲν πληρώθηκε, γιατὶ ὁ Μπάρξον δὲν ἐχώνευε καθόλου τὴ φίλη τῆς γυναίκας του καὶ τὴν ἠπείλησε ὅτι ἂν δὲν παρῃτεῖτο τῆς πληρωμῆς τοῦ στοιχήματος, θὰ τὴν ἀπεκάλυπτε ὅτι ....φοροῦσε ψεύτικα δόντια.

Πῶς ἤξερε τὸ μυστικό ; Ἁπλούστατα, ἦταν ὀδοντοϊατρός της.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΣΕΤΕ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Στὴ μέση τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους τὸ βαπόρι παλεύει μὲ τὰ φουρτουνιασμένα κύματα. Ὅλοι οἱ ἐπιβάται ὑποφέρουν.

Μιὰ κυρία στὴν ἀπελπισία της φωνάζει :

— Καπετάνιε! Σταμάτα νὰ κατέβω!...

□□□

— Δόσ' μου τὰ σπίρτα σου.

— Τί νὰ τὰ κάνῃς;

— Ν' ἀνάψω τὸ τσιγάρο ποὺ θὰ μοῦ προσφέρῃς!...

□□□

Ἡ κυρία συλλαμβάνει τὴν ὑπηρέτρια νὰ κοιμᾶται πεσμένη μὲ τὰ μοῦτρα πάνω στὸ πάτωμα τῆς κουζίνας, ποὺ εἶναι ἀπὸ πλάκες μαῦρες καὶ ἄσπρες.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Μαρία;

— Συγγνώμην, κυρία! Κοιμήθηκα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω!

—Ὥστε ἐγὼ σὲ διέταξα νὰ σφουγγαρίσῃς τὴν κουζίνα καὶ σὺ κοιμήθηκες. Ὡραία δουλειά!...

— Δὲ φταίω ἐγώ, κυρία... Ἔτσι καθὼς εἶναι οἱ πλάκες—μαῦρες κι' ἄσπρες, τὴ πέρασα γιὰ σταυρόλεξο!

□□□

Ἀπ' τὴν ἐπιγραφὴ ἑνὸς σανοπωλείου :

«Πωλεῖται σανός, μὲ δοκιμή».

□□□

Ὁ δάσκαλος: Στοιχηματίζω, ὅτι αὐτὸ τὸ πρόβλημα στὸ ἔλυσε ὁ μπαμπᾶς σου.

Ὁ μαθητής: Ναί, ἀλλὰ τὸν βοήθησα.

□□□

Ἡ μαμὰ προσπαθεῖ νὰ πείσῃ τὴ μικρὴ κόρη της νὰ κοιμηθῇ.

— Νὰ εἶσαι καλὴ σὰν τὰ κοτοπουλάκια, τῆς λέγει. Τὰ εἶδες ποὺ πλάγιασαν νωρὶς-νωρίς.

— Ναί, ἀπαντᾷ ἡ μικρή, ἀλλὰ καὶ ἡ μαμὰ κότα πλάγιασε μαζί τους.

□□□

— Ἡ γυναῖκα μου, ἔλεγε ὁ Συλβαὶν σὲ ἕνα φίλο του, ἔχει ἀπαίσια μνήμη.

— Ἄ! ξεχνᾷ εὔκολα;

— Τουναντίον, τὰ θυμᾶται ὅλα.

□□□

— Κατηγορούμενε, μὲ τί μέσα ζῇς ;

— Μὲ τοὺς δικαστάς... Δώδεκα φορὲς ὥς τώρα μοῦ ἐξησφάλισαν ζωὴν καὶ κατοικίαν.

□□□

Μιὰ νέα φθάνει μαζὶ μὲ τὴ μικρὴ ἀδελφή της στὸν ὀδοντογιατρό:

— Θέλω νὰ βγάλετε ἕνα δόντι, ἀλλὰ χωρὶς ἀναισθησία, γιατὶ βιάζομαι.

— Τὰ συγχαρητήριά μου, δεσποινίς, λέγει ὁ ὀδοντογιατρός, ἔχετε θάρρος. Νὰ δῶ τὸ δόντι:

Τότε ἡ νέα, πρὸς τὴν ἀδελφή της:

— Ἄνοιξε τὸ στόμα σου, Μαρίκα.

□□□

— Ὁ Γιάννης μοῦ ζήτησε νὰ τοῦ δανείσω χίλιες δραχμές. Νὰ τοῦ τὶς δώσω;

— Ἀσφαλῶς.

— Γιατί ἀσφαλῶς;

— Γιατὶ ἂν δὲν τοῦ τὶς δώσῃς, θὰ τὶς ζητήσῃ ἀπὸ μένα.

□□□

Αὐτός: Θὰ ἤθελα νὰ ξέρω τί θὰ κάνατε ἂν σᾶς φιλοῦσα.

Αὐτή: Ἂν θέλετε νὰ τὸ μάθετε, φιλῆστε με.

□□□

— Μαρία, αὐτὸ τὸ τζάμι εἶναι λερωμένο, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ κανείς.

— Μά, κυρία, ἂν θέλετε νὰ δῆτε στὸ δρόμο, μπορεῖτε ν' ἀνοίξετε τὸ παράθυρο.

□□□

Αὐτή: Δὲν μ' ἀγαπᾷς πιά...

Αὐτός: Ἐγώ;

Αὐτή: Βέβαια. Ἂν μὲ ἀγαποῦσες, δὲν θὰ μ' ἄφινες νὰ πάρω αὐτὴ τὴν τουαλέττα ποὺ δὲν μοῦ πηγαίνει καθόλου.

□□□

Ὁ πατέρας: Μὴ γυρίζῃς ἔτσι, Πετράκη! Εἴμαστε στὴ γῆ γιὰ νὰ δουλεύουμε.

Ὁ μικρός: Τότε θὰ γίνω θαλασσινός.

□□□

Γιῶργος: Ξέρεις μπαμπᾶ, δὲν θὰ σὲ καλέσω στὸ γάμο μου ὅταν παντρευθῶ.

Πατέρας: Γιατί;

Γιῶργος: Γιατὶ δὲν μὲ κάλεσες στὸ δικό σου.

Μανώλη Κανελλῆ (ΣΙΣΥΦΟΣ)

Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα.

ΠΑΝΤΡΕΥΟΥΜΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΙΚΑ ΣΟΥ

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ].— Ὁ βιομήχανος Ραλλόγλου, ὅστις κάθεται ἥσυχος κι' εὐχαριστημένος στὸ γραφεῖο του, δέχεται τὴν ἐπίσκεψι τοῦ μηχανικοῦ Δουρίδη, ἑνὸς νέου τριάντα τριῶν χρόνων, ποὺ χωρὶς περιττολογίες, τοῦ ζητεῖ σὲ γάμο τὴν μοναχοκόρη του, τὴ δεσποινίδα Βέττα, ἕνα ἀγοροκόριτσο, ἕνα ὁρμητικὸ πλασματάκι, καμωμένο ἀπὸ λάστιχο, πολὺ θελκτική, πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὤμορφη. Ὁ βιομήχανος Ραλλόγλου τὸν πετάει ἔξω. Τὴν στιγμὴ ἀκριβῶς ἐκείνη ὁρμᾶ ἡ Βέτα μέσ' στὸ γραφεῖο του καὶ σὲ σχετικὴ ἐρώτησι τοῦ ἐξωργισμένου πατέρα της, ἀπαντᾶ ὅτι τὸν Δουρίδη δὲν τὸν ἀγαπᾶ, ἀλλ' εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ φλέρ της. Ὁ Ραλλόγλου ζητεῖ ἐξηγήσεις γιὰ τὰ ἀκατανόητα αὐτὰ πράγματα ἀπὸ τὴ γυναῖκα του καὶ ὅταν ἡ κόρη του, τοῦ λέγει, ὅτι δὲν ἀγαπᾶ τὸν νέο, ἡσυχάζει, ἀλλ' ὁρκίζεται νὰ τὸν πάψῃ ἀπὸ τὴ θέσι του, νὰ τὸν καταστρέψῃ. Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ γυιὸς τοῦ πλουτοκράτου, ὁ νεαρὸς Ντόρης! — δανδής, ἄσωτος, χαρτοπαίκτης καὶ γυναικᾶς, ποὺ ἄλλο δὲν ξέρει παρὰ νὰ ροκανίζῃ τὰ χιλιάρικα τοῦ πατέρα του, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Ραλλόγλου 40.000 φράγκα, γιὰ νὰ πληρώσῃ χρέη τῆς λέσχης καὶ νὰ κάμῃ ἕνα δῶρο στὴ Γερμανίδα φιλενάδα του Μίτσι. Ὁ Ραλλόγλου ἀρνεῖται κατηγορηματικά. Φτάνει πιά. Ὁ Ντόρης ἱκετεύει, κλαίει, φοβερίζει, ἀπειλεῖ ὅτι θὰ αὐτοκτονήσῃ.

Εἰς ἀπάντησιν ὁ κ. Ραλλόγλου, τοῦ ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας θὰ τὸν ἀποκληρώσῃ, μὲ ὅλους τοὺς νομικοὺς τύπους, γιὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ προσβάλῃ κατόπιν ὁ γυιός του τὴ διαθήκη. Ὁ Ντόρης ἐχανόταν γιὰ λεφτά. Ἐὰν δὲν εὕρισκε ἔπρεπε νὰ αὐτοκτονήσῃ. Γιατὶ ἀγαποῦσε καὶ μιὰ φοβερὴ «κόφτρα», τὴ Γερμανίδα σουμπρετίτσα τοῦ ἐλαφροῦ θεάτρου, τὴ Μίτσι, ποὺ διαρκῶς τοῦ ζητοῦσε χρήματα! Καταφεύγει σ' ἕνα Γιάγκο Πατρίδη, ποὺ εἶχε τὸ παρατσοῦκλι «Κορέος». Καὶ ποὺ δουλειά του ἦταν νὰ βρίσκῃ λεφτὰ στοὺς γυιοὺς τῶν πλουσίων, φυσικὰ μὲ τὸ ἀζημίωτο... Ὁ «Κορέος» τὸν ἐπῆγε στὸ σπίτι ἑνὸς τρομεροῦ τοκογλύφου—τοῦ Μάτσικα !—ὁ ὁποῖος δέχεται νὰ τοῦ δώσῃ 300.000, ἐπὶ τῷ ὅρῳ ὁ ἀριστοκράτης Ντόρης Ραλλόγλου νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη τοῦ τοκογλύφου, ποὺ ἦταν τρεῖς φορὲς ἕως τώρα ἀρραβωνιασμένη. Φυσικά, ὁ κύριος Ραλλόγλου ἀγανακτεῖ...].

5ον

Αὐτὸ τὸ :

«...μὲ στεφάνι!».

ἐπίτηδες τὸ ἐπρόσθεσε στὴ φαρμακερή του φράσι ὁ Ντόρης, σὰν νἄθελε μὲ τοῦτο νὰ ἐννοήσῃ:

«— Γυναῖκα νόμιμη δὲ μπορῶ νὰ τὴν πάρω. Τὸ πολὺ-πολὺ καταδέχομαι νὰ τὴν πάρω γιὰ ἐρωμένη μου. Ἀλλὰ καὶ τότε αἰσχρὲ παληόγερε σοῦ κάνω πολὺ μεγάλη τιμή. Ἡ Λούλα Μπάτσικα ἔχει τιμή της νἄναι ἡ ἐρωμένη τοῦ Ραλλόγλου!..». ὅμως ὁ γέρος δὲν εἶχε τέτοιες φινέτσες. Δὲν ἐσταμάτησε γιὰ νὰ ἀντικρούσῃ τὸν προσβλητικὸ ὑπαινιγμό.

(Ἀπὸ τέτοια δὰ καθόλου δὲν ἵδρωνε τὸ αὐτί του).

Ἐπλησίασε.

Τὸ μάτι τοῦ γέρου τοκογλύφου ἦταν δριμύ, σκληρό, μεταλλικό, καρφώθηκε τροχισμένο μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ντόρη σὰν ἐγχειρίδιο.

Καὶ ὁ γέρος ἐμούγκρισε :

— Δὲν μπορεῖς νὰ πάρῃς τὴν κόρη μου, αἴ;

— Ὄχι!

— Τὰ λεφτά μου ὅμως, μπορεῖς νὰ τὰ πάρῃς, αἴ, κύριε; αἴ; Τὰ λεφτά μου τὰ παίρνεις μ' εὐχαρίστησι καὶ αὐτὰ τὰ καταδέχεσαι !

Ἐσάρκασε σαρδόνια :

— Τὰ λεφτά μου εἶναι καλά! Τὰ λεφτά μου εἶναι καθαρά! Τὰ λεφτά μου εἶναι παστρικά! Καὶ τίμια! Χά! Χά! Χά! Αὐτὰ δὲν προσβάλλουν τὴν τσέπη σου, κύριε Ραλλόγλου...

Ἔξαφνα ὁ τοκογλύφος ἐσταμάτησε τὸν καγχασμό.

Ὕψωσε, τώρα, ὑπερύψηλο τὸ τετράγωνό του ἀνάστημα— κορμὶ γορίλλα σ' ἐπίθεσι!

Καὶ ἐγρύλλισε, τερατώδης :

— Κύριε Ραλλόγλου!

— Τί ;

— Τὸ ξέρεις ὅτι πολλὲς κουβέντες δὲν ἔχω. Τὰ λόγια μου εἶναι τελεσίγραφο! Δὲν μ' ἔχουν ἄδικα, σ' ὅλη τὴν πιάτσα ὀνομάσει Μπόγια. Γιὰ τελευταία λοιπὸν φορὰ σ' ἐρωτῶ: Θὰ πάρῃς γυναῖκα σου τὴν κόρη μου, ναὶ ἢ ὄχι; Λέγε! Ναὶ ἢ ὄχι ;

Ὅ,τι εἶχε μέσα του καλὸ καὶ τίμιο, ἀπὸ γενιὰ καὶ ἀνατροφή, ὁ Ντόρης, αὐτὸ ἐπαναστάτησε.

Καὶ ἐκραύγασε :

— Ὄχι! Δὲν τὴν παίρνω!

— Λοιπόν, αὔριο τὸ πρωῒ θὰ σοῦ διαμαρτυρήσω τὰ γραμμάτια! Ἔχω στὰ χέρια μου γραμμάτιά σου γιὰ ἑκατὸ χιλιάδες! Καὶ θὰ σὲ κάνω ρεζίλι στὴν κοινωνία! Καὶ θὰ κλονίσω τὴν οἰκονομικὴ θέσι τοῦ πατέρα σου! Θὰ σᾶς συντρίψω καὶ τοὺς δυὸ κάτω ἀπ' τὴ φτέρνα μου! Γιατὶ ἡ φτέρνα τοῦ γέρω Μπάτσικα τσακίζει ἀκόμα καὶ βουνά! Λοιπὸν τὴν παίρνεις;

— Ὄχι, ἐκβιαστή! Ἐκβιαστή! Ἐκβιαστή!...

— Καλά! Αὔριο τὰ λέμε! Πήγαινε!

Ὅταν ἔξαλλος εὑρέθηκε πάλι ἔξω, στὸ δρόμο, ὁ νεαρὸς ἀριστοκράτης, ὁ θυμὸς τοὔπεσε.

Ἔβρεχε...

Καὶ ἦταν ἀπένταρος, στὴν τσέπη του οὔτε δεκάρα τσακιστή!

Τὸ κρύο τὸν ἐπερούνιαζε.

Καὶ ὁ Γιάγκος ὁ παράσιτος — ὁ Κορέος! — τὸν ἐξύγωσε :

— Καὶ τώρα; Ποῦ θὰ βρῆτε λεφτά, τώρα, κύριε... ἀρχιβλάκα;

— Πατρίδη!

— Εἶσθε κουτός. Καληνύχτα σας!

Ὁ Ντόρης τὸν ἅρπαξε ἀπεγνωσμένα ἀπὸ τὸ πέτο τοῦ σακκακιοῦ του, ὅπως ὁ ναυαγὸς ποὺ νοιώθει ὅτι βουλιάζει, μέσα στὰ ἀβυσσαλέα κύματα τοῦ ὠκεανοῦ.

— Ὄχι, μὴ φεύγεις!

— Καληνύχτα !

— Μὴ μ' ἀφίνεις!

— Ξαναγυρῖστε ἐκεῖ!

Καὶ τοῦ ἔδειξε τὸ φωτισμένο μέγαρο τοῦ τοκογλύφου.

— Καὶ... νὰ τὴν πάρω;

— Νὰ τὴν πάρετε! Ἢ πάρτε ἕνα πιστόλι νὰ αὐτοκτονήσετε. Στὴ θέσι σας δεύτερη λύσι δὲν ὑπάρχει. Ἢ τὴ Λούλα ἢ τὸ θάνατο...

Ὁ Ντόρης φρενιασμένος, ἐκτύπησε πάλι τὴν πόρτα τοῦ τοκογλύφου Μπάτσικα!

ΠΡΟΙΚΑ

Ὁ τοκογλύφος Μπάτσικας, ὁ ἴδιος τώρα, τοὺς ἄνοιξε.

Δὲν ἐφάνηκε διόλου νὰ ξαφνιάζεται ποὺ εἶδε τὸ νεαρὸ Ντόρη νὰ ξαναγυρίζῃ.

(Καὶ νὰ ξαναγυρίζῃ μάλιστα, βρεγμένος ἕως τὸ κόκκαλο, μούσκεμα...).

Ἐχαμογέλασε.

Καὶ εἶπε :

— Ἀ! Σὲ σκεπτόμουνα.... γυιέ μου!

Λύσσα ἄγρια — μιὰ ἀνείπωτη μανία! — ἔπιασε τότε τὸν νεαρὸ ἥρωά μας.

Ὁ μικρὸς Ραλλόγλου ἐμπῆκε μέσα στὸ ἄντρο τοῦ τοκογλύφου λυσσῶντας.

Ἀλλὰ μπῆκε !

— Τί νὰ κάμῃ;

Ὁ ἄθλιος Μπάτσικας τὸν ἐκρατοῦσε στὴν ἐξουσία του, τὸν εἶχε δεμένο ἔτσι, ποὺ ὁ Ντόρης ἦταν σκλάβος του, μὲ κανένα τρόπο δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ξεφύγῃ.

Ἐκάθησαν.

Ὁ Ντόρης ἐμούγκρισε :

— Τὰ λεφτά !

— Τώρα, ντέ, γυιόκα μου. Τί διάτανο; Βιάζεσαι ;

— Ναί! Βιάζομαι! Καὶ βιάζομαι μάλιστα πολύ.

— Ἀμέσως...

Ὁ Μπάτσικας ἔσυρε ἀπὸ τὴν πισινὴ τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του ἕνα ὁρμαθὸ ἀπὸ κλειδιά.

Ἄνοιξε τὸ παχὺ καὶ ὀγκῶδες χρηματοκιβώτιο, ποὺ ἔστεκε στὴν κόχη τοῦ δωματίου του, ἀσάλευτο σὰν Δράκος τοῦ χαρτονομίσματος.

Ὅταν ἔστριψε ἡ βαρειὰ καὶ ἀπόρθητη πόρτα τῆς κάσσας, στοὺς ἀτσαλένιους ἁρμούς της καὶ ἐφάνηκε τὸ μελανὸ στόμιο, σὰν πύλη τοῦ Ἅδου —ὁ Ντόρης ἔφριξε.

Ὅλα τὰ συρτάρια τοῦ χρηματοκιβωτίου ἦσαν ξεχειλισμένα ἀπὸ χαρτονομίσματα λογῆς-λογῆς.

Ναί...

Ὅμως ὁ Ντόρης διέκρινε στὸ κάτω συρτάρι, στὴ γωνιὰ τοῦ βάθους κι' ἕνα πιστόλι μὲ μῦλο—γνήσιο Σμίθ! — ποὺ ἐμαύριζε ἀπειλητικό.

Καὶ ὁ γυιὸς τοῦ ἐργοστασιάρχου ἐστοχάστηκε, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ:

«— Ἀ! ὁ ἄτιμος ὁ γέρω Μπάτσικας δὲν ἀστειεύεται...».

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ τοκογλύφος ἐστράφηκε πρὸς τὸ νεαρό του θῦμα.

Καὶ τὸν ἐρώτησε :

— Τί προτιμᾶς, παιδί μου; Πεντοχίλιαρο ἢ χιλιάρικα;

Ἐγέλασε...

Καὶ ἔδωσε ὁ ἴδιος τὴν ἀπάντησι, μὲ τὸ γνωστὸ σαρκασμό του :

— Ἂς σοῦ τὰ μετρήσω σὲ χιλιάρικα. Τρώγονται... εὐκολώτερα!

Ἔτσι — καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ! — ὁ νεαρὸς Ντόρης Ραλλόγλου, ὁ γυιὸς τοῦ ἀνεπιλήπτου βιομηχάνου, εὑρέθηκε ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν παρδαλὴ δεσποινίδα — δεσποινίδα; — Λούλα, τὴν τρεῖς φορὲς ἀρραβωνιασμένη, τὴν κόρη τοῦ πιὸ μεγάλου τοκογλύφου τῆς Ἀθήνας.

(Ἔτσι — μὲ τέτοιο τρόπο — παντρεύονται ἀρκετὰ ἄμυαλα παιδιὰ τοῦ καλοῦ κόσμου...).

III.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΑΜΒΡΟΣ...

Εἶναι ἡ ὥρα δεκάτη ἑσπερινή. Ὁ βιομήχανος κύριος Δημήτρης Ραλλόγλου ἔχει ἀπόψε σύσκεψι μὲ τοὺς μετόχους του.

Ἡ συνεδρίασις αὐτὴ παρατάθηκε ἕως ἀργά.

Ἦταν πιὰ περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ἡ συνεδρίασις ἐτελείωσε. Καὶ ἕνας-ενας οἱ σύμβουλοι καὶ οἱ μέτοχοι τῆς μεγάλης Ἑταιρείας ἔφυγαν, ἀφοῦ ἀπεχαιρέτησαν τὸν κ. Ραλλόγλου — μὲ τὴν εὐλάβεια ποὺ ἀπαιτεῖται στὸν διευθύνοντα σύμβουλο μιᾶς ἐπικερδοῦς ἐπιχειρήσεως.

Τώρα στὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο του ἔμειναν μόνο δύο :

Ὁ κ. Ραλλόγλου.

Καὶ ὁ κ. Μαλάμης, τέως ἐργολάβος δημοσίων ἔργων στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ποὺ τὸν ἐλογάριαζαν ὅλοι μὲ ἀρκετὰ πάκα δολλαρίων.

Ὁ κ. Μαλάμης δὲν ἐβιαζόταν ἀπόψε νὰ φύγῃ.

Γιατί ;

Ὁ Ραλλόγλου παραξενεύτηκε ἀρκετά.

Συνήθως ὁ κ. Μαλάμης δὲν καθυστεροῦσε.

Ἔφευγε μὲ τοὺς πρώτους.

Δὲν τοῦ ἄρεσε—νὰ στέκεται στὸν ἴδιο τόπο πολλὴ ὥρα.

Ἀπόψε, εἶπε στὸν κ. Ραλλόγλου, κυττάζοντας στὸν οὐρανό, ποὺ τὸν ἐρράμφιζαν σὰν χίλια ἀσημένια γεράκια—τὰ ἄστρα :

— Κύριε Ραλλόγλου...

— Ὁρίστε;

— Ὡραῖος καιρός, αἴ;

— Θαυμάσιος !

— Τί λέτε; Κάτω μὲ περιμένει τὸ καινούργιο μου αὐτοκίνητο. Πᾶμε νὰ τὸ προβάρουμε ;

— Ἀλλά...

— Ὤ! Μὴ μοῦ λέτε ὄχι! Ἀπόψε ἔχω ὄρεξι γιὰ γλέντι. Θέλω λίγο νὰ ξεσκάσω. Τί θὰ ἐλέγατε γιὰ ἕνα περίπατο ἕως τὴ Γλυφάδα; Πῶς σᾶς φαίνεται ;

Ὁ Ραλλόγλου δὲν εἶχε καὶ τόση διάθεσι γιὰ νυκτερινὴ βόλτα καὶ μάλιστα ἀπόψε.

Ἐνύσταζε.

Ἦταν συνηθισμένος νὰ κοιμᾶται πάντοτε πρὸ τῶν δώδεκα. Ἀκολουθοῦσε μιὰ τακτική.

Ὅμως δὲν ἐτόλμησε νὰ χαλάσῃ τὸ χατῆρι τοῦ κ. Μαλάμη, ἑνὸς τόσο πλουσίου κυρίου.

Καὶ ποὺ τὸν ἔλεγαν ὅλοι μὲ τόσα ἑκατομμύρια.

Ἐξὸν ἀπ' αὐτό, ὅμως, προαισθανόταν ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Μαλάμη γιὰ νυκτερινὸ γλεντάκι, ἔκρυβε κάποιο ἀπώτερο σκοπό. Εἶχε μιὰ κάποια ὀπισθοβουλία.

Τί νὰ τὸν ἤθελε, ἆρα γε, ὁ κ. Μαλάμης;

Κάποια ἐπιχείρησι θὰ εἶχε σίγουρα νὰ τοῦ προτείνῃ. Καὶ ἐζητοῦσε συμμάχους καὶ βοηθοὺς στὴ σαμπάνια, στὴ βενζίνα καὶ στὴν πανσέληνο...

Τοῦ εἶπε :

— Πᾶμε. Ὅμως...

— Τί ;

— Ἂς μὴν ἀργήσουμε, σᾶς παρακαλῶ !

— Καθόλου! Ὅ,τι ὥρα θέλετε, γυρίζουμε...

Ἐμπῆκαν στὴ λιμουζίνα, ποὺ ἦταν πράγματι ὡραία καὶ ἐξαιρετικὰ ἀναπαυτική.

Ὁ Μαλάμης ὡδηγοῦσε ὁ ἴδιος. Ἦταν ἀρκετὰ ἐπιδέξιος σωφέρ. Καὶ στὸ δρόμο, καθὼς ὡδηγοῦσε, δὲν παρέλειπε, μὲ δόσι ναρκισσισμοῦ, νὰ ἀναπτύσσῃ στὸ φίλο του τὰ πλεονεκτήματα τῆς καινούργιας μηχανῆς του.

— Ξέρετε, τί ταχύτητα φθάνει αὐτὸ τὸ ἁμάξι μου ;

— Ὄχι!

— Τὰ 140 !

Ὁ Ραλλόγλου ἐξαφνιάστηκε.

— Ὄχι δά ;

— Μάλιστα. Κυττάξτε, σᾶς παρακαλῶ καὶ στὸ ταμπλώ...

Ὁ Ραλλόγλου, πραγματικά, τὸ ἐξακρίβωσε.

Γιομᾶτος ἀκούσιο θαυμασμό, εἶπε στὸ Μαλάμη :

— Θαῦμα! Ὅμως...

— Τί ;

— Τί χρειάζονται οἱ τόσες ταχύτητες, ἆρα γε; Ταχύτης 140 χιλιομέτρων δὲν σᾶς φαίνεται ὑπερβολική ;

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ ὁ Ἀμερικάνος ἐχαμογέλασε βαρυσήμαντα :

— Ἐδῶ, βέβαια! Ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα. Αὐτὴ ἡ ταχύτης εἶναι καὶ περιττὴ καὶ ἀδύνατη.

— Ἀδύνατη ;

— Σ' αὐτοὺς τοὺς δρόμους; Φυσικά! Ἀλλά, στὴν Ἀμερική, ποὺ ἔχει ἀπέραντες λεωφόρους, μήκους ἑκατοντάδων χιλιομέτρων, τὸ ἁμάξι τρέχει, μπορεῖ νὰ τρέχῃ. Καὶ μπορεῖ καὶ καμμιὰ φορὰ πρέπει.

— Πρέπει ;

— Ξεχνᾶτε τοὺς γκάγκστερς; Οἱ τίμιοι αὐτοκινητισταὶ ἐκεῖ πέρα εἶναι ἀνάγκη νὰ διαθέτουν ἁμάξια γρήγορα, πιὸ γρήγορα ἀπὸ τὶς μηχανὲς τῶν κακοποιῶν, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ τοὺς ξεφεύγουν.

Μὲ αὐτὲς τὶς ἀόριστες καὶ ἀκαδημαϊκὲς συζητήσεις, οἱ δύο φίλοι ἔφθασαν στὴ Γλυφάδα.

Ἐκάθησαν, παράγγειλαν ἕνα πλούσιο δεῖπνο.

Καὶ ἐνῷ ἔτρωγαν—μὲ ἀπορία ὁ γέρω Ραλλόγλου συλλογιζόταν :

«— Τί διάβολο μὲ θέλει; Τί μὲ θέλει τέλος πάντων αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Καὶ ποῦ θὰ καταλήξῃ;»

Ἐπὶ τέλους, στὰ ἐπιδόρπια, καθὼς ἔτρωγαν παγωμένα φροῦτα, ὁ Μαλάμης, ἀπότομα, χωρὶς προλόγους, ἔσκασε τὸ παραμύθι.

Εἶπε, προσφέροντας ἕνα ποῦρο στὸ σύντροφό του :

— Κύριε Ραλλόγλου !

— Ὁρίστε ;

— Μὲ ξέρετε καλά ;

Μόνο αὐτὸ δὲν ἐπερίμενε ὁ γέρω βιομήχανος.

Ἐψέλλισε :

— Ἀλλὰ.... πῶς!

— Δηλαδή, θέλω νὰ σᾶς πῶ... ἐννοῶ, δηλαδή... Σᾶς εἶναι γνωστὴ ἡ οἰκονομική μου θέσις ;

— Βεβαίως !

Ὁ Μαλάμης ἐχάϊδεψε αὐτάρεσκα τὸ παχὺ μουστάκι του, ποὺ τοῦ ἔπεφτε, ψαρρὸ καὶ βαρὺ πρὸς τὸ πηγοῦνι — ἀ λὰ Βίσμαρκ.

Καὶ ἐσυνέχισε :

— Κύριε Ραλλόγλου, οἱ καλοὶ λογαριασμοί, καθὼς ξέρετε, κάνουν τοὺς καλοὺς φίλους. Ἐγὼ θὰ προσθέσω: Καὶ τοὺς καλοὺς συγγενεῖς. Ψέμματα ;

— Τί ἐννοεῖτε ;

— Θὰ σᾶς πῶ!

Ἐγιόμισε τὸ ποτῆρι του.

Καὶ τὸ ἄδειασε μονορροῦφι μέσα στὸν οἰσοφάγο — μὲ ριζικὴ καὶ ὁριστικὴ κίνησι ἀχθοφόρου, ποὺ ρουφᾶ τὸ πρῶτο κρασί του, στὸ καπηλειό.

— Τί ἐλέγαμε λοιπόν; ὅτι... ἆ, γιὰ τὴν οἰκονομική μου κατάστασι. Ὑπολογίζω τὰ μετρητὰ τῆς περιουσίας μου, μόνο, τὰ μετρητά της, προσέξτε, σᾶς παρακαλῶ, σὲ τριακόσιες χιλιάδες δολλάρια. Μεταφράστε τα, σὲ δραχμές: Τριάντα ἕνα ἑκατομμύρια δραχμές.

Ὁ κ. Ραλλόγλου, χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ ἐβάδιζε τὸ σχέδιο τοῦ Ἀμερικάνου, ὑποκλίθηκε, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ξέρει τὴ σημασία καὶ τὴν βαρύτητα τῶν ἑκατομμυρίων.

Καὶ ὁ κ. Μαλάμης, ροκανίζοντας μὲ τὰ δόντια του τὴν ἄκρη δεύτερου πούρου — ἐξακολούθησε τὸν παράξενο μονόλογο :

— Ἀλλά, δὲν εἶναι μόνο αὐτὴ ἡ περιουσία μου. Ἔχω καὶ ἀκίνητα, καὶ ἐδῶ καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη ἀρκετά. Εἰσόδημα καὶ ἀπὸ τὰ δύο: Πέντε χιλιάδες δολλάριο τὸ χρόνο. Μισὸ ἑκατομμύριο δραχμές.

Ἐγέλασε αὐτάρεσκα :

— Αἴ; Τί λέτε; Δὲν εἶναι δὰ καὶ λίγα, διάβολε ;

— Καθόλου! Τοὐναντίον, εἶναι πολλά. Ὅμως, ἐπιτρέψτε μου, νὰ σᾶς πῶ ὅτι δὲν...

Ὁ Μαλάμης, μὲ μεγαλόπρεπη χειρονομία τὸν διέκοψε :

— Μάλιστα! ὅτι δὲν καταλαβαίνετε γιατί σᾶς τὰ λέω τώρα ὅλα αὐτά. Θὰ σᾶς τὸ πῶ. Προσθέτω ὅτι θὰ κάμω ἐδῶ, στὴν Ἀθήνα, κι' ἕνα μιοῦζικ χῶλλ, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Μπροῦκλιν. Ἐννοεῖτε; Σαράντα γκέρλς, θὰ φέρω ἀπὸ τὴν Ἀμερική, τὴ μία πιὸ καλλίτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ὤμορφες, τρελλίτσα... Καὶ θὰ τρέξῃ ὅλη ἡ Ἀθήνα, θὰ κερδίσω λεφτὰ μὲ οὐρά...

— Σᾶς τὸ εὔχομαι! Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁμολογῶ ὅτι δὲν καταλαβαίνω σὲ τί...

— Ἀμέσως! Φθάνω στὴν οὐσία! Στὴ «μπίζνες» καθὼς λέμε ἐμεῖς οἱ Ἀμερικάνοι, ὀνομάζομαι Ντῖνος Μαλάμης. Στὴν Ἀμερική, ποὺ βαρυοῦνται τὰ μακρυὰ ὀνόματα, μὲ ἐκαλοῦσαν Ντὶν Μάλλεν. Εἶμαι 48 ἐτῶν, ἀλλὰ φαίνομαι μόλις 42. Ψέμματα; ὡραῖα ! Καὶ ἔχω συνολικὴ περιουσία μισὸ ἑκατομμύριο δολλάρια...

Ἐπὶ τέλους, ὁ γέρω βιομήχανος ἔχασε τὴν ὑπομονή του.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων, γιατί μοῦ τὰ λέτε ὅλα αὐτά ;

— Ἀκοῦστε. Ἔχετε μιὰ κόρη κι' ἕνα γυιό! Γιὰ τὸ γυιὸ δὲ μ' ἐνδιαφέρει. (Νομίζω, ὅτι εἶναι μάλιστα ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν κόρη κάποιου... τοκιστῆ, κυρίου Μπάτσικα...). Καλά, δὲν πειράζει. Ἡ κόρη σας ὀνομάζεται μὶς Βέττα.

— Ἀλλά...

— Σταθῆτε! Τάϊμς ἴς μόνεϋ! Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια. Σᾶς τὴ ζητῶ γιὰ γυναῖκα μου. Τί λέτε; Φκιάνουμε αὐτὴ τὴ «μπίζνες»;

Ὁ Ραλλόγλου ἐξεπλάγη .

Καὶ ἀτένισε καλὰ τὸν ἀλλόκοτο συνομιλητή του.

Ἀ!

Αὐτὸς ἦταν, λοιπόν, ὁ σκοπὸς τῆς νυκτερινῆς αὐτῆς αὐτοκινητάδας! Ὁ Ἀμερικάνος τοῦ ἔκανε πρότασι γάμου. Καὶ σὰν βέρος ἐπιχειρηματίας, ἐχειρίστηκε τὸ ζήτημα ἐμπορικά.

Αὐτὸ — ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε — δὲν ἔκαμε καὶ τόση ἄσχημη ἐντύπωσι στὸν κ. Ραλλόγλου.

Καὶ αὐτὸς ἐπιχειρηματίας ἦταν, σατανᾶ! Καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ κανονίζουνται αἱ ὑποθέσεις ἀπὸ τὴν ὑλικά τους ἄποψι.

Εἶπε μόνο :

— Κύριε Μαλάμη...

— Ὁρίστε ;

— Θέλετε τὴν κόρη μου ;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

ΣΚ. ΤΣΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Ἡ σκηνὴ στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ Ὁμονοίας.

Μία κυρία καὶ δυὸ δεσποινίδες κατέρχονται βιαστικὰ τὴν κλίμακα καθ' ὅσον εἶχε δοθῆ ἤδη τὸ πρῶτο σύνθημα τῆς ἐκκινήσεως τῆς ἁμαξοστοιχίας.

Ἀλλά, μόλις κυρία καὶ δεσποινίδες ἐπάτησαν τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι, τὸ τραῖνο ἐσφύριζε καὶ μετ' ὀλίγον ἐχάνετο μέσα στὴ σήραγγα.

— Τί κρῖμα, γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο νὰ χάσουμε τὸ τραῖνο! εἶπεν ἀσθμαίνουσα ἡ κυρία πρὸς τὰς δεσποινίδας, προφανῶς θυγατέρας της.

Ἐν τῷ μεταξὺ πυκνοὶ κατήρχοντο οἱ ἐπιβάται καὶ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς σήραγγος ἐθεάθησαν σὰν γουρλωμένα μάτια μεγαθήριου τὰ ἀναμμένα φανάρια τοῦ ἐρχόμενου τραίνου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὰ βλέμματα τῆς νεωτέρας ἐκ τῶν δεσποινίδων ποὺ ἔχασαν τὸ τραῖνο, ἐστηλώθησαν ἐπὶ ἑνὸς ζεύγους τὸ ὁποῖον κατήρχετο τὴν κλίμακα.

— Καλὲ μαμᾶ, δὲν εἶναι ὁ μπαμπᾶς αὐτὸς ποὺ κατεβαίνει; ἐρωτᾶ σὰν νὰ ἀμφέβαλλε.

Ἡ μαμὰ ἐστήριξε τὰ φασαμαίν της, καὶ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀνεγνώρισε τὸν συμβίον της.

— Αὐτὸς εἶναι!... Ἀλλὰ ποιὰ εἶν' αὐτὴ ποὺ συνοδεύει;...

* * *

Πλέων εἰς πελάγη εὐδαιμονίας, καλοστεκάμενος μεσόκοπος κύριος, ἀψόγως ἐνδεδυμένος, διατηρῶν εἰς τὰ χείλη ποῦρον καὶ γλυκύτατον μειδίαμα, ὑπεβοήθει ὑποστηρίζων εἰς τὴν κάθοδον ὑπέρκομψον ξανθὴν κυρίαν.

— Τὸν ἄθλιον! ἐβρυχήθη ἡ κυρία μὲ τὰς δεσποινίδας.

— Μαμά, πρόσεξε νὰ μὴ γίνουμε ρεζίλι!... εἶπε κάτωχρος ἡ μεγαλειτέρα ἀπὸ τὰς θυγατέρας της.

— Τὸν σάτυρο! ἐξακολούθησε ἀφρίζουσα ἡ μαμά.

Ἡ μικροτέρα ἀπὸ τὰς δύο δεσποινίδας δὲν ἔλεγε τίποτε. Μᾶλλον ἐφαίνετο ὅτι ...ἐκαμάρωνε τὸν γλεντζὲ μπαμπᾶ της.

Ἔξαφνα ὁ μεσόκοπος κύριος, μὲ τὴν ὑπέρκομψον ξανθὴν καὶ ἡ κυρία μὲ τὰς δεσποινίδας εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι.

Κεραμίδα ἂν ἔπεφτε στὸ κεφάλι τοῦ ἀτυχοῦς συνοδοῦ τῆς κυρίας, ἀσφαλῶς δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνε τρομερωτέραν ἐντύπωσιν. Ἐκιτρίνισε, ἐκοκκίνισε, ἐπρασίνισε καὶ ἐκοκκάλωσε εἰς τὴν θέσιν του, μεταβληθεὶς εἰς στήλην ἅλατος.

* * *

Ἡ κομψὴ ξανθὴ κυρία δὲν ἄργησε ν' ἀντιληφθῇ περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Καὶ σὰν ἔξυπνη γυναῖκα, ἐπεχείρησε νὰ τὸ σκάσῃ καὶ νὰ χωθῇ στὸ τραῖνο, τὸ ὁποῖον εἶχε φθάσει ἐν τῷ μεταξύ.

— Ἔλα ἐδῶ σύ, βρωμογύναιον, ποὺ ξεμυαλίζεις τοὺς παντρεμμένους! κραυγάζει μαινομένη ἡ σύζυγος καὶ τῆς ἀνακόπτει τὸν δρόμον!

— Μά, κυρία μου,...διαμαρτύρεται ἐκείνη.

— Τί κρῖμα ποὺ δὲν μπορῶ νὰ σὲ πῶ κι' ἐγὼ κυρία! ἀπαντᾶ ἡ σύζυγος.

Ἐν τῷ μεταξύ, γύρω ἀπὸ τὰ πρόσωπα τῆς ἱλαροτραγωδίας, ποὺ ἐξελίσσετο στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό, εἶχε συγκεντρωθῆ πλῆθος ταξειδιωτῶν καὶ τῶν δύο φύλων.

Οἱ ὁδηγοὶ σαλπίζουν, τὸ τραῖνον σφυρίζει, ἀλλ' οὐδεὶς κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Ἦτο δυνατὸν νὰ ἐγκαταλείψῃ κανεὶς ἕνα τέτοιο ἀπολαυστικὸ θέαμα; Μήπως μετ' ὀλίγα λεπτὰ δὲν θὰ ἔφθανε ἄλλο τραῖνο;

* * *

— Κυρία μου, νὰ προσέχετε τὰς ἐκφράσεις σας! λέγει αὐστηρῶς ἀπευθυνομένη πρὸς τὴν σύζυγον ἡ ξανθὴ κυρία.

— Καλὲ τί μᾶς λέτε; Ἤθελα μόνο νὰ ξέρω τί περιμένετε ἀπ' αὐτὸ τὸ ...ξεζουμισμένο λεμόνι... —ἀπαντᾶ ἡ σύζυγος δεικνύουσα τὸν ἄπιστον συμβίον, ὅστις εἰς μάτην τὴν ἱκέτευε διὰ τῶν βλεμμάτων νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὸ σκάνδαλον, τὸ ὁποῖον ἐλάμβανε τρομερωτέρας διαστάσεις.

— Τὸν κύριο τὸν γνωρίζω διὰ πολὺ καθὼς πρέπει! Σεῖς μόνο δὲν εἶσθε τὸ ἴδιο!.... λέγει πρὸς τὴν σύζυγον ἡ ξανθὴ κυρία.

Ποιὸς εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν ἐφοβήθηκε! Σύζυγος καὶ θυγατέρες αὐτὴν τὴν φορὰν ἐξεμάνησαν.

— Παληοβρῶμα!

— Παληοκατσίκα!

— Ἀντρογυνοχωρίστρα!

Τὰ πιὸ κοσμητικὰ ἐπίθετα ἔπεφταν σὰν βροχή.

Τώρα, ἦλθεν ὅμως καὶ ἡ σειρὰ τῶν θεατῶν νὰ ἐπέμβουν.

Καὶ ἄλλοι μὲν ἐτάχθησαν μὲ τὸ μέρος τῆς συζύγου, καὶ ἄλλοι, οἱ ὀλιγώτεροι, μὲ τὸ μέρος τῆς ξανθῆς κυρίας.

Καὶ ἤρχισε ἐλαφρὰ κατ' ἀρχάς, πιὸ ἔντονη σὲ λίγο καὶ ἄγρια κατόπιν πρόγκα τῶν προσώπων τῆς ἱλαροτραγωδίας, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸ μουσικὸν μέρος τοῦ προγράμματος.

Καὶ ἡ μὲν ξανθὴ κυρία, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ σταθμάρχου, ἀνῆλθε καὶ πάλιν τὴν κλίμακα τοῦ σταθμοῦ, μόνη αὐτὴν τὴν φοράν. Ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος καὶ αἱ θυγατέρες ἐπέβησαν τοῦ τραίνου, τὸ ὁποῖον ἀνεχώρει ἐν τῷ μεταξύ. Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του!...

ΤΣΑΜΟ.—

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

— Κάντ, Κάντ, ξαναφώναξε ὁ Ἄλφρεντ τὸν ὁδηγὸ τοῦ καραβανιοῦ του, ποὺ προχωροῦσε μπροστά.

Ὁ Κάντ, ἕνας μικρόσωμος ἰθαγενὴς μὲ χοντρὰ μπράτσα καὶ μάτια παράξενα, ἄφησε κάποιον ἄλλο νὰ ὁδηγῇ καὶ ἔτρεξε πίσω ἀπὸ τὴ συνοδεία, στὸν κύριό του. Σὰν πλησίασε τοῦ εἶπε ὁ Ἄλφρεντ :

— Πιὸ γλήγορα, Κάντ, πιὸ γλήγορα. Πρέπει πρὶν πιάσουν οἱ βροχὲς νὰ φθάσουμε...

Καὶ ὁ Ἄλφρεντ, ἕνας ψηλόσωμος Εὐρωπαῖος, λίγο ξανθός, κτύπησε σιγὰ τὸν ὦμο τοῦ φίλου του νέγρου. Τὰ μάτια του γυάλιζαν μὲ μιὰ μυστηριώδη λάμψι καὶ στὶς κινήσεις του φαινόταν ἡ δραστηριότης του.

Μὲ τὸν νέγρο τὸν εἶχε ἑνώσει ἡ τύχη, μιὰ μέρα, ποὺ καὶ αὐτὸς μαζὶ μὲ κάποιο καραβάνι χρυσοθηρῶν εἶχε ξεπέσει στὶς στέπες τῆς Μαύρης Ἐρήμου. Ἐκεῖ γνώρισε τὸν νέγρο Κάντ. Τοῦ εἶπε ἕνα βραδάκι, ποὺ εἶχε μείνει σκοπός, πὼς ἐκεῖ κάτω, δυὸ φεγγάρια μακρυά, ἤξερε μιὰ κοιλάδα γιομάτη γυαλιστερὲς πέτρες, γιομάτες διαμάντια. Κι' αὐτές, μὲ τὴν μανία τοῦ πλούτου, μὲ τὴ μέθη τοῦ μυστηρίου, τοῦ ἀγνώστου, ἐδέχτηκε νὰ φύγουν μαζὶ κρυφὰ ἀπὸ τὸ καραβάνι τους.

Αὐτὸ ἦταν τὸ μυστικὸ ποὺ συνένωνε τὸν μικρόσωμο νέγρο καὶ τὸν ξανθομάλλη λευκό.

Ἔτσι ἕνα βράδυ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν κατασκήνωσι μὲ μερικοὺς ἀκόμη νέγρους γιὰ τὴν «κοιλάδα τῶν ἀδαμάντων» ποὺ ἀπεῖχε δυὸ φεγγάρια.

Τώρα, Νοέμβριο μῆνα, βρισκόντουσαν στὴν ἀπότομη πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ ποὺ περιβάλλει τὴν πεδιάδα τοῦ Ὀράγγε καὶ φτάνει πέρα μέχρι τὸν ὠκεανό. Προχωροῦσαν σωστὰ δυὸ φεγγάρια κι' ἀκόμη νὰ φθάσουν. Ὁ Ἄλφρεντ ἄρχισε νὰ στενοχωριέται, ὅταν ξαφνικὰ τὸ μονοπάτι ποὺ προχωροῦσαν, σταματοῦσε ἀπότομα καὶ κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ ἕνα μεγάλο βράχο, ἔχασκε σὲ μεγάλο βάθος, κάποιος ἄγνωστος ποταμός. Ἕνας κρότος ὑπόκωφος ἀκουγόταν.

Τράβηξαν τόσα καὶ τόσα, δυὸ φεγγάρια ὁλόκληρα, ἀνάμεσα στὰ ἄγρια θηρία καὶ στὰ δηλητηριώδη κουνούπια, γιὰ νὰ σταματήσουν ἐδῶ;

— Ὄχι, φώναξε ὁ Ἄλφρεντ. Θὰ κατεβοῦμε οἱ δυό. Τὸ καραβάνι ἂς περιμένει.

Ὁ Κάντ δὲν μίλησε. Ἤξερε πὼς ὅ,τι ἔλεγε ὁ κύριος, ἔπρεπε νὰ γίνῃ.

Δέθηκαν λοιπὸν κ' οἱ δυὸ ἀπὸ ἕνα μακρὺ σχοινί, ποὺ τὸ ἔδεσαν γερὰ σὲ κάποιο δένδρο καὶ ἄρχισαν νὰ γλυστροῦν στὸν ἀπότομο βράχο, πρὸς τὸ χάος.

Δὲν εἶχαν κατεβῆ παρὰ δεκαπέντε μέτρα, ὅταν ὁ νέγρος διέκρινε μιὰ σπηλιά.

— Ἐκεῖ πρέπει νὰ πᾶμε, εἶπε φοβισμένα.

— Καὶ πῶς θὰ γυρίσουμε; εἶπε ὁ Ἄλφρεντ.

— Θὰ πάρουμε τὸ μονοπάτι τοῦ βουνοῦ.

Στὴ πάλη μὲ τὰ θηρία ὁ Ἄλφρεντ, θυμόντανε τὴν ἀγαπημένη του θηριοδαμάστρια Λίντα, ποὺ...γοήτευε τὰ λιοντάρια καὶ τὶς τίγρεις.

Ὁ Ἄλφρεντ Σμὶθ ἀπεφάσισε νὰ κάνῃ ἐκείνη τὴν ἐπικίνδυνη διάβασι. Τὸ πάθος τῆς γυαλιστερῆς πέτρας τὸν τραβοῦσε παντοῦ. Ἀψηφοῦσε τὴ ζωή του.

Κάποιος κορμὸς δένδρου ποὺ ηὗραν, τοὺς ἐβοήθησε νὰ περάσουν καὶ ἀπὸ τὸν ψηλὸ θόλο τῆς σπηλιᾶς ἐκείνης, ποὺ ἡ διάβασίς της ὑπῆρξε μαρτύριο ἀπερίγραπτο καὶ φρικτό. Τὸ ρεῦμα ποὺ δημιουργοῦσε ἕνας καταρράκτης κεῖ πιὸ πέρα, καὶ τὰ δηλητηριώδη ἔντομα, ἔδειχναν πὼς ἤθελαν νὰ τοὺς καταπιοῦν.

Ὁ Ἄλφρεντ νόμιζε πὼς ἔμπαινε στὰ σκοτεινὰ σπλάγχνα τῆς γῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμή, ἕνα φῶς ξεχύθηκε γύρω του καὶ τὸ ρεῦμα γινόταν ὁλοένα πιὸ ὁρμητικό, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἔδινε νὰ καταλάβουν πὼς ἐπλησίαζαν σὲ ἄλλον καταρράκτη. Καὶ γι' αὐτὸ σταμάτησαν γιὰ νὰ πηδήσουν στὴν ξηρά.

Μπροστά τους ξανοιγόταν μιὰ ἀπέραντη κοιλάδα καὶ οἱ δυὸ σύντροφοι κατέβηκαν.

Ὁ νέγρος μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο φαινόταν πὼς ἔψαχνε γιὰ κάτι.

— Κυττάξτε! ξεφώνισε ἔξαφνα.

Κρατοῦσε στὰ χέρια του μιὰ μικρὴ λαμπερὴ πέτρα.

— Ἕνα διαμάντι!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Ἄλφρεντ στάθηκε καὶ σκέφθηκε κ' ὕστερα εἶπε στὸν Κάντ :

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ ἀμείψω τὴν καλωσύνη σου. Πρέπει ὅμως τώρα νὰ κρατήσουμε μυστικὸ τὸν τόπο αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ.

Ἀλλὰ ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ ἄρχισε ἡ μεγαλύτερη περιπέτειά τους.

Τὸ σημεῖο ποὺ οἱ δυὸ ἄνθρωποι βρίσκονταν ἦταν μιὰ στενὴ δίοδος ἀνάμεσα σὲ δυὸ βουνά, γιὰ τὴν ὁποία ὁ νέγρος εἶπε πὼς λεγόταν «φωληὰ τῶν λεοπαρδάλεων». Ἦταν τὸ βασίλειο τοῦ πιὸ φοβεροῦ θηρίου τῆς Ἀφρικῆς.

Ξαφνικά, ὁ Κὰντ ποὺ στεκόταν κοντὰ στὸν κύριό του, ἄφησε μιὰ κραυγὴ τρόμου. Δυὸ τεράστιες λεοπαρδάλεις εἶχαν φανῆ σὲ ἀπόστασι εἴκοσι περίπου μέτρων.

Ὁ Ἄλφρεντ, ψύχραιμος, σήκωσε τὸ βαρὺ ὅπλο του καὶ πυροβόλησε ἀνάμεσα στὰ γυαλιστερὰ μάτια τῆς λεοπάρδαλης.

Τὸ ὡραῖο θηρίο, μὲ τὰ μαῦρα στίγματα κυλίστηκε χάμω, ἀφοῦ ἔκανε δυὸ πηδήματα. Ἡ ἄλλη, σὰν νὰ φοβήθηκε ἀπὸ τὸν κρότο τοῦ ὅπλου, ἔφυγε μὲ τεράστια πηδήματα.

⁂

Ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια, κουρασμένοι, ξεσχισμένοι, σὰν ἀνθρώπινες σκιές, οἱ δύο σύντροφοι πάλευαν μὲ τὶς λεοπαρδάλεις, χωρὶς νὰ βρίσκουν οὔτε μιὰ ὥρα γιὰ νὰ ξαπλώσουν λίγο τὸ κουρασμένο σῶμα τους.

Ὁ Ἄλφρεντ ἦταν κατάκοπος. Τὰ δηλητηριώδη κουνούπια μὲ τὰ τσιμπήματά τους, τοῦ εἶχαν πρίξει τὰ μοῦτρα καὶ ἡ μύτη του εἶχε ἀλλάξει σχῆμα ἐντελῶς. Ὁ πυρετὸς τὸν ἔψηνε. Ἐπὶ πλέον τὰ φυσίγγια καὶ τὰ τρόφιμα, ἐδῶ καὶ εἰκοσιτέσσερες ὧρες, εἶχαν λιγοστέψει πολύ, τόσο ποὺ ἔτρωγαν μόνο μιὰ φορά, κι' αὐτὴ λίγο.

Ὁ Ἄλφρεντ δάγκωσε τὰ χείλη του. Εἶχε φθάσει στὰ διαμάντια καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὰ πάρῃ. Τί κι' ἂν τἄπαιρνε; Τώρα δὲν τοῦ χρειαζόντουσαν πιά. Ἔδινε καὶ ἕνα ἑκατομμύριο τέτοια γιὰ ἕνα φυσίγγιο τοῦ ὅπλου του.

Αὐτὰ σκεφτόταν ὁ Ἄλφρεντ Σμὶθ καὶ χάϊδευε τὸ βραχύκαννο ὅπλο του, ποὺ τώρα ἀντιπροσώπευε τὴν ὕπαρξί του, μὲ τὴν μοναδικὴ σφαῖρα ποὺ ἔσφιγγε μέσα του.

Τί τὸν ἐνδιέφεραν τὰ διαμάντια, ἀφοῦ ἔνοιωθε νὰ τὸν ἀφίνῃ ἡ ζωή; Ἀφοῦ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του χαμένο, ἐρείπιο ἀπὸ τὴν κούρασι; Ὁ Σμὶθ τώρα θὰ ἔδινε τὸ πᾶν γιὰ νὰ βρῇ ἕνα ὕπνο, ἔστω καὶ μιᾶς ὥρας, ἤ, ἀκόμη καλλίτερα, ἕναν ἥσυχο θάνατο! Μὰ τώρα εἶναι ἀργά. Τὸ καταλάβαινε αὐτὸ πολὺ καλά!

Τὴν χαραυγὴ τῆς τετάρτης ἡμέρας, ὁ Κὰντ διέκρινε μιὰ καλύβα καὶ μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ εἶπε στὸν κύριό του :

— Κύριε, θάρρος! Φθάνουμε σὲ μιὰ κατασκήνωσι. Πρὶν νυκτώσῃ, θὰ βρισκόμαστε ἐκεῖ.

— Ὄχι, Κάντ! Δὲν μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω πιὰ αὐτὴ τὴν περιπέτεια. Τελείωσε γιὰ μένα ἡ ζωή. Πήγαινε μόνος σου!

Καὶ ἔπεσε βαρὺς χάμω, ἐξηντλημένος. Ὁ νέγρος ἔτρεξε ἐκεῖ κοντὰ νὰ βρῇ καμμιὰ πηγὴ νὰ τοῦ φέρῃ λίγο νερό.

Μιὰ ξαφνικὴ φωνή, ἢ καλλίτερα ἕνα σπαρακτικὸ οὔρλιασμα, ἔκανε τὸν Ἄλφρεντ νὰ τρομάξῃ.

Μιὰ λεοπάρδαλις εἶχε ἐπιτεθῆ ἐναντίον τοῦ νέγρου.

Ἂν χανόταν αὐτός, σίγουρα ὁ Ἄλφρεντ δὲν θὰ περίμενε καλλίτερη τύχη. Θἄμενε μόνος σὲ μέρη ἄγνωστα, μακρυὰ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Τώρα μετάνοιωνε γιατὶ κεῖνο τὸ βράδυ ἔφυγε μόνος, γιὰ νὰ πάρῃ αὐτὸς τὸν θησαυρό.

Ὁ Σμὶθ ἅρπαξε γλήγορα τὸ ὅπλο του μὲ τὸ τελευταῖο φυσίγγιο κι' ἐπυροβόλησε.

Ἦταν ὅμως πολὺ ἀργά.

Ὁ πιστὸς Κάντ, μὲ τὸ στῆθος ξεσχισμένο, ἦταν ξαπλωμένος κατὰ γῆς, σὲ μιὰ λίμνη αἵματος.

Κάτι ψιθύριζε ἀκόμη...

Ὁ Ἄλφρεντ ἔσκυψε καὶ πλησίασε τὸ αὐτί του στὸ στόμα τοῦ ἑτοιμοθάνατου συντρόφου του.

— Ἀκολου... θή... στε.... α.. αὐτὸν... τὸν... δρόμο... κύριε, ψιθύρισε ξανὰ ὁ πιστὸς νέγρος. ...Ἀντίο... πε... θαί... νω....

Καὶ ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ παράξενα μάτια του, ποὺ μόνο στοὺς νέγρους κανεὶς τὰ βρίσκει.

⁂

Ἕνας δυνατὸς πόνος ἔπιασε τὸν Ἄλφρεντ γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ πιστοῦ φίλου του... Δυὸ δάκρυα κύλισαν στὰ σκελετωμένα μάγουλά του...

Ναί!... ναί!... ἔκλαψε ὁ χρυσοθήρας αὐτός, ποὺ γιὰ τὰ διαμάντια, ποὺ τώρα λαμπύριζαν στὰ πόδια του σὰν νὰ τὸν κοροΐδευαν, ἄφησε τοὺς συντρόφους του. Αὐτός, ποὺ ποτὲ δὲν ἤξερε τί θὰ πῇ δάκρυ, ἔκλαψε. Καὶ μάλιστα ἔκλαψε γιὰ ἕνα νέγρο, μὰ πιστὸ σύντροφο στὴ Μαύρη Ἤπειρο.

Ὕστερα ἔσκαψε ἕνα λάκκο καὶ τὸν ἔθαψε. Μιὰ-δυὸ προσευχές, ποὺ θυμόταν ἀπὸ μικρός, ἀνέβηκαν ἄθελά του στὰ χείλη του καὶ μέσα στὸ ἐπιβλητικὸ στοιχεῖο τῆς ἐρημιᾶς γονάτισε καὶ σήκωσε τὰ χέρια ψηλά.

……

Ὁ παληὸς Ἄλφρεντ εἶχε ξαναγυρίσει. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ ἄθλιος χρυσοθήρας. Ὄχι! Εἶχε κάτι ἄλλο ἐπάνω του.

Καὶ σὰν σηκώθηκε νὰ φύγῃ, ἀφοῦ ἔβαλε γιὰ σταυρό, στὸν τάφο τῆς ἐρημιᾶς, δυὸ ξερὰ κλαράκια σταυρωμένα, ἦταν ἕνας ἀκόμη ἀπὸ τοὺς ἀσώτους ποὺ ξαναγυρίζουν στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Μὰ ἡ συγκίνησι καὶ ἡ κούρασι δὲν τὸν ἄφησαν νὰ προχωρήσῃ πολύ.

Λίγα μέτρα παρακάτω, μέσα σ' ἕνα ρυάκι ποὺ κατρακυλοῦσε ἥσυχα τὰ καθαρὰ νερά του, ἔπεσε ἀναίσθητος, βαρύς, γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῇ ποτὲ πιά. Μὰ στὰ χείλη του χαράχτηκε κάποιο χαμόγελο, τὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας, ποὺ βρῆκε τὴν τελευταία στιγμὴ μπρὸς στὸν τάφο ἑνὸς νέγρου, μπρὸς στὸν τάφο τῆς ἐρημιᾶς, ποὺ τὸν εἶχε νικήσει καὶ δέχτηκε τὸ σῶμα ἐκείνου ποὺ πῆγε νὰ πάρῃ τὰ γυαλιστερὰ πετράδια της.

Μ. Λ—

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΖΑΪΡΑ

Φτερωμένα εἶναι τὰ θεῖα πόδια σου, Ζαϊρὰ καὶ θαρρεῖς πὼς δὲν ἀγγίζουνε τὴ γῆ, καθὼς χορεύεις !

Δυνατοὶ παλμοὶ ταράζουν τὸ κορμί σου, ἔτσι ὅπως στριφογυρίζῃ, σὰν νὰ τὸ δέρνουν χίλιοι ἀνέμοι !

Πότε περήφανα τινάζεις τ' ὡραῖο σου κεφάλι πρὸς τὰ πίσω καὶ τὰ σγουρὰ ἐβένινα μαλλιά σου πέφτουν ἀτίθασσα στοὺς ὤμους, κάνοντάς σε νὰ μοιάζῃς μὲ ξωτικὴ βασίλισσα, καὶ πότε γέρνεις πλάγια, ἁπλώνοντας τ' ἀγαλματένια χέρια σου, σὰν νὰ ζητᾶς κάποια ἄγνωστη, ὑπερκόσμια προστασία, κι' ὕστερα πάλι ξαφνικὰ κλονίζεσαι καὶ σκύβεις ταπεινά, καὶ πάλι ὁλόρθη στέκεις !

Πόθοι! Χαρές! Λαχτάρες! Ἡδονές ! Ὅλα γεννιῶνται ἀπ' τὸ χορό σου καὶ περιζώνουν τὸ κορμὶ τοῦ δύστυχου Γιουσούφ, τραβῶντας κοντά σου σκλάβα τὴν καρδιά του, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἑνωθῇ μὲ τὴ δική σου !

Ἀλλοίμονο, ὅμως, ὤιμένα, Ζαϊρά! Δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πλησιάσῃ ποτέ, γιατὶ ὅσες φορὲς δοκίμασε, τὴ βρῆκε νὰ χορεύῃ κι' αὐτὴ μέσ' στὸ ναὸ τοῦ θείου σου κορμιοῦ καὶ ν' ἀλλάζῃ ἐπιθυμίες, ὅπως τὶς ἑρμηνεύῃς στὸ μαγικὸ χορό σου !

□□□

Ἄπιστε!

Ἡ ἀνάμνησίς σου, Φοῖβε, σὰν ἱέρεια μέσ' στὸ ναὸ τῆς σκέψης μου ἀπόψε λειτουργεῖ !

Τὰ φιλιά σου καῖνε λαμπάδες μπρὸς στὸ ἄγαλμα ποὺ ἔχει στήσει σὰν βωμό !

Κι' εἶναι τὸ ἄγαλμα ἡ μορφή σου, ἀγαπημένε μου ! Ὑπέρλαμπρο φῶς πλημμυρίζει ἡ ματιά σου· καὶ θεῖοι ψαλμοὶ τὰ λόγια σου !

Λιβάνι καὶ μῦρα ἡ ἀναπνοή σου κι' εὐλογία τὰ χάδια σου !

Ἀλλοίμονο ! Ξάφνου προβάλλει ἡ προδοσία σου, Φοῖβε, κι' ἄπονα σκοτώνει τὴν ἀνάμνησι, χαλῶντας ἔτσι τὴ θεία μυσταγωγία τοῦ ναοῦ ποὺ ἤθελα νὰ λειτουργῇ μόνο γιὰ σένα !

Κρῖμα ! Ἡ ἱέρεια εἶναι τώρα πιὰ νεκρή, κι' ἔρημος μένει ὁ ναὸς τῆς σκέψης μου, ὦ ἄπιστε, σκληρὲ Φοῖβε !

ΓΑΛΑΤΕΙΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ

□□□

Γιὰ τὸν ἔρωτα

Ὁ νοῦς εἶναι πάντα τὸ θῦμα τοῦ ἔρωτος.

— Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἕνωσις ἑνὸς κυρίου μ' ἕνα σκλάβο, ἀλλὰ ποτὲ δυὸ ὁμοίων.

— Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀνδρὸς δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μὲ τὸν ἔρωτα τῆς γυναίκας. Εἶναι ἐντελῶς ἀντίθετα πράγματα.

— Στὸν ἔρωτα, ἂν δὲν βρῇς τὴν εὐτυχία ἀμέσως, δὲν θὰ τὴν βρῇς ποτέ. Ἄλλως τε, ἡ εὐτυχία δὲν βρίσκεται. Συναντᾶται.

— Ὁ μεγαλείτερος τύραννος εἶναι ἡ ἀγάπη. Παντοῦ κυριαρχεῖ.

— Τὰ σύνορα δὲν εἶναι παρὰ μόνο γιὰ τοὺς λαούς. Γιὰ τὸν ἔρωτα δὲν ὑπάρχουν.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΜΕΤΑΞΥ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΚΑΙ... ΠΟΥΛΙΩΝ

Πόσο τοὺς λυπᾶμαι αὐτοὺς τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ τὶς ὀκτώμιση χιλιάδες κυνηγοὺς τῶν δεκαὲξ συλλόγων τῶν Ἀθηνῶν —ἄλλοι τοὺς ἀνεβάζουν σὲ εἴκοσι πέντε χιλιάδες καὶ τῶν δύο πόλεων— ποὺ σηκώνονται μόλις πέσουν γιὰ νὰ φύγουν πρὶν φέξῃ, γιὰ τὰ περίχωρα, γιὰ νὰ κυνηγήσουν κι' ὕστερα —τὶς ἡμέρες τῆς ἐργασίας— νὰ ἐπιστρέψουν πίσω καὶ νὰ πιάσουν δουλειά.

Καὶ δὲν τοὺς λυπᾶμαι γιὰ τὸ ὡραῖο σπόρ, γι' αὐτὴ τὴ μανία ποὺ ἔχουν γιὰ τὸ κυνῆγι —ποὺ μακάρι νὰ ἔπιανε ὅλους τοὺς Ἀθηναίους καὶ τοὺς Πειραιῶτας— γιατὶ τὸ κυνῆγι εἶνε κάτι τὸ εὐγενικὸ καὶ ὑγιεινὸ, ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα καὶ τὰ ὠφελιμότερα δηλαδὴ σπόρ.

Τοὺς λυπᾶμαι γιατὶ πολλοὶ φίλοι μου ἀπ' αὐτοὺς, μοῦ λὲνε πῶ ἑξ φορὲς στὶς ἑφτά, «δὲν ματώνουν τὸ τουφέκι τους»! Δηλαδὴ γυρίζουν παρθένοι, χωρὶς νὰ σκοτώσουν μήτε τσιλιβήθρα.

Ἂς περνοῦν ὀρτύκια. Ἂς πετᾶνε πέρδικες — τρόπος τοῦ λέγειν δηλαδή. Γιατὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ περαστικὰ καὶ τὰ ἀποδημητικὰ, λιγοστὰ πειὰ πετᾶνε κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό μας. Ὄχι γιατὶ καταλαβαίνουν πὼς μυρίζει μπαροῦτι, ἀλλὰ γιατὶ ὁ θόρυβος —ὁ παντοδαπὸς θόρυβος— τὰ ἔδιωξε μακρυά. τοὺς ἄλλαξε τὶς στράτες τὶς ἀέρινες καὶ φυσικὰ καὶ τὶς γήϊνες.

Τώρα περνᾶνε ἀπὸ ἄλλα μέρη. Προτιμοῦν τὴν ἥσυχη πλαγιὰ ἢ τὶς ἔρημες ἀκροθαλασσιὲς, γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν τὸ ταξίδι τους. Καὶ πρὸ παντὸς, προτιμοῦν τὰ νησιά. Γι' αὐτὸ φεύγουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς κυνηγούς μας, στὰ νησιὰ, γιὰ κυνῆγι καὶ γυρίζουν μὲ ἀρκετὸ ὑλικό. Δὲν πᾶν οἱ τουφεκιές των χαμένες. Ὁ πόλεμος τῶν ἀνθρώπων κατὰ τῶν πτερωτῶν καὶ μὴ ἐχθρῶν των, ἀποδίδει πολλά. Καὶ γι' αὐτὸ πολλοὶ κυνηγοὶ καί... κυνηγέτιδες —γιατὶ ἔχουμε πολλὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες μανιώδεις κινηγοὺς— ἀφίνουν πειὰ τὸν πόλεμο τῆς Ἀττικῆς καὶ προτιμοῦν τὸν πόλεμο στὶς Κυκλάδες καὶ στὴν Κρήτη.

Ἀθηναία κυνηγὸς, ἀπὸ τὶς γνωστότερες, τὴν στιγμὴ ποὺ σημαδεύει ἕνα τρυγόνι.

* * *

Κι' ἀφοῦ ὁ λόγος τῶφερε γιὰ τὸ κυνῆγι στὴν Κρήτη —ἐκεῖ πράγματι εἶνε ἄφθονα τὰ θηράματα.

Θυμοῦμαι, ὅταν ἤμουν ἀκόμη πολὺ νέος, ποὺ μόλις τὰ πρῶτα συννεφάκια σχεδίαζαν ταντελλωτὲς φιγοῦρες στὸν γαλάζιο οὐρανὸ, τὰ «περάσματα» ἄρχιζαν. Τότε ἐγὼ —πρὶν νὰ φέξῃ— ἔπαιρνα τὸν τσιφτέ μου (τὸ δίκαννο), δῶρο τοῦ πατέρα μου σὰν τελείωσα τὸ γυμνάσιο, μαζὺ μὲ μιὰ νεαρὴ φοράδα, καὶ τραβοῦσα στ' ἁλῶνι μας. Ἐκεῖ, στὸ ψήλωμα, εἶχα μιὰ καλύβα κι' ἐκρυβόμουνα. Ἂν τύχαινε νᾶναι ἀντίθετος ὁ ἀγέρας ὥστε νὰ μὴ πάρουν τὰ τρυγόνια μυρουδιὰ πὼς τὰ παραμονεύω, ἐρχόντανε στ' ἁλῶνι νὰ φᾶνε, ὅ,τι εἶχε μείνει ἐκεῖ τὸ λιχνιστό. Κι' ὅταν ἡ κάννη μου ἔπιανε περισσότερα ἀπὸ δυὸ τὸ βροντοῦσα· ἕτοιμος γιὰ τὴ δεύτερη, στὸ σήκωμα τοῦ κοπαδιοῦ.

Κι' εἶχα μισὴ ντουζίνα τὴν ἡμέρα, τὸν καιρὸ τῶν περασμάτων. Καὶ ὁ μακαρίτης ὁ παπποῦς μου, ὁ Σπυροδοῦκας, μὲ κοροΐδευε:

— Μὲ τὰ πουλάκια τἄβαλες, γυιέ μου. Ἐγὼ θὰ σοῦ φέρω λαγό.

* * *

Πῶς ἤθελα νὰ πάω στὸ κυνῆγι τοῦ λαγοῦ. Μὰ ὁ παποῦς δὲν ἤθελε νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κυνηγήσω στὰ λημέρια του.

Γιατί;

Ἀκοῦστε:

Εἶχε μιὰ σκύλα, κατάμαυρη, μὲ καφετιὰ πόδια —πόδια ἦταν αὐτὰ ἢ κληματόβεργες;— κι' ἕνα στόμα, σὰν μπράτσο γεροῦ ἄντρα. Αὐτὴ ἡ σκύλα —Σερβιλιὰ τὴν ἔλεγαν— ἦταν ὁ... κυνηγός. Τὴν ἔπαιρνε ὁ παπποῦς, κατέβαινε στὸ «Λαγκὸ» ἢ πήγαινε πάρα πέρα στὰ «Πέντ' Ἀδέλφια» καὶ ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ βγάλῃ λαγό. Τότε ὁ παπποῦς, καθότανε καὶ τὴν παρακολουθοῦσε στὸ κυνῆγι της. Τὸν ἔφερνε βόλτες τὸ λαγὸ, τὸν ἐκούραζε, ἔπαιζε ὕστερα μαζύ του δαγκώνοντάς τον κι' ἀφήνοντάς τον καὶ στὸ τέλος. ὅταν θὰ κουραζόταν κι' αὐτὴ, κανόνιζε νὰ τὸν φέρῃ πρὸς τὸ μέρος ποὖστεκε ὁ γέροντας καὶ τὴ βοηθοῦσε μὲ τὶς φωνές του καὶ τοὔδινε τὸ τελευταῖο κτύπημα. Τὸν πρόφταινε, τὸν ἅρπαζε ἀπὸ τὸ σβέρκο, τὸν κτυποῦσε χάμω καὶ τὸν ἄφηνε. Δὲν κουνοῦσε πειά.

Ὁ παπποῦς, λοιπὸν, μὲ τέτοιο σκυλὶ καὶ τέτοιους τύπους γιὰ κυνῆγι δὲν ἤθελε νὰ ριχτῇ τουφεκιὰ στὰ κατατόπια του. Εἶχε τὴ γνώμη, πὼς θἄφευγαν οἱ λαγοὶ, ποὺ τόσο τοὺς ἀγαποῦσε καὶ τοὺς μαγείρευε ὁ ἴδιος περίφημα.

Μὰ καὶ πέρδικες πόσες δὲν ἦσαν. Στὸ «Ἁγιασμάτσι» σὲ μιὰ πηγὴ, κάτω ἀπὸ ἕνα πελώριο βράχο μαζεύονται κοπαδάκια. Πήγαινα στὸ πλάϊ καὶ παραμόνευα. Ἀρχίζουν νὰ λούζωνται οἱ καϋμένες, νὰ πίνουν, νὰ κακαρίζουν ὕστερα καλῶντας τοὺς φίλους των καὶ νὰ ξαπλώνωνται στὸν ὄχτο. Ἐκεῖ τὶς πετύχαινα γιὰ καλά. Καὶ ἔμεναν στὸ τόπο ποὺ ἦλθαν γιὰ νὰ δροσιστοῦν, μιὰ καὶ δυὸ κάθε φορὰ ποὺ θ' ἀποφάσιζε νὰ φθάσῃ ἕως τὸ Ἁγιασμάτσι.

Τώρα δὲν θὰ πηγαίνουν πιὰ, στὴν ἄλλοτε ἐρημικὴ τοποθεσία οἱ πέρδικες καὶ τὰ περδικόπουλα νὰ πιοῦν νερὸ κρούσταλο καὶ νὰ κακαρίσουν καὶ νὰ χαϊδολογηθοῦν. Ὁ ἁμαξητὸς δρόμος Ρεθύμνης — Ἡρακλείου, περνάει κοντά του καὶ τὸ μοτὲρ ποὺ θορυβεῖ, θὰ τὶς διώχνῃ μακρυά.

Μὰ ὅσο κι' ἂν τὶς διώξῃ, πάντα ὑπάρχουν ἐρημιὲς, ποὺ οἱ πέρδικες ἄφθονες θὰ βρίσκουνται κι' οἱ κυνηγοὶ, μποροῦν νὰ τὶς φέρνουν καὶ νὰ ἀποζημιωθοῦν γιὰ τὸν κόπο τους.

☘

Μὰ ὅπως εἴπαμε, καὶ στὰ νησιὰ τῶν Κυκλάδων καὶ τοῦ Αἰγαίου ἔχει ἄφθονο κυνῆγι. Καὶ στὴ Στερεὰ ἀκόμα ἔχει χοντρὸ κυνῆγι μάλιστα — ὅπως καὶ στὰ Μακεδονικὰ βουνά. Ἐκεῖ ὁ κάπρος θεωρεῖται θήραμα πρώτης τάξεως καὶ ὁλόκληρο στράτευμα ξεκινᾶ, γιὰ τὸ κυνῆγι αὐτὸ, ποὺ θέλει στρατηγικὴ, γιατὶ εἶναι κι' ἐπικίνδυνο.

Στὴ Δράμα, μοῦ διηγεῖτο, κάποιος φίλος, πὼς σ' ἕνα τέτοιο κυνῆγι, ὅπου ὁ κάπρος μανιασμένος, ἔτρεχε ἀπάνω του κι' εἶδε τὸ Χάρο ἐμπρός του, γιατὶ τἄχασε, σώθηκε ἐντελῶς συμπτωματικὰ, ἀπὸ κάποιο σουβλερὸ χοντρὸ ξύλο, ἀπάνω στὸ ὁποῖο ἔπεσε, ὁ θηριώδης κάπρος, τρελλὸς καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὴ μανία ποὺ τὸν εἶχε καταλάβει, γιατὶ εἶχε πληγωθῇ.

Μὰ καὶ στὴν Πελοπόννησο, δὲν ὑστερεῖ τὸ κυνῆγι. Ἔξω ἀπὸ τὸν Πύργο, στὸ Καταρράχι καὶ εἰς τὸ Κατάκωλο, τὰ περάσματα εἶναι ἄφθονα καὶ ἐπάνω στάβουνὰ τ' ἀνατολικὰ, τὸ χοντρὸ κυνῆγι ἀφθονεῖ.

Καὶ στὸ Ναύπλιον — Ἄργος, ὑπάρχει κυνῆγι.

Στὶς Λεῦκες, τὸν Γενάρη γίνεται σωστὸς πόλεμος καὶ στὸ Βάλτο, τὰ ὀρτύκια, καλοῦν τοὺς κυνηγοὺς, ποὺ περνοῦν ἀξέχαστες ὧρες. Ἔχω ἀκούσει πολλὰ ἀνέκδοτα γιὰ Ἀναπλιῶτες κυνηγοὺς, ἀλλὰ γιατὶ νὰ τὰ εἰπῶ ἐγώ. Παραχωρῶ τὴ θέσι μου, στὸν ἐκλεκτὸ συνεργάτη τῆς «Εὐρώπης» κ. Α. Ἀναπλιώτη, ποὺ μὲ τὰ ἰδιότυπα τραγούδια του, τὰ «κυνηγετικὰ» μᾶς λέει δύο ἀνέκδοτα.

Ἀκοῦστε τα.

Τὸ ἕνα ἐπιγράφεται «Καρτέρι» καὶ λέει:

Στὸ Βάλτο θὰ περάσουν,
Πρωῒ - πρωῒ τὰ ὀρτύκια.
— Τοιμᾶστε τὰ μπαρούτια,
Γιομῖστε φυσεκλίκια...
Μὴν κάντε χασομέρια·
Νὰ πιάσουμε καρτέρια,
Κάτου, στὰ βαλτονέρια,
Ν' ἀρχίσῃ ἡ ντουφεκιά,
Πρὶν φύγουν τὰ πουλιὰ,
Κατὰ τὸν Ἄη - Λιά!...

Θάρθῃ κι' ὁ Παπαντῖνος,
(Βρὲ τί παπᾶς κι' ἐκεῖνος.)
Ποτῆρι ξακουσμένο,
Στὴν Πρόνοια ἀναστημένο.

Ντουφέκι παινεμένο!
—Ψηλὰ τὸ καμπυλαύκι,
Τὸ ράσο σηκωμένο,
Στὸν ὄρθρο ὀρθρινὸς,
Στὸ Βάλτο πρωϊνὸς...

Τὸ ἄλλο κυνηγετικὸ τοῦ κ. Ἀναπλιώτη — ποὺ θὰ θυμίσῃ σὲ πολλοὺς Ναυπλιεῖς περασμένα μεγαλεῖα εἶναι τοῦτο:

Στὶς λεῦκες τοῦ Γενναίου
(Γενναίου Κολοκοτρώνη)
Καθὼς θὰ ξημερώνῃ,
(Βατράχι καὶ τριζόνι
Θυμάρι καὶ κοτρόνι),
Μὲ τὰ σκυλιὰ τοῦ Φούτη
— Συμβόλαιο καὶ μπα-
(ροῦτι —
Θὰ βγάλουμε τρυγόνι...

Μὲ τὰ σκυλιὰ τοῦ Φούτη...
—Τοῦ Φούτη, τοῦ Σωτήρη
—Ντουφέκι καὶ ποτῆρι —
Τοῦ συμβολαιογράφου:
— «Ἐνώπιον ἡμῶν...
Καὶ τῶν συμβαλλομένων...
Ἁπάντων... κυνηγῶν!...»

☘

Ἀλλ' ἂν συνεχίσουμε ἔτσι, θὰ γράψουμε γιὰ ὅλη τὴν Ἑλλάδα. Ἂς σταματήσουμε λοιπὸν ἐδῶ καὶ ἂς εὐχηθοῦμε τοῦτο γιὰ τοὺς Ἀθηναίους κυνηγούς:

Ἀφ' οὗ πλήθυναν τόσο πολὺ, ἀφ' οὗ εἶναι ὠργανωμένοι, ἂς φροντίσουν νὰ ἱδρύσουν ἐκτροφεῖα θηραμάτων, μιμούμενοι τὸν Κυνηγετικὸν Σύλλογον Χανίων, ποὺ ἔχει ἱδρύσει θαυμάσιο ἐκτροφεῖον φασιανῶν, τοὺς Κυνηγετικοὺς Συλλόγους Πατρῶν καὶ Βόλου, ποὺ ἔχουν ἐκτροφεῖο λαγῶν καὶ περδίκων, τὸν Σύλλογον Βερροίας ποὺ ἔχει ἐκτροφεῖο ζαρκαδιῶν καὶ ἀφίνουν κάθε χρόνο ἀπὸ τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ζῶα αὐτὰ ἐλεύθερα, ὥστε νὰ πολλαπλασιασθοῦν.

Εἶναι ἕνας τρόπος περίφημος αὐτὸς διὰ να μὴν ἐξοντωθοῦν τὰ θηράματα εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἂν ὅλοι οἱ κυνηγετικοὶ σύλλογοι θέλουν νὰ ἔχουν ἕνα λόγον ὑπάρξεως οὐσιαστικόν, αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουν ὡς κύριον προορισμόν: Νὰ ἱδρύσουν πτηνοτροφεῖα καὶ νὰ ἀναπτύσσουν πτηνὰ καὶ ζῶα ὄχι μόνον ἐκ τῶν σπανίων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐκείνων ποὺ ὑπάρχουν στὸν τόπον.

Γιατὶ ἂν ὑπάρχουν τόσαι χιλιάδες κυνηγῶν, φαντασθῆτε τί καταστροφὴ γίνεται κάθε χρόνο, ποὺ εἶναι δυσαναπλήρωτη, παρ' ὅλα τὰ μέτρα ποὺ ἔχουν ληφθῆ, διὰ νὰ μὴν πειράζωνται τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ζῶα, κατὰ τοὺς μῆνας ποὺ εἶναι ἔγκυα ἢ γεννοῦν.

Ἄφησε δὲ καὶ τοὺς λαθροθήρας ποὺ δὲν εἶναι λίγοι, καὶ ποὺ εἶναι ἀσύλληπτοι. Γιατὶ αὐτοὶ ξαίρουν ποῦ θὰ κυνηγήσουν ὥστε νὰ μὴ συλληφθοῦν καὶ γνωρίζουν ἀκόμη ὅτι μερικοὶ δασοφύλακες εἰς μίαν ὁλόκληρη περιφέρεια δὲν ἔχουν τὸ μάτι τοῦ μυθολογουμένου Ἄργου τοῦ Δράκου τοῦ νεοελληνικοῦ διὰ νὰ βλέπουν ὡς αὐτός.

Ἐκτροφεῖα, λοιπόν, ἐκτροφεῖα ποὺ θὰ ἀποδίδουν ποικίλα ζῶα καὶ πτηνά. Διότι ὅπως πᾶν τὰ πράγματα, μὲ τὶς χιλιάδες τοὺς κυνηγούς, δὲν θὰ βρίσκουν σὲ λίγο, οἱ συμπαθητικοὶ αὐτοὶ νεμρὼδ φτερὸ νὰ χτυπήσουν.

υ.—ά.—

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Ἡ Μποάϊνυ Μάρτ, μιὰ νέα βεντέτα, ποὺ ἐγύρισε τὴν ταινία «Ἡ Γυναῖκα μὲ τὰ Λουλούδια».

ΠΡΟΤΟΜΗ ΣΤΟΝ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

Ἀπὸ τὴ Βιάννο τῆς Κρήτης, ἕνα γραφικὸ χωριὸ στὴν ἀνατολικὴ μεγαλόνησο, τὸ χωριὸ ποὺ γεννήθηκε ὁ ἀείμνηστος συνάδελφος Ἰωάννης Κονδυλάκης, ὁ «Βαρδῆς Γύπαρης» τῆς «Ἑστίας» καὶ ὁ «Διαβάτης» τοῦ «Ἐμπρὸς», μᾶς ἦλθε ἕνα μήνυμα: Ὁ ἐκεῖ «Προοδευτικὸς Τουριστικὸς Σύλλογος» ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ μιὰ προτομὴ τοῦ μεγάλου τέκνου τῆς Βιάννου καὶ νὰ ἐκδώσῃ τὰ ἔργα του, καλεῖ δὲ ὅλους τοὺς διανοουμένους τῆς χώρας, νὰ συντρέξουν τὸ ἔργον του.

Ἡ «Εὐρώπη» τίθεται στὸ πλευρὸ τοῦ Π. Τ. Σ. Β. διὰ τὸν ἱερὸ σκοπό του. Καὶ τὸν συγχαίρει, διότι δὲν λησμόνησαν καὶ τὰ μέλη του τὸν μεγάλο «Διαβάτη», ὅπως τόσοι ἄλλοι, ποὺ ἦσαν ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν θυμοῦνται. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἂς δώσουμε κι' ἕνα ἀπὸ τὰ ἀνέκδοτα χρονογραφήματα τοῦ Κονδυλάκη, στοὺς ἀναγνώστας μας. Εἶναι παληό. Μὰ θἆναι πάντοτε νέο. Πάντοτε δροσερό. Πάντοτε θὰ προκαλῇ τὸν ἀβίαστο γέλωτα, μὲ τὴν σεμνότητά του, τὴν αὐστηρότητά του, τὴν λιτότητά του. Διαβάστε το:

— Ἐγὼ θὰ σᾶς διηγηθῶ κάτι τι, τὸ ὁποῖον μοῦ συνέβη τοῦ ἰδίου καὶ εἰς τὸ ὁποῖον, χωρὶς νὰ προσβάλλω τὴν ὁμολογουμένην φιλαλήθειάν σας, δὲν ἔχει καμμίαν ἀνάμιξιν ἡ φαντασία: Εἰς τὴν πατρίδα μου ἐγνώριζα ἕνα γέρο-χωρικὸν, ὁ ὁποῖος, εἴτε ἀπὸ ὑπερβολικὴν φιλοξενίαν, εἴτε διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ πίνῃ μόνος, δὲν ἄφηνεν ἄνθρωπον νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ χωριό του χωρὶς νὰ τὸν φιλέψῃ. Καμμιὰ δεκαπενταριὰ νέοι ἀπὸ τὴν πόλιν ἐβγαίναμε συχνὰ ἱππασίαν· καὶ, κάθε φορὰν ποὺ ἐπερνούσαμεν ἀπὸ τὸ χωριό του, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸ σπίτι του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον συνήθως ἐφεύγαμε μεθυσμένοι. Ἀλλὰ μᾶς εἶχε καὶ ἰδιαιτέραν ἀγάπην ὁ μπάρμπα Θανάσης, διότι ἤμεθα φίλοι καὶ συνομήλικοι μὲ τὸν γυιό του, ὁ ὁποῖος ἐσπούδαζε ἰατρικὴν στὰς Ἀθήνας. Εἶχεν ὅμως μίαν δυσάρεστον συνήθειαν, ἡ ὁποία μᾶς ἔκανε πολλάκις νὰ τὸν ἀποφεύγωμεν. Καίτοι ἄκακος ἄνθρωπος, ὅταν ἤρχετο 'στὸ κέφι, τὸν κατελάμβανον ἀρειμάνιοι διαθέσεις, τὰς ὁποίας ἐφανέρωνε μὲ γρονθοκοπήματα εἰς τὰ μαλλιαρὰ στήθη του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο γερός: Στῆθος μάρμαρο! Καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἐκτυποῦσε τὸ στῆθος του, κανεὶς δὲν εἶχε παρατήρησιν· ἀλλ' ὅταν παραενθουσιάζετο, ἐξελάμβανε τὰ ξένα στήθη ὡς ἰδικά του καὶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτο καθόλου εὐχάριστον, καθ' ὅσον ἡ γροθιά του εἶχε βάρος ὡσεὶ πέντε λιτρῶν. Καὶ, νὰ σᾶς πῶ: μαζῆ μὲ τὴν λύπην, ἴσως ἠσθάνθημεν καὶ ὀλίγην ἀνακούφισιν εἰς... τὰ στήθη μας, ὅταν ἕνα πρωΐ ἐμάθαμε τὸν αἰφνίδιον θάνατόν του. Πολλοὶ γνώριμοί του ἀπεφασίσαμε νὰ πᾶμε, διότι τὸ χωριό του ἀπέχει ὀλίγον. Ἀλλὰ, καθ' ὁδὸν, δὲν ξέρω πῶς, ἐπῆλθε εἰς τοὺς συντρόφους μου ἡ ἀτυχὴς ἰδέα νὰ μοῦ ἀναθέσουν τὴν ἐκφώνησιν λόγου· δὲν ἠμποροῦσα δὲ ν' ἀποφύγω, καθ' ὅσον ἐφρόντισαν καὶ νὰ μὲ κολακεύσουν, ἀποφανθέντες ὅτι ἤμουν ὁ εὐφραδέστερος τῆς συντροφιᾶς καὶ ὁ μόνος δυνάμενος ν' αὐτοσχεδιάσω.

»Ὅταν ἐφθάναμεν, ἐσήκωναν τὸν νεκρὸν ἀπὸ τὸ σπίτι του· καὶ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἠκολούθουν ἡ γυναῖκα, ἡ κόρη του καὶ δυὸ γυιοί του, μὲ κοπετοὺς καὶ θρήνους. Ὁμολογῶ δὲ, ὅτι ἤμουν συγκεκινημένος μέχρι δακρύων, ὅταν ἐμπήκαμε εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μίαν μικρὰν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποίαν συνεσφίχθημεν, ὡς σαρδέλλες γύρω εἰς τὸν νεκρόν.

»Οἱ χωρικοὶ, ὅταν ἤκουσαν ὅτι θὰ ἔβγαζα λόγον, ἐχωρίσθησαν μετὰ σεβασμοῦ, διὰ νὰ πλησιάσω, καὶ μ' ἐκύτταζαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ἴσως, διὰ πρώτην φορὰν τότε ἐξεφωνεῖτο λόγος εἰς τὸ χωριό των. Καὶ αὐτὸς ὁ δάσκαλος μὲ παρετήρει μετὰ θαυμασμοῦ, οἱ δὲ συγγενεῖς τοῦ νεκροῦ διέκοψαν τὸν θρῆνον, διὰ ν' ἀκουσθῇ τὸ ἐγκώμιον. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἐγὼ ἤμουν περισσότερον ἀξιοθρήνητος ἀπὸ τὸν νεκρόν· διότι δὲν ἤξευρα τί νὰ πῶ. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐξερόβηξα κατ' ἐπανάληψιν, εὕρηκα ἐπὶ τέλους ἕνα τυφλοσούρτη κ' ἐπῆρα τὸν κατήφορον:

»— Θλιβερὸν καθῆκον μᾶς συνεκέντρωσεν εἰς τὸν οἶκον τοῦτον τοῦ Θεοῦ...

»— Ὁ ὁποῖος, ὅμως, εἶνε πολὺ στενόχωρος καὶ θὰ σκάσωμε...» ἐμουρμούρισε κάποιος δίπλα μου· καὶ παρ' ὀλίγον ν' ἀρχίσω τὰ γέλοια, ἀλλ' ἐσφίχτηκα καὶ ἐξηκολούθησα:

»Καὶ ἐγκωμίαζα τὴν φιλοξενίαν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς τοῦ μακαρίτου, ἀποτελῶν μακρὸν κομβολόγιον φράσεων φουσκωτῶν, εἰς τὸ ὁποῖον συχνὰ-πυκνὰ ἐπανελαμβάνετο ἡ φράσις «ὁ προκείμενος νεκρός». Ἔπειτα ἔκαμα μίαν συγκινητικὴν ἀποστροφὴν διὰ τὸν ξενητεμένον υἱόν του: «Ὦ! ποία μάχαιρα θὰ διαπεράσῃ τὴν φιλόστοργον καρδίαν τοῦ υἱοῦ σου Ἀλεξάνδρου, ὅταν μάθῃ τὸν αἰφνίδιον θάνατόν σου!» Εὕρηκα δὲ οὕτω ἀφορμὴν νὰ ἐγκωμιάσω καὶ τὸν ἐν Ἀθήναις φίλον μου, προσπαθῶν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ εὕρω καὶ τρόπον νὰ τελειώσω, ἐπανερχόμενος εἰς τὸν «προκείμενον νεκρόν». Ἀλλ' ἔξαφνα μοῦ ψιθυρίζει κάποιος εἰς τ' αὐτί:

»— Πὲς τίποτε καὶ γιὰ τ' ἄλλα τὰ παιδιά!

»—...Καὶ τὰ ἄλλα σου τέκνα», ἅρπαξα εἰς τὸ φτερὸ, «καὶ τὰ ἄλλα σου τέκνα... ναὶ, προκείμενε νεκρέ... τὰ φιλόστοργα τέκνα...».

»Ἐδῶ πλέον τἄχασα, διότι δὲν ἐνθυμούμην τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων τέκνων. Ὡς δὲ νὰ παρενέβη ὁ Σατανᾶς εἰς τὴν ἀμηχανίαν μου, μοῦ ἐφάνη ὅτι ὁ νεκρὸς, ὅπως εἶχε τὰ χέρια σταυρωμένα ἐπὶ τοῦ στήθους, ἡτοιμάζετο ν' ἀρχίσῃ τὰ συνήθη του γρονθοκοπήματα. Καὶ γέλιο ἀκράτητο, μὲ ὁρμὴν ἀναβρυτηρίου, ἀνέβαινεν εἰς τὸν λαιμόν μου. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ μου, ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου καὶ ἐζήτησα μίαν δικαιολογίαν, μίαν οἱανδήποτε πρόφασιν, διὰ νὰ συγκαλύψω τὸ νευρικὸ ἐκεῖνο γέλιο, τὸ βέβηλον, τὸ ἀδικαιολόγητον. Καὶ εἶδα δίπλα μου ἕνα γνωστόν μου φαρμακοποιὸν, τοῦ ὁποίου τὰ βαμμένα μαλλιὰ ἐξέβαφαν ἀπὸ τὴν ζέστην καὶ ρυάκια ἀπὸ βαφὴν ἔτρεχαν εἰς τὸ κούτελό του. Εἰς τὰ μοῦτρα του ἐξέσπασεν ὡς βόμβα τὸ γέλιο μου, μαζῆ μὲ μίαν ἀναφώνησιν:

»— Μωρὲ βάφεσαι;

»— Δὲν μοῦ λὲς, ὅτι εἶσαι γιὰ δέσιμο; μοῦ ἀπήντησεν ὁ βαμμένος μὲ ἀγανάκτησιν.

»Οἱ χωρικοὶ μὲ παρετήρουν μὲ κατάπληξιν καὶ θυμόν· καὶ ἠναγκάσθην νὰ δαγκάσω μέχρις αἵματος τὰ χείλη μου. Κατ' εὐτυχίαν μου, ὅμως, ὁ παπᾶς ἤρχισε τὴν ψαλμωδίαν καὶ ἡ φωνή του ἐσκέπασε τὰς τελευταίας ἐκρήξεις τοῦ γέλοιου μου.

»Ὁ μόνος, ἴσως, ὁ ὁποῖος ἐκ τοῦ δυσαρέστου ἐκείνου ἐπεισοδίου δὲν ἔχασε τὴν καλήν του ἰδέαν περὶ τοῦ λόγου μου, ἦτον ὁ ἀγαθὸς δημοδιδάσκαλος. Ἐνῷ ἔβγαινα ἀποσβολωμένος, μὲ παρηκολούθησε καὶ ἱκετευτικῶς μοῦ εἶπεν εἰς τὸ προαύλιον:

»— Σᾶς παρακαλῶ, ἂν ἔχετε γραμμένο τὸ λόγο, δὲν μοῦ τὸν δίνετε;

»— Νὰ τὸν κάμῃς τί; τὸν ἠρώτησα ἀπορῶν.

»Ὁ δάσκαλος ἐκκοκίνισεν ὀλίγον καὶ ἐκίνει τὸ καπέλλο του ὡς φυσαρμόνικαν εἰς τὸ στῆθος του:

»— Δὲν καταλαβαίνετε; Τὸν θέλω... τὸν θέλω... γιὰ τὰς ἐξετάσεις».

† ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗΣ

ΔΕΚΑΤΕΣΣΑΡΕΣ ΜΗΝΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

Ὁ ἐμφύλιος πόλεμος σπαράζει τὴν χιλιοτραγουδημένη Ἰσπανία ἀπὸ δεκατεσσάρων μηνῶν καὶ, ἂν δὲν μεσολαβήσῃ κανένα γεγονὸς, ἄσχετο πρὸς τὶς σημερινὲς ἀντίπαλες παρατάξεις, θὰ συνεχισθῇ ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ἀκόμη.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι, ἔχουν καθηλωθῆ ἀπέναντι ἀλλήλων εἰς τὰ κυριώτερα μέτωπα, ὅπου οἱ σημειούμενες μεταβολὲς εἶνε ἀσήμαντες μᾶλλον. Ὁ πόλεμος τῆς Ἰσπανίας ἀπέδειξεν ὅτι τὰ τρομερὰ σημερινὰ μέσα, ἂν τὸν κάνουν ἀγριώτερον, ὄχι μόνον δὲν ἐπιταχύνουν τὴν λύσιν του, ἀλλὰ καὶ τὸν παρατείνουν. Ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς τὸ βόρειον μέτωπον τῶν Ἀστουριῶν, τὸ ὁποῖον, μὲ τὴν ἐπιβραδυνθεῖσαν μὲν, ἀλλὰ συνεχιζομένην πάντοτε προέλασιν τῶν ἐπαναστατῶν, τείνει νὰ ἐκλείψῃ, εἰς τὰ ἄλλα μέτωπα αἱ μεταβολαὶ ἀπὸ ὀκτὼ καὶ δέκα μηνῶν εἶνε πολὺ μικρῆς σημασίας.

Ἡ ἀριθμητικὴ ὑπεροχὴ τῶν ἐπαναστατῶν, θὰ ἐκκαθαρίσῃ τὸ βόρειον μέτωπον, ὅπου οἱ ἀποκλεισμένοι Ἀστούριοι, μὴ μπορῶντας νὰ δεχθοῦν ἐνισχύσεις ἀπὸ πουθενὰ, παρ' ὅλην τὴν λυσσώδη καὶ ἀπεγνωσμένην ἄμυναν ποὺ ἀντιτάσσουν, εἶνε καταδικασμένοι νὰ ὑποκύψουν. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ὡμολόγησεν εἰς τελευταῖον ἀνακοινωθέν της καὶ ἡ κυβέρνησις τῆς Βαλένθιας, ἡ ὁποία ἐτόνισεν ὅτι «παρακολουθεῖ μὲ συγκίνησιν καὶ θαυμασμὸν τὴν ἡρωϊκὴν ἄμυναν τῶν Ἀστουρίων», ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τοὺς βοηθήσῃ παρὰ μόνον μὲ ἀεροπλάνα. Ἀλλὰ οἱ Ἀστούριοι δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀνθέξουν ἐναντίον ἑνὸς πολυαριθμοτέρου καὶ θαυμάσια ἐξωπλισμένου ἐχθροῦ καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα ἡ ἀπεγνωσμένη ἄμυνα ποὺ ἀντιτάσσουν στὶς ἀετοφωλιὲς τῶν ἀποκρήμνων βουνῶν τους, θὰ συντριβῇ.

Εἰς τὰ ἄλλα μέτωπα, αἱ μεταβολαὶ τῶν τελευταίων μηνῶν εἶνε ἀσήμαντοι. Μετὰ τὴν ραγδαίαν προέλασιν τῶν ἐπαναστατῶν ποὺ ἔφθασαν στὰ προάστεια τῆς Μαδρίτης τὸν περασμένον Νοέμβριον, οἱ ἀντίπαλοι ἐκαθηλώθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων καὶ παρὰ τὰς ἀπεγνωσμένας προσπαθείας καὶ τῶν δύο, παρέμειναν εἰς τὰς θέσεις των. Πλὴν τῆς πρὸ διμήνου ἐπελθούσης μικρᾶς μεταβολῆς εἰς τὸν τομέα τοῦ Μπρουνέτε κατόπιν τῆς αἰφνιδιαστικῆς ἐπιθέσεως τῶν κυβερνητικῶν, καμμία ἄλλη μεταβολὴ δὲν ἐσημειώθη. Οἱ ἐπαναστάται διέθεσαν τότε ὅλας τὰς δυνάμεις των διὰ ν' ἀναγκάσουν τοὺς κυβερνητικοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν παρ' αὐτῶν καταλειφθεῖσαν ἔκτασιν καὶ μετὰ πολυνέκρους μάχας ἑνὸς περίπου μηνὸς τὸ Μπρουνέτε ἀπέμεινε σωρὸς ἐρειπίων καὶ ἄνευ κατόχου, διότι καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι κατέχουν τοὺς πέριξ λόφους. Εἰς τοὺς ἄλλους τομεῖς τῆς Μαδρίτης, ὁ ἀγὼν περιωρίσθη εἰς συνεχεῖς ἐπιθέσεις καὶ ἀντεπιθέσεις, ἀνατινάξεις ὑπονόμων, καταιγισμοὺς πυροβολικοῦ καὶ κάθε σπιθαμὴ ἐδάφους κοστίζει ἑκατοντάδας καὶ χιλιάδας νεκρῶν.

Ἡ ἄνευ ἀποτελέσματος προσπάθεια τῆς Γκουανταλαχάρας, ἡ ὁποία τόσον ἐξηρέθισε τὸν κ. Μουσσολίνι, ὁ ὁποῖος ὑπερημύνθη τῆς δράσεως τῶν Ἰταλῶν ἐθελοντῶν δι' αὐτογράφου ἄρθρου, δὲν εἶχεν συνέχειαν καὶ οἱ ἀντίπαλοι ἔμειναν εἰς τὰς παλαιὰς θέσεις των. Ἐκτὸς δὲ μιᾶς ἐνεργείας τῶν κυβερνητικῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα συνέδεσαν τὸ μέτωπον αὐτὸ μὲ τὸ μέτωπον τῆς Γκουανταράμας, ὁ τομεὺς αὐτὸς ἔμεινεν ἔκτοτε ἤρεμος.

Εἰς τὸ μέτωπον τοῦ κέντρου, ἂν οἱ ἐπαναστάται δὲν κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν πρὸ πενταμήνου τὸ Ποθυμπλάνκο, οὔτε οἱ κυβερνητικοὶ ἐπέτυχον νὰ φθάσουν τὴν Πεναρόγια, τὴν ὁποίαν ἐξακολουθοῦν νὰ βομβαρδίζουν.

Κάπως ζωηρὰν κίνησιν ἐσημείωσε τὸν τελευταῖον μῆνα τὸ μέτωπον τῆς Ἀραγῶνος, ὅπου ἐνεφανίσθησαν διὰ πρώτην φορὰν οἱ Καταλανοί. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέτωπον αὐτὸ, μετὰ τὴν κατάληψιν τοῦ Μπελχίτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σαραγώσης — Τερουὲλ, ἐπανῆλθεν ἡ ἠρεμία. Πάντως εἰς τὸ μέτωπον αὐτὸ πρέπει ν' ἀναμένωνται συντόμως σφοδραὶ μάχαι.

Ὅταν στὴν Ἰσπανία κυριαρχοῦσε ἡ γαλήνη καὶ ἡ χαρά: Μιὰ Σπανιόλα ποὺ βραβεύτηκε ὁ ταῦρος της.

Ἀλλὰ, ὅπως καὶ ἂν ἔχουν τὰ πράγματα, μεγάλα ἀποτελέσματα, ἱκανὰ νὰ κρίνουν τὴν ἔκβασιν καὶ τὸν τερματισμὸν τοῦ πολέμου, δὲν πρέπει ν' ἀναμένωνται πρὸ τῆς παρελεύσεως πολλῶν μηνῶν. Ἐκτὸς ἂν μεγάλαι ξέναι δυνάμεις, παρεμβαίνουσαι εἰς τὸν ἀγῶνα, γύρουν τὴν πλάστιγγα πρὸς τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο μέρος. Παρὰ τὴν ἀνησυχίαν τοῦ στρατηγοῦ Φράνκο ἀπὸ τὸν κίνδυνον ν' ἀντιμετωπίσῃ καὶ δεύτερον χειμῶνα καὶ παρὰ τὴν ἐντατικὴν προσπάθειαν τῶν κυβερνητικῶν νὰ δημιουργήσουν ἐσπευσμένως νέον στρατὸν, κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ προβῇ εἰς ἀποφασιστικὴν ἐπιχείρησιν. Ἐκτὸς ἄν...

Καὶ τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἑβδομάδων ἀποδεικνύουν ὅτι περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν τὸ ἱσπανικὸν ζήτημα ἔπαυσε νὰ εἶνε τοπικὸν ζήτημα τῶν κατοίκων τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου, διὰ νὰ γίνῃ πανευρωπαϊκὴ ὑπόθεσις. Ἡ παρουσία δεκάδων χιλιάδων ξένων εἰς τὸ ἱσπανικὸν ἔδαφος, τὰ συγχαρητήρια τοῦ Μουσσολίνι πρὸς τὸν Φράνκο, ἡ παρουσία δώδεκα Ἰταλῶν στρατηγῶν, οἱ ὁποῖοι κατέστρωσαν τὰ σχέδια καὶ διηύθυναν τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Βισκάϊας καὶ πρὸ παντὸς ἡ πειρατικὴ δρᾶσις τῶν «μυστηριωδῶν» ὑποβρυχίων μὲ τὴν ἄγνωστον ἐθνικότητα εἰς τὴν Μεσόγειον, ἔφερον τὰ πράγματα εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ διεθνὴς διπλωματία προσεπάθει ἀπεγνωσμένως ν' ἀποφύγῃ.

Δυστυχῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν ἀνεμείχθησαν οἰκονομικὰ καὶ ἰδεολογικὰ ζητήματα, προβλήματα συγκοινωνιῶν καὶ κυριαρχίας, φιλοδοξίαι ἐπιβολῆς, ἀνησυχίαι ἀσφαλείας, ἀνάγκαι πρώτων ὑλῶν καὶ ἡ διαφορὰ μεταξὺ δύο ἱσπανικῶν παρατάξεων — ἂν ὑπῆρξε ποτὲ ἄμοιρος ξενικῶν ὑποκινήσεων, ἐπεμβάσεων καὶ ἐνισχύσεων — τείνει νὰ χαθῇ μέσα εἰς τὸ πέλαγος τῶν διεθνῶν ἀντιθέσεων. Αἱ ἀπεγνωσμέναι προσπάθειαι τῶν φιλειρηνικῶν δυνάμεων ὑπὲρ τῆς μὴ ἐπεμβάσεως εἰς τὴν ἱσπανικὴν ὑπόθεσιν, δὲν εἶχον ἄλλο ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν παράτασιν τῆς ἐκκρεμότητος. Ἀρκετὸν κέρδος καὶ αὐτό. Κάθε ἡμέρα ποὺ κερδίζεται ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης, εἶνε μέγα ἀγαθὸν διὰ τὴν Εὐρώπην.

Ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀμφίβολον ἂν οἱ δυναμικοὶ παράγοντες, οἱ ὁποῖοι ἀνεμίχθησαν ποικιλοτρόπως εἰς τὸ ἱσπανικὸν δρᾶμα, θὰ θελήσουν ν' ἀπομακρυνθοῦν μετὰ τὴν τελευταίαν καὶ ἀποφασιστικὴν προειδοποίησιν τῶν δυνάμεων τῆς εἰρήνης.

Ὑπάρχει μολοντοῦτο πάντοτε ἡ ἐλπὶς ὅτι ἡ ψύχραιμος ἀποφασιστικότης τῶν μὲν καὶ ἡ ὑλικὴ καὶ οἰκονομικὴ ἀδυναμία τῶν ἄλλων, θ' ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὴν ταλαιπωρημένην Εὐρώπην τὸ φάσμα μιᾶς τρομερᾶς καταστροφῆς, τὸ ὁποῖον πλανᾶται ὑπὲρ αὐτὴν ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρον ἔτος.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ ΒΟΥΤΥΡΑ — ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΓΙΑ ΤΗΝ «ΕΥΡΩΠΗ»

ΣΤΗ ΔΕΥΤΕΡΗ ΑΝΟΙΞΙ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Ὁ Ξάνθος ἑτοιμάζεται νὰ πάη στὴν Ἀθήνα. Γυιὸς ἑνὸς δικαστῆ, συνταξιούχου, ζῆ στὴν ἐπαρχία, ὅπου καὶ τὸ σόϊ τοῦ πατέρα του, γιὰ τὸ ὁποῖον τρέφει μιὰ θανάσιμη ἔχθρα ἡ μητέρα του, μέχρι τοῦ σημείου, ποὺ τοῦ ἀπαγορεύει νὰ ἐπισκέπτεται «αὐτοὺς τοὺς τρελλούς». Μὰ ὁ Ξάνθος δὲν βλέπει τὴν ὥρα πότε νὰ φθάση στὴν Ἀθήνα, γιὰ νὰ πάη στὸ σπίτι τῆς ξαδέλφης του καὶ φθάνοντας στὴν πρωτεύουσα ἀφήνει βιαστικὰ, ἕνα νέο συνομιλικό του, ποὺ τοῦ εἶχαν δώσει γιὰ νὰ τὸν συνοδεύση στὸ μαγαζὶ τοῦ θείου του καὶ παίρνει τὸ τράμ, γιὰ νὰ γυρίση στὰ κέντρα, κι' ἀπὸ κεῖ στὸ «καταραμένο σπίτι», ὅπως ἔλεγε ἡ μάννα του, τὸ σπίτι τῶν συγγενῶν τ' ἀντρός της. Μὰ στὸ ὄχημα μέσα, ποὺ ἀνεβοκατεβαίνει ὁ κόσμος ὁ Ξάνθος μιλάει μὲ τὸν ἑαυτό του. Ἡ ἐλευθερία τῶν γυναικῶν, τοῦ κάνει αἴσθηση. Τὸν σκανδαλίζει. Μὰ κατώρθωσε νὰ σηκωθῆ, φεύγοντας ἀπὸ μιὰ κυρία ποὺ κάθησε κοντά του καὶ νὰ κατεβῆ στὸ Ζάππειο...

3ον

Στὸ ξενοδοχεῖο ὅταν πῆγε κουρασμένος, ζαλισμένος ἀπ' τὸν ἥλιο καὶ ἀπ' ὅ,τι εἶχε δῆ, ἐπλάγιασε πιστεύοντας ὅτι θὰ συνέλθη.

Εἶχε γευματίσει σὲ κάποιο κοντινὸ ἐκεῖ ἑστιατόριο, χωρὶς νἄχη ὄρεξι, ἔτσι ἀπὸ συνήθεια.

Ὁ ὕπνος τὸν πῆρε γρήγορα καὶ τὸν ἔτρεξε στὸ δικό του κόσμο. Καὶ ὅταν ξύπνησε, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ξύπνησε μὴ ξέροντας ποῦ εἶναι καὶ προσπαθῶντας νὰ θυμηθῆ.

Καὶ εἶχε δῆ, πὼς ἦταν στὸ σπίτι τοῦ θείου του Πολοκούρη καὶ μέσ' στὴ σάλα. Καὶ ἦταν γεμάτη αὐτὴ ἀπὸ χαρτιὰ, παληόχαρτα. Τὸ πάτωμα, τὰ τραπέζια, ἦταν ὅλα γεμάτα. Κι' αὐτὸς ἔβαζε φωτιὰ στὰ παληόχαρτα καὶ φλόγες ὑψώνονταν μέσ' στὴ σάλα. Καὶ μερικὰ ἀπ' τ' ἀναμμένα χαρτιὰ εἶχαν πέσει, ἀφοῦ ὑψώθηκαν ὅλο φλόγα ψηλά, πάνω στὸ καναπεδάκι ποὺ καθόταν αὐτός, χωρὶς νὰ κάνουν καμμιὰ ζημιά.

Ἑτοιμάστηκε νὰ φύγη. Καὶ εἶδα καθὼς ἑτοιμαζόταν, πὼς αἰσθανόταν συγκίνησι. Σταμάτησε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι νευρικά:

— Ὄχι, ὄχι! εἶπε.

Κ' ἔκανε γρήγορα καὶ σὰ νὰ μὴν ἤθελε νὰ προσέχη σὲ τίποτα. Καὶ κατέβηκε.

Εἶπε ὅμως καὶ ποῦ θὰ πήγαινε στὸν κὺρ Μιχάλη τὸν ξενοδόχο.

Γρήγορα ὅμως, σὰ νὰ τοῦ ζήτησαν τὸ λόγο γι' αὐτὸ ποὺ εἶπε ἄκουσε :

— Καὶ ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ πῆς ποῦ θὰ πᾶς καὶ ὅτι δὲν ἔχεις ὄρεξι ;

— Ναί, ἔχεις δίκαιο, κάνω συχνὰ τέτοιες κουταμάρες!

— Ἄ, βλάκα, ἄκουσε πάλι κεῖνο νὰ τοῦ λέη, σὰ νἄχε τότε ξυπνήσει κ' ἔμπαινε στὴν κουβέντα, ἐσὺ δὲ θὰ διορθωθῆς ποτέ, ποτέ! Σὲ παρακολουθῶ ἀπὸ χρόνια καὶ χρόνια! βλάκα!.

Ὁ ἥλιος εἶχε τραβηχτῆ πηγαίνοντας στὴ δύσι. Σκιὰ εἶχε ἁπλωθῆ καὶ δροσιὰ στοὺς δρόμους.

Καὶ κόσμος γυρίζει, πλῆθος ἀνέβαινε, κατέβαινε. Καὶ τ' αὐτοκίνητα, τὰ τρὰμ γεμάτα.

Πρόσωπα, προσωπάκια, λευκά, μελαχροινά, μὲ ψάθινα καπέλλα, ἢ χωρὶς καπέλλο, κύτταζαν, μιλοῦσαν, γελοῦσαν, χαμογελοῦσαν.

Ἡ ζωή, ἡ χαρά, περνοῦσε, ἔτρεχε στοὺς δρόμους...

Πάλι αἰσθάνθηκε τὴ χαρὰ κείνη μέσα του, νὰ ταράζεται σὰ νὰ χτύπαε τὶς φτερούγες της, ποὺ τόσα χρόνια τὶς εἶχε κλειστές.

Σὰ νἄδε ὅμως πάλι τ' ὅραμα τῆς πόλης ποὺ ἔμεναν οἱ γονεῖς του, καὶ τὰ πρόσωπα τῶν γονέων του καὶ ἀδελφῶν. Ἔσβυσε ὅμως, χάθηκε αὐτὸ γρήγορα.

* * *

Στὴν πλατεία τοῦ Συντάγματος, στάθηκε γιὰ νὰ δῆ. Μερμηγκιὰ ὁ κόσμος ἐκεῖ. Καὶ τὰ καφενεία γεμάτα...

— Τί ὡραία, ἔκανε.

Ξαφνικὰ μιὰ νέα κόρη ποὺ καθόταν, σηκώθηκε, καὶ πάλι κάθησε βάζοντας τὄνα πόδι πάνω στἄλλο.

Ἦταν μὲ γυμνὰ πόδια, ἀλλὰ καὶ ὁλότελα γυμνὴ ἀπὸ μέσα...

Καὶ εἶδε ὁ Ξάνθος ὅλα της μαυρισμένα ἀπὸ κάτω, μαυρισμένα ἀπ' τὸν ἥλιο, καὶ σὰ νἄχαν καὶ γραμμὲς μικρὲς ἄσπρες.

Καὶ ἴσως, σκέφτηκε ὁ Ξάνθος, νὰ τὄκανε γιὰ νὰ δείξη στοὺς διαβάτες, ὅτι ὅλη ἦταν μαυρισμένη καὶ ὅτι ἦταν στὰ λουτρὰ καὶ ξαπλωνόταν στὴν ἄμμο γυμνή!...

Ἡ μάννα της ἦταν μιὰ γυναικούλα, ἔτσι φαινόταν, νοικοκυρά, ποὺ ἡ κόρη της τὴν ἔσερνε κεῖ στὰ κέντρα γιὰ νὰ δείξη τὰ μαυρισμένα κάλλη της. Τοῦ πατέρα της οἱ δουλειὲς θὰ πήγαιναν καλά...

— Ὤχ, ἔκανε κεῖνο πάλι. Πάει ἐδῶ τὸ φύλλο τῆς συκῆς! Κι' αὐτὸ τὸ πέταξαν, δὲν τοὺς χρειάζεται πιά! Ὅλα στὰ φανέρωσε γιὰ νὰ δείξη πὼς πέρα ὡς πέρα ἔφθασε ἡ μουτζούρα! Ἡ μουτζούρα ποὺ τῆς ἄλειψε ὁ ἥλιος τὸ σῶμα!

* * *

Τὸ σπίτι τοῦ θειοῦ Πολοκούρη ἦταν μακρυὰ καὶ ψηλά, σχεδὸν στὸ τέρμα τῆς γραμμῆς ἐκείνης τοῦ τράμ.

Θυμόταν τὸ δρόμο, ἀλλ' ὅταν κατέβηκε τάχασε. Νέα σπίτια, εἶχανε γίνει, σπίτια μεγάλα, ψηλὰ καὶ οἱ δρόμοι τοῦ φάνηκαν ἀλλοιώτικοι. Πρὶν ἦταν μάντρες, μικρόσπιτα, οἰκόπεδα καὶ κάπου-κάπου καὶ κανένα μεγάλο σπίτι. Τώρα ὅλα χτισμένα μέγαρα, εἶχαν ὑψωθῆ.

Ἀναγκάστηκε νὰ δῆ τὄνομα τοῦ δρόμου. Δὲν ἄργησε νὰ τὸβρη. Μὰ αὐτὸ καὶ κάτι ἄλλα στὴ γραμμή του δὲν εἶχαν ἀλλάξει καθόλου, ἦταν ὅπως τότε. Καὶ τάδε σὰν παληοὺς γνωρίμους. Μόνο πούχαν παληώσει περισσότερο.

Ἀλλ' ἀπ' ἔξω εἶδε κάποιον νὰ ξεφυτρώνη πίσω ἀπὸ ἕνα χοντρὸ δέντρο. Νόμισε πὼς τὸν γελοῦσαν τὰ μάτια. Ὁ Σταυράκης!...

Τὸ καφετὶ σακκάκι του, τὸ καπέλλο του τὸ ψάθινο στραβὰ βαλμένο...

Καὶ τὸν περίμενε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο :

— Μὰ τί θέλει, τί ἔχουμε μαζί, τί τὸν ἔχω; ρωτοῦσε τὸν ἑαυτό του ὁ Ξάνθος.

— Μὰ πῶς βρέθηκες ἐδῶ; τοῦ εἶπε.

— Εἶχα γράψει τὴν ὁδὸ καὶ τὸν ἀριθμὸ ποὺ σᾶς ἄκουγα νὰ λέτε καὶ ἦρθα. Ὁ κὺρ Μιχάλης πάλι μοῦ εἶπε πὼς βγήκατε γιὰ νἄρθετε δῶ, καὶ πῆρα ἕνα αὐτοκίνητο καὶ ἦρθα!...

— Καλὸς διάολος εἶναι! ἔκανε ὁ Ξάνθος μὲ τὸ νοῦ του. Καὶ τί θὰ γίνη ἀκόμα!

— Καὶ τί ἔκανες μὲ τὸ θειό σου; τὸν ρώτησε.

— Τί ἔκανα;... Στὸ μαγαζί του ἔμενα ἕως τώρα. Ἐκεῖ ἔφαγα. Δὲ μὲ θέλει στὸ σπίτι, μοῦ τὄπε. Ἔχει κορίτσια, λέει, καὶ δὲ θέλει νὰ μπαίνουν ἀρσενικοί! Νὰ μένης στὸ ξενοδοχεῖο, μοῦ εἶπε, καὶ κάποτε νἄρχεσαι κι' ἀπὸ δῶ νὰ σὲ βλέπω...

— Μωρὲ θειός!...

— Μὰ τί θειός! Τρίτος εἶναι...

— Καὶ δεύτερος καὶ πρῶτος νἄταν ὁ ἴδιος θἄταν!... Τώρα;... Τί θὰ κάνης ἐσύ; Ἐγὼ θὰ πάω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι...

— Ἐγὼ θὰ περιμένω. Σὲ ζήτησα ὅμως σ' αὐτὸ μὴν εἶχες πάει καὶ ἅμα ἄκουσε ἕνας ἡλικιωμένος τὄνομά σου, ἔκανε: Ὁ Ξάνθος! Θὰ ἔρθη ὁ Ξάνθος; Κι' ἔτρεξε καὶ τὸ φώναξε καὶ μέσα. Μοὔπε νὰ πάω νὰ καθήσω νὰ σὲ περιμένω, ἀλλὰ δὲ θέλησα....

Ὁ Ξάνθος κούνησε τὸ κεφάλι του νευρικὰ καὶ προχώρησε :

— Τώρα ἔλα μαζύ μου!

Καὶ μὲ τὸ νοῦ του :

— Τὸ μπελά μου βρῆκα! Μὲ καταδιώκει ἡ πόλι ποὺ ἔφυγα!

Καὶ πλησίασε στὴν πόρτα καὶ πίεσε τὸ κουμπὶ τοῦ κουδουνιοῦ.

Αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ πιὸ ἀνήσυχα καὶ τὰ πόδια του πιὸ βαρειὰ νὰ γίνωνται.

Ἕνα κεφάλι φάνηκε στὸ παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος...

— Ποιός; ρώτησε.

Ὁ Ξάνθος κύτταξε. Ἦταν ὁ θειὸς Πολοκούρης. Κι' αὐτὸς τὸν γνώρισε.

— Ὁ Ξάνθος, ὁ Ξάνθος! ἔκανε γυρίζοντας μέσα.

Τρεξήματα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε γρήγορα.

Ὁ θειὸς Πολοκούρης καὶ τρεῖς γυναῖκες τὸν περίμεναν στὸ διάδρομο καὶ πάνω ἀπ' τὰ λίγα σκαλοπάτια ποὺ ἔφερναν ἐκεῖ. Ὁ θειός του εἶχε κατέβει τὰ λίγα σκαλοπάτια.

— Καλῶς ὥρισες, καλῶς ὥρισες! ἄκουσε νὰ λένε.

Πίσω ἔνοιωσε τὸ Σταυράκη νὰ μπαίνη σὰ νἄταν κάτι δεμένο μ' αὐτόν.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἦταν οἱ θειές του, ἡ μιὰ ἡ γυναῖκα τοῦ Πολοκούρη καὶ ἡ ἄλλη ἡ Ἀκρίδη. Ἡ τρίτη ἦταν ἡ Ἐλίζα Πάπη, ἡ ἐξαδέλφη τους, δευτέρα ἐξαδέλφη τοῦ πατέρα του. Αὐτὴ ποὺ ἔλεγε ὅλα τὰ μυστικὰ τῆς οἰκογενείας στὴ μάννα του.

Αὐτήν, τὴν Ἐλίζα, ὁ Ξάνθος δὲ τὴ θυμόταν διόλου. Τὶς ἄλλες τὶς γνώρισε ἢ τὶς θυμήθηκε γρήγορα. Ἂν καὶ ἡ γυναῖκα τοῦ Πολοκούρη εἶχε παραπαχύνει.

Ἦταν ταραγμένος.

— Τί μᾶς κάνεις;

Καὶ ὁ θειὸς Πολοκούρης τὸν εἶχε ἀρπάξει καὶ τὸν φίλησε.

— Ὁρίστε τον!... τὸν... μὴ τὸν πῶ, ἄκουσε ὁ Ξάνθος νὰ λέη ἡ γυναῖκα του, μᾶς παίρνει τὴ δροσιά! Στάσου, στάσου ἀπ' ἐκεῖ νὰ φιλήσω τὸν ἀνεψιό μου!... Ἔλα δῶ, ἀνεψιέ μου, ἔλα... Καὶ γιὰ δέτε, γιὰ δέτε! Πῶ, πῶ, ὠμορφιές! Καὶ εἶναι ὁ πατέρας του ἴδιος!... Ἔλα μου δῶ!

— Κι' ἀκόμα πιὸ καλὸς αὐτός, εἶπε ἡ Τερέζα.

Καὶ ἡ Τριανταφυλλιὰ τὸν ἄρπαξε, κόλλησε τὸ μεγάλο στῆθος της ἐπάνω στὸν Ξάνθο καὶ τὰ χείλη της θερμὰ καὶ σὰ βεντούζα, ἄρπαξαν τὰ μάγουλά του καὶ τὰ χείλια του.

Κι' ἔπειτα θερμὰ τὸν φίλησε καὶ ἡ Τερέζα. Ἀλλ' αὐτὴ εἶπε :

— Ἐγὼ τρώγω τ' ἀπομεινάρια !

Ὁ Ξάνθος σύστησε τὸ Σταυράκη.

— Εἶναι ὁ νέος ποὺ ἦρθε καὶ μὲ ζητοῦσε.

— Τώρα εἴμαστε κομπλέ! ἔκανε ὁ θειὸς Πολοκούρης, ποὺ ἔλαμπε ἀπὸ χαρά. Ἐλάτε μέσα, ἐλάτε!... Ὤ, ὤ! Νὰ καὶ σὲ πῆραν μυρουδιὰ καὶ τὰ κοριτσόπουλα!

Τρία κορίτσα φάνηκαν σὲ μιὰ πόρτα νὰ κυττάζουν ἢ νὰ κρυφοκυττάζουν...

— Ἐλάτε δῶ, ἐλάτε δῶ, τοὺς εἶπε ὁ Πολοκούρης.

Αὐτὰ πλησίασαν. Ἦταν καὶ τὰ τρία νόστιμα καὶ χαμογελοῦσαν. Κάτι περίμεναν.

— Εἶναι ὁ Ξάνθος, ὁ ἐξάδελφός σας... Θὰ τὸν θυμᾶστε λιγάκι, ἔ;... Αὐτὸς εἶναι, αὐτός!... Ἔχετε ἐξάδελφο ποὺ εἶναι!... Ἐλάτε, ἔλα ἐμπρός! Σὺ Νίτσα πρώτη! Φιλῆστε τον! Ἔλα, μὴ ντρέπεσαι....

— Αὐτὴ δὲ ντρέπεται! ἄκουσε τὴν Τερέζα νὰ λέη.

Καὶ ἡ Νίτσα σὰ νὰ τῆς ἔδωσε θάρρος αὐτό, ἦταν σὰ σάλπισμα ἐφόδου, τὸν πλησίασε καὶ τὸν φίλησε.

Ὅμοια ἔκαναν καὶ τ' ἄλλα δυὸ ποὺ ἦταν μικρότερα.

Καὶ σὲ κάθε φίλημα, ἔλεγαν οἱ τρεῖς γυναῖκες :

— Ἔτσι δά!... Ἔτσι!...

— Σὰ νὰ πῆραν ἀντίδωρο! εἶπε ἡ Τερέζα στὸ τέλος τῶν φιλημάτων. Μὰ τί ἔγινε ἡ δική μου;

— Νάτη!...

Ὁ Ξάνθος εἶδε μιὰ ἄλλη κόρη νὰ στέκεται στὴν πόρτα, ἡ μισὴ ἔξω καὶ ἡ μισὴ μέσα.

— Ἔλα δῶ καὶ σύ, ἔλα δῶ! τῆς εἶπε ὁ Πολοκούρης.

— Ἔλα πήγαινε! Τί κρυβόσουνα !

Αὐτὴ πλησίασε μὲ κάτι κινήσεις καὶ μὲ χαμηλωμένα μάτια ποὺ πετοῦσαν ὅμως κρυφὲς διαολικὲς ἀκτῖνες.

— Νἄμαι, τί θέλετε; ρώτησε τὸν Πολοκούρη.

— Τί θέλω; Νὰ φιλήσης τὸν ἐξάδελφό σου τὸν Ξάνθο! Ἔλα!

Αὐτὴ ἔκανε πρὸς τὰ πίσω λίγο.

— Μπᾶ, αὐτό!

— Ἔλα, ἔλα, ἐμπρός! μὴν κάθεσαι! Μᾶς χασομερᾶς!

— Ἔλα πήγαινε! τῆς εἶπε ἡ μάννα της αὐστηρά.

Αὐτὴ πλησίασε τὸν Ξάνθο καὶ τὰ χείλια της μόλις ἄγγιξαν τὸ πρόσωπό του.

Ὁ Ξάνθος τὴ θυμήθηκε πὼς ἦταν μικρή. Ὅλο σπειριὰ ἔβγαζε. Καὶ τώρα τὰ ἴδια πάθαινε, τὸ πρόσωπό της ἦταν γεμᾶτο...

Πῶς ἡ ματιὰ τοῦ Ξάνθου πῆγε στὸ Σταυράκη τότε. Καὶ τὸν εἶδε μὲ γουρλωμένα τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιὰ κατακόκκινα, σὰ νὰ τοῦ τἄχαν τραβήξει...

* * *

Μέσα ὅλοι στὴν αἴθουσα ἔπειτα νὰ μιλοῦν. Ν' ἀκοῦνε τὸν Ξάνθο μὲ προσοχή, καὶ ὅταν ἔπαυε νὰ λένε ὅλοι μαζύ.

Τὰ παράθυρα τῆς εὐρύχωρης αἴθουσας ἦταν ἀνοιχτά. Στὄνα κοντὰ καθόταν σὰ φύλακας ὁ Πολοκούρης.

Κοντὰ στὸν Ξάνθο, δίπλα του, καθόταν ἡ Τριανταφυλλιὰ καὶ ἀπ' τὴν ἀριστερὴ πλευρά του ὁ Σταυράκης, ἔχοντας κοντά του τὴν Τερέζα.

Ἀντικρύ του ὁ Ξάνθος εἶχε τὴν Ἐλίζα, ποὺ δὲν ξεκολλοῦσε τὰ μάτια της ἀπὸ πάνω του. Καὶ τὴν εἶχαν προσέξει οἱ ἄλλες καὶ ὁ Πολοκορης ἀκόμα, ἀλλ' αὐτὴ τὴ δουλειά της.

Μὰ καὶ τὰ τρία κορίτσια τῆς Τριανταφυλλιᾶς Πολοκούρη, τὸ ἴδιο ἔκαναν. Καὶ μόνο ἡ κόρη τῆς Τερέζας δὲν τὸν κύτταζε, ἔρριχνε ὅμως κρυφὰ ματιὲς διαβολίστικες πάνω του.

— Ποὖναι ἡ μάννα μου νὰ μὲ καμαρώση! σκέφτηκε ὁ Ξάνθος. Νὰ μὲ δῆ ἔτσι μέσα στὸ σῶι τὸ πόρνικο τοῦ ἀντρός της!...

— Καλὰ εἴμαστε, τοῦ εἶπε κεῖνο μέσα του. Τί θέλει τάχα, κι' αὐτή...

Καὶ ἡ ματιὰ τοῦ Ξάνθου ὅσες φορὲς ἔπεφτε στὰ κορίτσια τοῦ Πολοκούρη καὶ τῆς Τριανταφυλλιᾶς, θυμόταν τί τοὖχε πῆ ἡ μάννα του. Ἀλλὰ δὲ μποροῦσε νὰ παρατηρήση καὶ νὰ σκεφτῆ καλὰ ἀπ' τὶς ἐρωτήσεις.

Ὅταν ὅμως ἔλαβε τὸ λόγο ὁ Πολοκούρης κι' ἔλεγε, ἔλεγε, δίχως νὰ τὸν ἀκούη κανείς, ἐκτὸς ἀπ' τὴν Ἐλίζα, γιατὶ κάτι τῆς ἔλεγε νὰ θυμηθῆ, ὁ Ξάνθος κύτταζε τὰ κορίτσια του.

Αὐτὰ μόλις τὄδαν, πῆραν στάσι ἐρωτική.

Ἡ κάθε μιὰ ἦταν ἀλλοιώτικη, δὲν ἔμοιαζαν διόλου ἡ μιὰ στὴν ἄλλη. Καστανή, μελαχροινὴ πολὺ καὶ ξανθιὰ γαλανή. Ἡ γαλανὴ εἶχε μεγάλα μάτια καὶ δὲν ἔμοιαζαν διόλου καὶ στὸ χρῶμα μὲ τὰ μικρὰ ἀνοιχτογάλανα, στρογγυλὰ μάτια τοῦ Πολοκούρη.

Ὁ Ξάνθος τοὺς διηγήθηκε καὶ ἀπ' τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε κεῖ τὴ μονότονη καὶ εἶχε πέσει στὴ φιλοσοφία...

Καὶ τἄλεγε, τὰ διηγόταν μὲ εὔθυμο τόνο. Εἶχε κυριαρχήσει μέσα του κεῖνο τἄλλο, μὲ τὴ βοήθεια ὅμως ὅλων ἐκείνων τῶν ἐρωτικῶν γυναικῶν καὶ κοριτσιῶν. Εἶχε ἀφήσει νὰ παρασυρθῆ...

Τὰ κορίτσια φαίνονταν νἀκοῦνε μὲ προσοχή. Ὁ Ξάνθος ὅμως εἶχε πῆ, ἡ σκεφθῆ, πὼς τὸν ἔβλεπαν, βρῆκαν εὐκαιρία νὰ τὸν κυττάζουν μὲ προσοχὴ καὶ ὄχι ὅτι τὸν ἄκουγαν.

Μιὰ ἀπ' αὐτές, ἡ καστανή, ἅμα ἔπεφτε ἡ ματιά του πάνω της, τοῦ χαμογελοῦσε μ' ἕνα κούνημα γρήγορο τῆς κεφαλῆς.

Ἀπέφευγε ἢ προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγη τὰ μάτια τὰ μαῦρα τῆς Ἐλίζας. Σὰ νὰ τὸν ρουφοῦσαν τὰ μάτια της καὶ τὰ εἶχαν κάτι ποὺ τὸν τάραζε, τοὔφερνε ταραχή...

Ξαφνικὰ πάνω σ' αὐτὰ ἕνα αὐτοκίνητο σταμάτησε μὲ βουὴ ἀπ' ἔξω ἀπ' τὸ σπίτι.

Ὁ Πολοκούρης σηκώθηκε γρήγορα καὶ κύτταξε ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ παράθυρο :

— Ἡ Πιπίτσα! εἶπε.

* * *

Ἀργὰ σχεδὸν πῆγε μὲ τὸ Σταυράκη στὸ ξενοδοχεῖο.

Βυθισμένος μέσα σ' ἐκεῖνα ποὺ εἶδε καὶ βλέποντας, ὅλο βλέποντας κάτι μικρὲς σκηνές, ποὺ σὰ νὰ ἄστραφταν πρῶτα κι' ἔπειτα παρουσιάζονταν, σκηνὲς ἡδονικές, πάθους, ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο. Ἐκεῖ μόνος, ἥσυχος, θὰ τὰ σκεπτόταν καλλίτερα.

Ὁ Σταυράκης ποὺ τὸν φόβισε στὴν ἀρχὴ ἡ συντροφιά του μὴν τοῦ μιλάει, τοῦ διακόπτει τὶς ὡραῖες στιγμὲς ποὺ ἔφερναν ἢ περνοῦσαν ἀπ' τὸ νοῦ του, ἐφάνηκε ἀλλοιώτικος. Ἔκανε ὅ,τι κι' αὐτός. Σκεπτόταν. Μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, χωρὶς νὰ κυττάζη τίποτα, προχωροῦσε, σκόνταφτε.

Ὁ Ξάνθος ποὺ τὸν πρόσεξε, θυμήθηκε, πὼς τὸν εἶχε δῆ νὰ μιλᾶ μὲ τὴν Τερέζα...

— Δὲν εἶναι παράξενο, εἶπε καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια.

— Τί σὲ μέλλει!... Δὲν κυττάζεις τὰ δικά σου! ἄκουσε κεῖνο νὰ τοῦ λέη ἀπὸ μέσα του.

Καὶ τἄφησε, γιατὶ τὸν τραβοῦσε τὸ δικό του νὰ σκεφτῆ.

Στὸ ξενοδοχεῖο ὁ Σταυράκης, μὲ μιὰ μόνον καληνύχτα, ἔφυγε, πῆγε στὸ δωμάτιό του.

Ὁ Ξάνθος ἔκλεισε τὴν πόρτα τοῦ δικοῦ του καὶ στάθηκε στὴ μέση πιάνοντας μὲ τὄνα χέρι τοῦ τἄλλο :

— Τί ὡραία ποὔχει γίνει! εἶπε.

Καὶ τὴν εἶδε φωτισμένη, εἶδε τὴ γλύκα τῶν ματιῶν της, τὰ χείλια της, τὶς σειρὲς τῶν μικρῶν λευκῶν δοντιῶν της... Καὶ πῶς τὸν κύτταζε!...

— Κ' ἔγινες ἄντρας, σωστὸς ἄντρας! Καὶ ὤμορφος, ἀκόμα πιὸ ὤμορφος!...

Καὶ τοῦ τὄπε ὄχι στὴν ἀρχή, ἀλλ' ἔπειτα ποὺ κάθισε κοντά του. Κι' ἔσκυψε λίγο, κόβοντας τὴν ὁμιλία του, κάτι ποὺ τῆς ἔλεγε αὐτὸς ὠχρὸς καὶ τρέμοντας ἀπὸ γλυκειὰ τρεμούλα, καὶ τοῦ τὄπε. Καὶ πῶς τὸν κύτταζε!

— Μέσχιζε, μὲ κομμάτιαζε, μέκαιε! εἶπε τώρα ὁ Ξάνθος.

Κι' αἰσθανόταν τὴν ἴδια ἡδονὴ νὰ τὸν τυλίγη καὶ τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶ μὲ ἡδονικὴ ταραχή.

Καὶ ὅλοι μιλοῦσαν μέσα κεῖ, ὅλοι. Μιλοῦσε καὶ ὁ Πολοκούρης δυνατὰ σὰ νἄθελε νὰ κάνη θόρυβο νὰ μὴ τοὺς προσέχουν...

Ἀμ' ὅταν τοὖπε κεῖνο, κεῖνο;

Ὁ Ξάνθος τὸ ἄφινε πιὸ μακρυὰ αὐτό, σὰ νἄθελε νὰ τὸ εὐχαριστηθῆ πιὸ ἥσυχα.

Καὶ τοῦ εἶπε ἡ Πιπίτσα, κυττάζοντάς τον μέσα στὰ μάτια, χωρὶς νὰ φροντίζη γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ ἦταν τριγύρω :

— Ἔλα ἀπ' τὸ σπίτι αὔριο! Ὅταν βραδυάσει... Θὰ δῆς κι' ἕναν ὡραῖο κῆπο ποὺ σ' ἀρέσει.... Θὰ ἔρθης;...

— Τὸ ρωτᾶτε!...

Εἶχε ζαλιστῆ, πὼς δὲν ἔπεσε.

— Εἶναι στὴν ὁδόν...

— Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω, τὴ διέκοψε αὐτὸς χαμηλώνοντας τὰ μάτια καὶ κουνῶντας τὸ κεφάλι του.

Τώρα μέσ' στὴ χαρά του ἔκανε τὸ λυπημένο. Ἤθελε καὶ νὰ λυπηθῆ γιὰ τὰ περασμένα, τὸ ζήτησε. Ἀλλὰ δὲ βρῆκε ν' ἀκουμπήση τὴ λύπη του, παρὰ πάνω σὲ χαρά, σὲ ἡδονή...

Καθὼς χαμήλωσε τὰ μάτια, αἰσθάνθηκε τὸ βλέμμα της νὰ τὸν κυττάζη καὶ τὸ αἰσθάνθηκε σὰ νὰ περνοῦσε τὰ χαμηλωμένα βλέφαρά του. Κι' ἄκουσε :

— Ἔ, τί νὰ γίνη;... Νὰ καὶ πάλι εἴμαστε μαζύ!...

Ὕψωσε τὰ μάτια καὶ ἀντικρύστηκαν μὲ τὰ δικά της...

Κάτι πῆγε νὰ πῆ, ἀλλὰ δάγκασε τὰ χείλια του...

Ἄκουσε σιωπὴ γύρω του. Εἶχαν πάψει νὰ μιλοῦν καὶ τοὺς κύτταζαν.

Ἀλλ' ὁ Πολοκούρης ποὺ ἡ ματιά του τραβήχτηκε ἀπ' αὐτούς, ἀπ' τὸν Ξάνθο καὶ τὴν Πιπίτσα, μίλησε δυνατά, φώναξε :

— Λοιπὸν, ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ κάτι ὡραῖο, ἔξοχο!... Ἀκοῦτε! Θέλω νὰ προσέξετε καλά! Θὰ σᾶς πῶ κάτι γιὰ φαντάσματα...

[Ἀκολουθεῖ]

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙ ΤΟΥ ΣΤΗΝ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗ

Ἡ χιονισμένη κορυφὴ τοῦ ἡφαιστείου Φουτζιγιάμα, ἔχει κι' αὐτὴ κάτι τὸ παράξενο καὶ ἐξωτικό.

[Ὁ γνωστὸς Γάλλος συγγραφεὺς κ. Ντεκομπρὰ ἐπεσκέφθη ἐπανειλημμένως τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνία καὶ ἔγραψε μάλιστα καὶ δύο μυθιστορήματα : «Ὁ Καμφούκιος μὲ πουλόβερ» καὶ «Σαμουράϊ ὀκτακύλινδρος». Στὸ κατωτέρω ἄρθρο του ἐκθέτει τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν τελείως διαφορετικὴν νοοτροπίαν τῶν κιτρίνων ποὺ τοὺς κάνουν ἀκατανοήτους γιὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ μυαλά μας].

ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Εἶχα προσκληθῆ στὸ ἀτελιὲ τοῦ λαμπροῦ Κινέζου ζωγράφου Πεοὺ Γιάν, στὸ Ναγκίν, στὴν εὐρωπαϊκὴ συνοικία.

Ἦταν ἐκεῖ ὅλοι οἱ ὑπερμοντέρνοι διανοούμενοι τοῦ Ναγκὶν καὶ συζητοῦσαν τὰς σχέσεις τῶν λευκῶν καὶ τῶν κιτρίνων.

Ἕνας νεαρὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, σπουδασμένος στὰ ἀμερικανικὰ κολλέγια, ὑπεστήριζε :

— Οἱ λευκοὶ δὲν μᾶς καταλαβαίνουν...Γι' αὐτοὺς εἴμαστε πλῆθος πρὸς ἐκμετάλλευσιν. Δὲν ἀντιλαμβάνονται τὴν ὑπερευαισθησία μας ὡς καταπιεζομένων ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους...τοὺς κυρίους τοῦ κόσμου...Ὅπως θεωροῦνται τοὐλάχιστον.

Καὶ ὁ κ. Κάρολος Χοῦ ὑπερεθεμάτισε :

— Ἀγνοεῖτε λοιπὸν, ὅτι εἶσθε στὴ χώρα μας τὸ σύμβολο τοῦ Ἰμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς καταπιέσεως ; Ἀγνοεῖτε λοιπὸν, ὅτι στὸ Χὸγκ Κὸγκ, στὴ Σαγκάη, στὸ Τιὲν-Τσίν, χιλιάδες μικρὰ μάτια σᾶς κυττάζουν, σᾶς παρακολουθοῦν διαρκῶς ; Μία λέξι ποὺ πληγώνει, ἀφίνει ἐπάνω μας ἀγιάτρευτο τραῦμα. Ὅταν ὁ Ντούγκλας Φαίρμπανκς ἦλθε στὴ Σαγκάη, κανένας Κινέζος δὲν ἤθελε νὰ τὸν δεχθῆ. Γιατί ;.... Γιατὶ θυμοῦνται τὸ ρόλο του στὸν «Κλέφτη τῆς Βαγδάτης». Στὴν ταινία αὐτὴ πιάνει ἕνα Μογγόλο πρίγκηπα ἀπὸ τὴν κοτσίδα καὶ τὸν πετᾶ ἀπὸ τὸ παράθυρο ! Τὸ βρίσκετε ἀστεῖο αὐτὸ σεῖς οἱ λευκοὶ καὶ γελᾶτε. Τί θὰ ἔλεγε ἕνας Ἄγγλος ἂν κίτρινοι κατακτηταὶ τοῦ ἔδειχναν σὲ μιὰ ταινία τὴ βασίλισσα Βικτωρία νὰ δέρνεται ἀπὸ ἕνα Κινέζο παλληκαρᾶ ; Οἱ ἐφημερίδες ἐπετέθησαν ἐναντίον τοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ Χόλλυγουντ.

Πῶς μέσα σ' αὐτὸν τὸν πολύπλοκο διάκοσμο μπορεῖ κανεὶς νὰ σκεφθῆ μὲ τὴν λογικὴ τοῦ Ντεκάρτ ἢ τοῦ Ἀριστοτέλη ;

— Εἶναι σπουδαιότατον πρόβλημα, τὸ πρόβλημα τῶν σχέσεων τῶν λευκῶν καὶ τῶν κιτρίνων. Μᾶς παρεξηγεῖτε. Σᾶς παρεξηγοῦμε καὶ μεῖς. Κι' ὅμως ὁ Κινέζος ποὺ μελέτησε γαλλικὰ στὸ Παρίσι καὶ ἀγγλικὰ στὸ Κὶγκ-Κόλλετζ ἢ στὸ Κολούμπια, δὲν ὀνειρεύεται παρὰ μόνο ἕνα κομψὸ κοστούμι καὶ μιὰν ὡραία γραβάτα.

—Κάτι περισσότερο. Ἔπιασα δυὸ φοιτητὰς στὸ τρὰμ τοῦ Πεκίνου νὰ μιλοῦν μεταξύ τους ἀγγλικὰ γιὰ νὰ κάνουν ἐντύπωσι. Πόσα καταστήματα ἔχουν ἀγγλικοὺς τίτλους, ἐνῶ κανένας ξένος πελάτης δὲν μπαίνει ποτὲ ἐκεῖ. Ἔχουμε λοιπὸν ἀφ' ἑνὸς τὴ νοσηρὴ ψύχωσι τοῦ κιτρίνου ποὺ μισεῖ τὸ λευκὸ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν ἀσυγκράτητη μανία του νὰ τὸν μιμεῖται. Εἴμεθα ὑπερήφανοι γιὰ τὸ παρελθόν μας, τὴν ἱστορία μας, τὴν πλουσία φιλολογία μας, εἴμεθα ὑπερήφανοι σκεπτόμενοι ὅτι εἴχαμε πολιτισθεῖ ὅταν ἡ Εὐρώπη ἦταν βάρβαρη. Κι' ὅμως αἰσθανόμαστε τὸ μῖσος τοῦ κατωτέρου ἀπέναντι τοῦ Εὐρωπαίου.

—Δὲν εἶναι παράξενο, βεβαίωσε ἕνας ἀνώτερος δημόσιος ὑπάλληλος, ὅτι ὅσο περισσότερο οἱ νέοι μας σπουδάζουν στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, τόσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἀσυμφωνία μεταξὺ λευκῶν καὶ κιτρίνων. Ἡ ἐκπαίδευσις ἀντὶ νὰ μᾶς πλησιάζει, μᾶς χωρίζει...Τὴ μακρυνὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ σχέσεις μας ἦσαν ἁπλῶς : «Πούλησέ μου αὐτό, ἀγόρασε ἐκεῖνο», καὶ οἱ συγκρούσεις δὲν ἦσαν σοβαρές—τὸ πολὺ-πολὺ ἔφθανε ἡ κανονιὰ κανενὸς καταδρομικοῦ γιὰ νὰ ὑποχρεώση τὸν κ. Λὶ νὰ πληρώση τὸ λογαριασμὸ τῶν κ.κ. Σμίθ, Ντυράν, ἢ Κράους. Ἦταν ἡ σύγκρουσις τοῦ «Δοῦναι καὶ τοῦ Λαβεῖν»... Ἕνα μάτς λογιστῶν... Ὁ Βολταῖρος, ὁ Δαρβῖνος, ὁ Κάντ, ὁ Χαϊκελ καὶ ὁ Αἰνστάϊν δὲν ἦσαν ἀκόμη ἐμπορεύματα ἐξαγωγῆς ἀπὸ τὴν Εὐρώπη. Σήμερα εἶναι πολὺ διαφορετικά. Γιατὶ οἱ εὐρωπαϊκὲς σπουδὲς δὲν κάνουν Εὐρωπαίους τὸν νεαρὸ Βάγκ ἢ τὸν μικρὸ Τσέν. Ξεχνᾶτε ὅτι οἱ ἔγγονοι τοῦ Ντεκάρτ ἔχουν μυαλὸ τελείως διαφορετικὰ πλασμένο ἀπὸ τὰ μυαλὰ ποὺ διέπλασαν ὁ Κομφούκιος, ὁ Λάο-Τσὸ καὶ ὁ Τσουάγκ-Τσέο ;

Ἡ συνομιλία κράτησε πολύ.

— Θυμᾶστε ἀσφαλῶς αὐτὸν τὸν Κινέζο ποὺ μιὰν ἡμέρα τοποθετεῖ ἕνα κομμάτι κρέας πάνω στὸν τάφο ἑνὸς προγόνου του, ἄκουσε ἕνα λευκὸ χριστιανὸ νὰ τοῦ παρατηρῆ :

— Γιατὶ αὐτὸ τὸ κρέας ; Ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σας δὲν τρώγει πιά.

Ὁ Κινέζος κούνησε τὸ κεφάλι καὶ δὲν ἀπήντησε. Μετὰ ἕνα μῆνα συνάντησε κατὰ τύχην τὸν λευκὸ στὸ νεκροταφεῖο καὶ τὸν εἶδε νὰ ρίχνη ἄνθη πάνω στὸν τάφο τῆς γυναίκας του. Τότε τὸν ρώτησε ἤρεμα :

— Γιατὶ αὐτὰ τὰ ἄνθη ; Ἡ μακαρίτισσα ἡ γυναῖκα σας δὲν μυρίζεται πιά...

ΣΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑ

Πρέπει ν' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι ἡ ἐθνικὴ ὑπερηφάνεια τῆς ἰαπωνικῆς νεολαίας καλλιεργεῖται ἀπὸ τὴν ἐπίσημον φιλολογίαν ποὺ ἡ κυβέρνησις θέτει στὴν διάθεσί της καὶ στὴν ὁποία φυσικὰ τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη δὲν παίζουν καὶ σπουδαῖο ρόλο.

Μοῦ ἀνέφεραν ἕνα ἄρθρο ἰαπωνικοῦ περιοδικοῦ, στὸ ὁποῖον ὁ συγγραφεὺς λέγει περίπου τὰ ἑξῆς : «Ἡ Εὐρωπαία στολίζεται μὲ γοῦνες γιατὶ εἶναι πολὺ κοντὰ στὸ ζῶον καὶ φορεῖ τὸ τομάρι του στὴν πλάτη της. Τὰ ζῶα αὐτὰ εἶναι ἀδελφοί της».

Δὲν πρέπει νὰ ἐκπλησσόμεθα κατόπιν αὐτοῦ ἂν ὁ κοινὸς πολίτης τῆς Ἰαπωνίας δείχνει ἀπροκάλυπτον περιφρόνησιν στὸν Εὐρωπαῖο. Ὁ μορφωμένος Ἰάπων ποὺ ἔζησε στὴν Εὐρώπη εἶναι καλλίτερα πληροφορημένος καὶ φυσικὰ ἀποδοκιμάζει αὐτὲς τὶς ὑπερβολές. Ἀλλὰ εἶναι γνωστὸν πὼς οἱ μορφωμένοι στὴν Ἰαπωνία εἶναι ἀσήμαντη μειοψηφία.

Ὁ κ. Ὀ' Κόνρου, ποὺ ἦταν καθηγητὴς στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Τόκιο καὶ βρισκόταν ἔτσι σὲ συνεχῆ ἐπαφὴν μὲ τὴ φοιτητικὴ νεολαία, μὲ τὰ παιδιὰ τῆς ἀριστοκρατίας καὶ τῆς ἀστικῆς τάξεως, ἀναφέρει μεταξὺ ἄλλων, μιὰ περίεργη περίπτωσι ποὺ δείχνει πῶς λειτουργεῖ τὸ ἰαπωνικὸ μυαλὸ ποὺ εἶναι ἀσφαλῶς διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ δικό μας.

Μίαν ἡμέρα ὁ καθηγητὴς ἐδάνεισε ἕνα ἀγγλικὸ μυθιστόρημα μεταφρασμένο στὰ ἰαπωνικά, σ' ἕνα μαθητή του καὶ μετὰ λίγον καιρό, τοῦ εἶπε νὰ τοῦ πῆ τὴν ὑπόθεσι. Ἤθελε νὰ δῆ πῶς αὐτὸς ὁ νεαρὸς Ἰάπων κατάλαβε τὸ θέμα αὐτῆς τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας.

Ὁ φοιτητὴς ἔπεσε στὸ ἑξῆς ἀπόσπασμα : Ἐπρόκειτο περὶ ἑνὸς ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος μετὰ ἕνα περίπατο στὴν ἐξοχὴ ἔφθασε σ' ἕνα χάνι μὲ τὸν τίτλο «Τὸ ἄσπρο ἄλογο». Ὁ Ἰάπων μεταφραστὴς εἶχε μεταφράσει ἔτσι τὸ ἀγγλικὸ πρωτότυπο : «Ἐνῶ πλησιάζαμε στὸ χάνι, εἴδαμε ἕνα ἄσπρο ἄλογο ποὺ κρεμόταν στὸ παράθυρο».

Ὁ μεταφραστὴς εἶχε βάλει μιὰν ὑποσημείωσι μὲ τὴν ὁποίαν ἐξηγοῦσε ὅτι οἱ Ἄγγλοι συνηθίζουν νὰ κρεμοῦν ἕνα ἄλογο στὸ παράθυρο τοῦ σπιτιοῦ των. Γιατὶ ὁ μεταφραστὴς ἐνόμιζε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ζωντανοῦ ἀλόγου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ φαγωθῆ !

Ὁ καθηγητὴς προσπάθησε νὰ ἐξηγήση στὸν Ἰάπωνα φοιτητήν, πού δικαίως ἐξεπλάγη, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπιγραφῆς καὶ ὅτι συχνὰ τὰ ξενοδοχεῖα στὴν Ἀγγλία καὶ στὴ Γαλλία ὀνομάζονται : «Ἄσπρο ἄλογο», «Κόκκινο λιοντάρι», «Πράσινος σκύλος» κ.λ.π.

Ἐνόμιζε ὅτι ἔγινε ἀντιληπτὸς ἀπὸ τὸ συνομιλητήν του, ἀλλὰ τὴν ἐπομένην συνήντησε δυὸ ἄλλους φοιτητὰς ποὺ τὸν ρώτησαν γιατὶ τοὺς κοροΐδευε. Εἶχαν ρωτήσει τοὺς γονεῖς των οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν ὅτι δὲν ὑπάρχουν πουθενά, οὔτε στὴν Ἀγγλία, κόκκινα λιοντάρια καὶ πράσινοι σκύλοι.

Τὸ πάθημα τοῦ καθηγητοῦ Ὀ' Κόνρου δὲν εἶναι περίεργο.

Ὅταν συζητοῦσα μὲ Ἰάπωνας ποὺ ἤξεραν θαυμάσια τὰ ἀγγλικά, παρετήρησα πόσο δύσκολο ἦταν νὰ τοὺς κάμω νὰ καταλάβουν μόλις ἀπομακρυνόμαστε ἀπὸ τὶς συνηθισμένες κοινοτοπίες. Ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ ἐπαναλάβω ὁλόκληρες φράσεις γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ μὲ παρακολουθήσουν. Δὲν ἦσαν ἀσφαλῶς κακῆς θελήσεως, ἀλλὰ τὸ ἰαπωνικὸ καὶ τὸ εὐρωπαϊκὸ μυαλὸ δὲν λειτουργοῦν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

Κι' ὅμως δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῆ κανεὶς τὴν ἱκανότητα τῶν Ἰαπώνων φοιτητῶν ποὺ πρὶν ἀρχίσουν νὰ σπουδάζουν κάποια ἐπιστήμη εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ μάθουν τὰ ἀναρίθμητα κινεζικὰ γράμματα καὶ τὰ γράμματα «Κάνα» ποὺ συμβολίζουν τοὺς ἤχους Κά, σά, τά, νά, χά, κί, σί, νί, χί, κ. λ. π.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τόσο δύσκολη γλῶσσα τους, οἱ Ἰάπωνες φοιτηταὶ πρέπει νὰ μάθουν τὰ γαλλικὰ ἢ τὰ ἀγγλικά. Ἀλλὰ κυρίως ἡ ἀγγλικὴ ἔχει τοὺς περισσοτέρους πιστούς, γιατὶ ὅλοι οἱ ἔμποροι τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς τὴν μιλοῦν ὅσο μποροῦν ἄσχημα. Δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήσσεται κανεὶς ὅταν βρίσκει στὴν Ἰαπωνία γραφικώτατες ἐμπορικὲς ἐπιγραφές, ὅπου ἡ γλῶσσα τοῦ Σαίξπηρ σερβίρεται μὲ γιαπωνέζικη σάλτσα. Ὁ Τρισταν Μπερνὰρ θὰ εὕρισκε θέμα γιὰ τὸ «Πῶς μιλοῦνε τ' ἀγγλικά».

Ἰδοὺ μεταφρασμένες μερικὲς ἐπιγραφὲς ποὺ βρῆκα στὸ Τόκιο καὶ στὴ Γιοκαχάμα.

Στὴν πόρτα ἑνὸς αὐγοπώλου:

«Ἐδῶ πωλοῦνται τὰ προϊόντα τῆς κότας».

Στὴν προθήκη ἑνὸς φωτογράφου :

«Ἐκτελεῖται ὁ φωτογράφος».

Ὅταν μιλᾶτε μὲ ἕναν Ἰάπωνα πρέπει νὰ συνηθίσετε στὸν τρόπο ποὺ ἀπαντᾶ. Στὴν ἀρχὴ τῆς ἐκεῖ διαμονῆς μου, παρασύρθην πολλὲς φορὲς σὲ λάθη ἀπὸ τοὺς συνομιλητάς μου.

Ρώτησα κάποτε ἕνα φίλο :

— Δὲν μοῦ στείλατε αὐτὸ τὸ βιβλίο ;

Καὶ μοῦ ἀπήντησε :

-- Ναί.

Αὐτὸ τὸ ναί ὅμως ἐσήμαινε ὄχι. Γιατὶ ἤθελε νὰ πῆ : «Ναί, δὲν σᾶς τὸ ἔστειλα».

Ἄλλως τε ὁ ξένος μόλις φθάσει στὴν Ἰαπωνία πρέπει νὰ συνηθίση μερικὰς στοιχειώδεις λεπτομερείας τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἕνας φάκελλος π. χ. γράφεται ἔτσι :

Ἰαπωνίας Τόκιο
Ὁδὸς Τζίντζα 722
Σακουράϊ κύριον

Ὅταν ἀγοράζουν ἕνα σερβίτσιο τσαγιοῦ δὲν παίρνουν ἒξ ἢ δώδεκα φλυτζάνια, ἀλλὰ πέντε ἢ δέκα. Ἂν καὶ πολὺ εὐγενικὸς ὡς γνωστὸν ὁ Ἰάπων μπαίνει ἢ βγαίνει μπρὸς ἀπὸ τὴ γυναῖκα. Ὅταν κτίζει σπίτι, ἀρχίζει ἀπὸ τὴ στέγη. Ὅπως καὶ στὴν Κίνα, τὸ ἄσπρο εἶναι χρῶμα πένθους καὶ τὸ μαῦρο γιὰ τοὺς γάμους. Ὅταν ἀγοράζετε δώδεκα δωδεκάδες μαντήλια ἀντὶ μιᾶς ἐλπίζετε λογικὰ ὅτι θὰ τ' ἀγοράσετε χονδρικῶς ἢ τοὐλάχιστον θὰ ἔχετε ἔκπτωσιν. Ὁ Ἰάπων ἔμπορος σκέπτεται διαφορετικά. Φρονεῖ ὅτι γιὰ νὰ ἀγοράζετε δώδεκα δωδεκάδες μαντήλια, θὰ ἔχετε ἀπόλυτον ἀνάγκην καὶ συνεπῶς εἶσθε διατεθειμένος νὰ τὰ πληρώσετε ἀκριβώτερα. Ὅταν μετροῦμε στὰ δάκτυλα διάφορα γεγονότα λέγοντας : πρῶτον ...δεύτερον... τρίτον... ἀνοίγουμε πρῶτα τὸν ἀντίχειρα, ἔπειτα τὸν δείκτην καὶ τέλος τὸν μέσον. Ὁ Ἰάπων ὅπως καὶ ὁ Κινέζος κάνει τὸ ἀντίθετο. Ἀντὶ ν' ἀνοίγη κλείνει τὸν ἀντίχειρα, κατόπιν τὸν δείκτην καὶ τὸν μέσον.

Οἱ σημερινοὶ Ἰάπωνες πιστεύουν ὅτι εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο. Τὴν πίστι τους αὐτὴ τὴν συνοψίζει ἡ ἐρώτησις αὐτὴ ποὺ μοῦ ἔκαμε ἕνας φοιτητὴς εἴκοσι δύο ἐτῶν :

— Ἔχετε καὶ στὴν Εὐρώπη γραμμόφωνα ; ! !

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ

— Μερικοὶ κρατοῦν σημειώσεις τῶν ἐξόδων των γιὰ νὰ βλέπουν ποῦ βαδίζουν, δὲν κατορθώνουν ὅμως ποτὲ νὰ βαδίσουν καλά.

— Ἂν ἡ Ἀφροδίτη ἔβλεπε μερικοὺς ἀπ' τοὺς σημερινοὺς ναούς της καὶ τὶς σημερινὲς ἱέρειές της θἄσκαζε ἀπ' τὸ κακό της.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ ρωτήσω ἂν ὁ ἡρωϊσμὸς διαφέρει πολὺ ἀπ' τὴν παραφροσύνη ;

— Δὲ βγάζουμε τὸ καπέλλο μας ὅταν μιλᾶμε μὲ σεβαστὸ κύριο, καὶ τὸ κρατᾶμε στὸ χέρι μιὰ ὥρα γιὰ νὰ ποῦμε σαχλαμάρες σ' ἕνα δεσποινίδιο.

FELIX. CARR. Ἀστυνομικὸ μυθιστόρημα

Ἀπόψε τά μεσάνυκτα

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. Τὸν δόκτορα Γκλάσγουωρθ τῆς Νέας Ὑόρκης ξυπνᾶ κατὰ τὶς 11 ἀπὸ τὸν ὕπνο του ἕνα τηλεφώνημα, ποὺ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι ἡ γηραιὰ φίλη του κ. Γκάρτνερ «θὰ πεθάνῃ τὰ μεσάνυκτα». Κατάπληκτος ὁ γιατρὸς εἰδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία καὶ ὕστερα κατεβαίνει στὸ δρόμο καὶ παίρνει τὸ πρῶτο αὐτοκίνητο ποὺ συναντᾶ. Ὁ σωφὲρ—πρᾶγμα ποὺ κορυφώνει τὴν ἔκπληξί του—τοῦ λέγει: «Πᾶτε στὴν ἐνενηκοστὴ ἕκτη ὁδό, ἀριθ. 862 στὸ σπίτι τῆς κ. Γκάρτνερ. Ἀργήσατε ὅμως πολύ». Μέσα στὸ αὐτοκίνητο ὁ δόκτωρ βρίσκει ἕνα σημείωμα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φοβερᾶς συμμορίας, ὁ «Πράσινος Δράκος», ποὺ τοῦ λέγει ὅτι ἂν ἀγαπᾶ τὴ ζωή του δὲν πρέπει ν' ἀναμιχθῇ στὴν ὑπόθεσι Γκάρτνερ. Φθάνει στὸ σπίτι τῆς φίλης του. Δυστυχῶς, ὅ,τι τοῦ ἐτηλεφωνήθη γίνεται. Ἐνῷ ἡ κ. Γκράτνερ εἶναι καλά, στὶς δώδεκα ἀκριβῶς, ὕστερα ἀπὸ μιὰ λεμονάδα ποὺ ἤπιε, πέθανε. Ὅλοι ὑποψιάζονται τὸν πιστὸ ὑπηρέτη της, τὸν Πῆτερ, ποὺ τῆς ἔδωσε τὴν λεμονάδα, λίγα λεπτὰ πρίν. Ἀλλὰ ἐνῷ ὅλοι πλέκονται, μόνο ὁ ἐπιθεωρητὴς Νταίηβς, ἔχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι ὁ δολοφόνος εἶναι ἄλλος. Ὅτο εἶναι κρυμμένος στὸ σπίτι κ' ἔρριξε, χωρὶς ὁ Πῆτερ νὰ τὸν δῇ, κάποιο δηλητήριο στὴ λεμονάδα.

5ον

Μιὰ ἀνάλυσις τοῦ ἐλαχίστου ὑπολείμματος τῶν ὑγρῶν ποὺ ἔμειναν στὰ ποτήρια θὰ ἔρριχνε περισσότερο φῶς στὸ σκοτεινὸ αὐτὸ σημεῖο τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ πάντως δὲν θὰ ἔλυνε τὸ ζήτημα. Ὁπωσδήποτε ὁ Νταίηβς ἐνῷ ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησι τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων στὰ διάφορα ἐρωτήματα ποὺ τοὺς εἶχαν τεθῆ, ἐξακολουθοῦσε τὶς ἔρευνές του μὲ βάσι τὴν ὑπόνοια τῆς δηλητηριάσεως. Ἀλλὰ μὲ τὴν ἄποψι ὅτι ὁ Πῆτερ Σμὶθ σερβίρισε ἐν ἀγνοίᾳ του τὸ δηλητήριο στὴν κυρία Γκάρτνερ, ἐρχόταν σὲ ἀντίθεσι ἡ βεβαίωσι τοῦ Τζὶμ Χάρλοου, ὅτι ὁ Πῆτερ ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τοῦ ἐπετέθη καὶ τὸν ἄφησε ἀναίσθητο μόλις μπῆκε στὸ χὼλ τοῦ σπιτιοῦ τῆς Γκάρτνερ. Ἂν ὁ Πῆτερ δὲν ἦταν ἀνακατεμένος στὴ δολοφονία, τί λόγο θὰ εἶχε νὰ καταστήσῃ ἀκίνδυνο τὸν ἀστυνομικό, ποὺ εἶχεν ἔλθει νὰ προλάβῃ τὸ ἔγκλημα; Ἢ μήπως ἔπρεπε ν' ἀπορριφθῇ ἡ βεβαίωσις τοῦ ντετέκτιβ Τζὶμ καὶ νὰ γίνῃ πιστευτὸ αὐτὸ ποὺ ὑπεστήριζε μὲ ὅρκους καὶ ὑστερικὴ ἐπιμονὴ ὁ Πῆτερ, ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς οὔτε ἄνοιξε τὴν πόρτα στὸν Τζὶμ, οὔτε κἂν τὸν εἶχε δῆ καθόλου μέχρι τῆς στιγμῆς ποὺ ἐκεῖνος εἰσώρμησε στὸ δωμάτιο τῆς νεκρῆς καὶ τὸν συνέλαβε;

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ὁ Νταίηβς ξαναμπῆκε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Ἔντυ Γκρῆν, στὸ δωμάτιο ποὺ εἶχε πεθάνει ἡ μίσες Γκάρτνερ. Ἦταν ἕνα μικρὸ καὶ ἁπλὸ σαλονάκι, ποὺ συνείχετο μὲ τὴν κυρίως κρεββατοκάμαρα μ' ἕνα εὐρὺ ἄνοιγμα. Τὰ ἔπιπλα εἶχαν μείνει στὴ θέσι τους. Ἡ πολυθρόνα, πάνω στὴν ὁποία εἶχε βρῆ ὁ θάνατος τὴ δυστυχισμένη οἰκοδέσποινα, ἦταν κοντὰ σ' ἕνα μαλακὸ χαλί. Δὲν ὑπῆρχε τίποτε ποὺ νὰ τοῦ κινήσῃ ἰδιαιτέρως τὴν προσοχή. Πέρασε κατόπιν στὴν κρεββατοκάμαρα. Ἐκεῖ μέσα ἦταν ὅλα ἄθικτα. Πλησίασε τὸ παράθυρο, τὸ ὁποῖο ἔβλεπε πρὸς τὸν δρόμο. Ἐξέτασε προσεκτικὰ τὸ κούφωμα. Σὲ κάποιο σημεῖο, πρὸς τὴ γωνία, διέκρινε ἀδιόρατα στὴν ἀρχή, καὶ μὲ τὸ φακὸ ὕστερα, καθαρὰ καὶ ἔντονα μιὰ ρωγμὴ φραγμένη μὲ μιὰ πάστα χρωματισμένη στὸ χρῶμα τοῦ ξύλου. Ὅταν ἐπίεσε τὴν πάστα εἶδε πὼς ἦταν νωπή. Ἡ λωρίδα αὐτὴ προχωροῦσε ὡς ἔξω. Ὁ ἀστυνομικὸς ἄνοιξε τὸ παράθυρο καὶ σκύβοντας ἐμπρὸς παρηκολούθησε τὴν πορεία της. Εἶδε ὅτι ἔφθανε στὸν τοῖχο καὶ ἀπὸ κεῖ ἔβγαινε ἕνα πολὺ λεπτὸ σύρμα, ποὺ κρυβόταν στὴ γωνία τοῦ παραθύρου καὶ ἀνέβαινε ἐπάνω πρὸς τὴν ταράτσα. Εἶνε φανερὸ πὼς δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἀγωγοῦ κεραίας ραδιοφώνου, ἀλλὰ περὶ κάποιας ἄλλης μυστικῆς ἐγκαταστάσεως. Ἔβγαλε ἕνα σουγιαδάκι καὶ ἔξυσε λίγο τὴν πάντα ποὺ ἦταν ἀπάνω στὸ κούφωμα. Ἀπὸ κάτω βρῆκε τὸ ἴδιο λεπτὸ μετάλλινο σύρμα ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὴν ταράτσα. Ἡ λωρίδα τῆς πάστας σταματοῦσε σὲ κάποιο σημεῖο τῆς ἐσωτερικῆς κορνίζας τοῦ παραθύρου. Κάτω ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτό, στὸν τοῖχο, κατέβαινε μιὰ κάθετη γραμμὴ ἀπὸ ἄλλη πάστα, ποὺ ἦταν βαμμένη σκοῦρα καὶ ἀντιστοιχοῦσε σὲ ἄλλες παράλληλες γραμμὲς τῆς ταπετσαρίας τοῦ τοίχου. Θὰ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀνακαλυφθῇ ἡ γραμμὴ αὐτὴ ἀνάμεσα στὶς ἄλλες ἂν δὲν ὡδηγοῦσε ὡς τὴν ἀρχή της ἡ ταινία τοῦ κουφώματος. Ὁ Νταίηβς παρηκολούθησε ἐπίμονα τὴν γραμμὴ ὡς κάτω στὴν κορνίζα τοῦ πατώματος. Ἐκεῖ ἔβγαινε τὸ ἴδιο λεπτὸ σύρμα ποὺ ἐρχόταν ἀπ' ἔξω καὶ προχωροῦσε κατὰ μῆκος τῆς κορνίζας. Σ' ἕνα σημεῖο τὸ σύρμα ἀποσχιζόταν σὲ λεπτότατες ἀκίδες, ποὺ ἄνοιγαν σὰν βεντάλια πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ δωματίου, ἐνῷ ἄλλος κλάδος προχωροῦσε ὡς τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ ἔρευνα τοῦ Νταίηβς ἀπέδειξε ὅτι ὁ κλάδος αὐτὸς τοῦ σύρματος, ἀφοῦ περνοῦσε τὸν τοῖχο, ποὺ ἦταν τρυπημένος σὰν ἀπὸ βελόνα, ἀπέληγε κι' αὐτὸς σὲ θύσανο ἀκίδων.

—Αὐτὸ εἶνε σπουδαῖο εὕρημα, εἶπε ὁ Νταίηβς στὸν Ἔντυ Γκρῆν, ὁ ὁποῖος τὸν εἶχε βοηθήσει στὴν ἔρευνά του. Ὡρισμένως αὐτὲς οἱ μικροσκοπικὲς μετάλλινες βεντάγιες ἀκτινοβολοῦν κάποιο ἠλεκτρικὸ ρευστὸ μέσα σ' αὐτὰ τὰ δύο δωμάτια. Ἀλλὰ τί ρευστὸ καὶ γιὰ ποιὸ λόγο; Ὕστερα, ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει ὁ μυστηριώδης αὐτὸς ἀγωγός;

—Πρέπει ν' ἀνεβοῦμε στὴν ταράτσα, ἐπρότεινε ὁ ντετέκτιβ Γκρῆν.

—Ναί, ἔχεις δίκιο. Πᾶμε ἀμέσως. Νὰ καλέσωμε κάποιον τοῦ σπιτιοῦ μας νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ.

—Τὴν μὶς Ἔβελιν. Ἔχει ξυπνήσει ἢ μᾶλλον δὲν κατώρθωσε καθόλου νὰ κοιμηθῇ, ὅπως μοῦ εἶπε πρὸ ὀλίγου ποὺ τὴν εἶδα.

Πράγματι, σὲ λίγο οἱ ἀστυνομικοὶ μὲ τὴν Ἔβελιν Γκόρπυ ἀνέβηκαν στὴν ταράτσα καὶ διευθύνθηκαν ἀμέσως στὸ σημεῖο ποὺ βρισκόταν πάνω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς μίσες Γκάρτνερ. Ἀνεκάλυψαν εὔκολα τὸ λεπτὸ σύρμα ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ κάτω. Τὸ παρηκολούθησαν καὶ εἶδαν ὅτι ἀπέληγε σ' ἕνα σύστημα ἀκίδων, ποὺ οἱ ἄκρες τους ἀντιστοιχοῦσαν στὶς γωνίες ἑνὸς κανονικοῦ ὀκταγώνου.

—Ἐδῶ σταματοῦμε, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς Νταίηβς. Καὶ τὸ σταμάτημά μας ἀποδεικνύει ὅτι ἡ ἐγκατάστασις αὐτὴ εἶνε περισσότερο σατανικὴ ἀπ' ὅσο φανταζόμουν. Τὰ μυστηριώδη μηνύματα φθάνουν σ' αὐτὸν τὸν δέκτη διὰ τοῦ αἰθέρος. Ἄρα τὸ σημεῖον τῆς ἐκπομπῆς των δὲν βρίσκεται μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Τί εἴδους μηνύματα ὅμως εἶν' αὐτὰ καὶ ποιὸς ὁ σκοπός τους;

Ὁ Ἔντυ Γκρῆν ἐκούνησε τὸ κεφάλι σὲ ἐκδήλωσι ἀμηχανίας. Κατέβηκαν ἀπὸ τὴν ταράτσα. Ἡ μὶς Ἔβελιν ξαναπῆγε στὸ δωμάτιό της. Οἱ ἀστυνομικοὶ θέλησαν νὰ μελετήσουν ἐπιτοπίως τὸ περιστατικὸν τῆς ἐπιθέσεως τοῦ Πῆτερ Σμὶθ κατὰ τοῦ Τζὶμ Χάρλοου καὶ διευθύνθηκαν πρὸς τὴ σκάλα ποὺ ἔδινε πρὸς τὸ μικρὸ χὼλ τῆς εἰσόδου. Πρὶν ὅμως φθάσουν στὸ χὼλ ἄκουσαν κραυγὲς τρόμου ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ἔβελιν, εἰς τὸ ὁποῖο μόλις εἶχε μπῆ ἡ νέα. Ἔτρεξαν ἀμέσως καὶ μὲ τὰ περίστροφα στὸ χέρι μπῆκαν στὸ δωμάτιο.

Ἡ Ἔβελιν στεκόταν ὄρθια στὴ μέση τοῦ δωματίου μὲ μιὰ ἔκφρασι φρίκης στὸ πρόσωπο. Δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος ἐκεῖ, μὰ ἡ νέα, δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλο πρὸς τὴν διεύθυνσι τοῦ ἀνοιχτοῦ παραθύρου, εἶπε στοὺς ἀστυνομικοὺς μόλις τοὺς εἶδε, μὲ κομμένη φωνή:

—Ἐκεῖ... νά... νά... πρὸς τὰ ἐκεῖ...

Οἱ ἀστυνομικοὶ θέλησαν νὰ μελεστὸ παράθυρο, ποὺ ἔβλεπε σὲ μιὰ ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ, μὰ δὲν εἶδαν τίποτε ἐκεῖ, τὸ ὁποῖο νὰ δικαιολογοῦσε τὸν τρόμο τῆς νέας. Ἡ αὐλὴ ἦταν τελείως κενή.

—Τί σᾶς συνέβη; τὴ ρώτησε ὁ Νταίηβς. Τί εἴδατε καὶ τρομάξατε;

Ἡ Ἔβελιν ἐξακολουθοῦσε νὰ λέῃ:

—Ἐκεῖ... Ἐκεῖ...

Μὰ τὸ βλέμμα της εἶχε γίνει πιὰ ἀπλανὲς καὶ ἔδειχνε πρὸς διάφορα σημεῖα τοῦ δωματίου, σὰ νὰ ἔβλεπε κεῖ κάποιο ὅραμα ποὺ τὴ γέμιζε φρίκη.

—Εἶνε τρομερὰ ταραγμένη, εἶπε ὁ Νταίηβς. Δὲ χωρεῖ συζήτησι ὅτι κάποιος ἦταν δῶ μέσα ποὺ ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Πρέπει νὰ ἐρευνήσωμε γιὰ ἴχνη...

Ἡ νέα γύρισε ἀπότομα πρὸς τὸν Νταίηβς, τὸν κύτταξε μὲ τὸ βλέμμα της ποὺ ἔδειχνε ἀπόλυτη διανοητικὴ σύγχυσι καὶ σὰν κάποιος νὰ τὴν κυνηγοῦσε ὥρμησε πρὸς τὸν διάδρομο, φωνάζοντας διαρκῶς:

—Ἐκεῖ... ἐκεῖ...

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρεξαν κατόπιν της, ἀλλὰ μόλις ἡ νέα πέρασε τὸ κατῶφλι ἔδειξε μὲ μιὰ κίνησι τρόμου πὼς ἀντίκρυσε ξανὰ τὸ φρικτὸ ὅραμα ποὺ τὴν εἶχε ταράξει καί, ἀφίνοντας μιὰ στριγγιὰ φωνή, ἔπεσε λιπόθυμη. Μόλις πρόφθασε ὁ Νταίηβς καὶ τὴ συγκράτησε στὴν ἀγκαλιά του.

—Φώναξε γρήγορα τὸ γιατρὸ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του, εἶπε ὁ ἐπιθεωρητὴς στὸν ντετέκτιβ Γκρῆν. Ἂς φέρῃ μαζύ του ὅ,τι χρειάζεται...

Μετὰ λίγα λεπτὰ ὁ δόκτωρ Γκλάσγουωρθ, χλωμὸς καὶ καταβεβλημένος ἀρκετὰ ἀπὸ τὶς συγκινήσεις τῆς περασμένης νύχτας, φάνηκε στὸ διάδρομο, κρατῶντας τὴν τροῦσα μὲ τὰ ἐργαλεῖα του. Ὁ Νταίηβς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε τοποθετήσει τὴν μὶς Ἔβελιν σὲ ἕνα κάθισμα, ποὺ βρέθηκε κοντὰ ἐκεῖ κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς λιποθυμίας της καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὴ συνεφέρῃ.

Ὁ γιατρὸς πλησίασε ψιθυρίζοντας:

—Τρομερὰ πράγματα συμβαίνουν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Κοντεύω νὰ τρελλαθῶ.

Ἀφοῦ ἀκροάσθηκε τὴν καρδιὰ καὶ τὴν ἀναπνοὴ τῆς μὶς Ἔβελιν, εἶπε:

—Ἕνας ἰσχυρὸς νευρικὸς κλονισμός. Εὐτυχῶς δὲν εἶνε τίποτε τὸ σοβαρό. Θὰ συνέλθῃ γρήγορα. Θὰ τῆς κάνω μιὰ ἔνεσι «ἀναληπτικοῦ» φαρμάκου.

Μὲ τὴν τελευταία φράσι ἔψαξε στὴν τροῦσα, πῆρε ἀπὸ μέσα μιὰ σύριγγα καὶ μιὰ ἀμπούλα κι' ἑτοιμάσθηκε νὰ κάνῃ τὴν ἔνεσι.

Ξαφνικὰ ἀκούστηκε ἕνα δυνατὸ ἠλίθιο γέλιο, τὸ γέλιο τοῦ «Κοριοῦ», ὁ ὁποῖος τινάχθηκε στὸ διάδρομο ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Ἔβελιν καὶ περνῶντας πλάϊ ἀπὸ τὸ γιατρὸ τοῦ ἔρριξε ἀπ' τὰ χέρια τὴν ἀμποῦλα καὶ τὴ σύριγγα. Ὕστερα, ἐξακολουθῶντας τὸ δαιμονισμένο δρόμο του, ἔτρεξε πρὸς τὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου. Ὁ Ἔντυ Γκρῆν ἔβγαλε ἀμέσως τὸ περίστροφό του καὶ τὸν ἐσκόπευσε, μὰ ὁ Νταίηβς πρόφθασε καὶ τοῦ κράτησε τὸ χέρι.

—Τί κάνεις; τοῦ εἶπε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μᾶς χρειάζεται ζωντανός.

— Ναί, ἀλλὰ ζωντανὸς μᾶς ξεφεύγει μέσα ἀπ' τὰ χέρια, ἐγκρίνιασε ὁ Ἔντυ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ «Κοριὸς» εἶχε γίνει ἄφαντος.

Ὁ γιατρός, ποὺ ἔμεινε κατάπληκτος καὶ λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῇ στὸ πάτωμα ἀπὸ τὸ δυνατὸ σπρώξιμο τοῦ τρελλοῦ, ἐκύτταξε σαστισμένος τὸν Νταίηβς καὶ ὕστερα κάνοντας ἕνα κίνημα ἀπογνώσεως τοῦ εἶπε:

— Δὲν ἀντέχω πιά, κάντε ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ τὴν Ἔβελιν ἄλλωστε δὲν ἔχει τίποτε. Πάω να κλειστῶ στὸ «κελλί» μου, μέχρις ὅτου μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πάω στὸ σπίτι μου ἢ σὲ κανένα φρενοκομεῖο...

Καὶ ἔφυγε μὲ μεγάλα, γλήγορα βήματα, χωρὶς νὰ δίνῃ ἀπάντησι στὶς παρακλήσεις τοῦ Ἔντυ Γκρῆν, ποὺ τὸν πῆρε τὸ κατόπιν καὶ προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ προσφέρῃ τὴ βοήθειά του στὴ λιποθυμισμένη νέα. Ὁ γιατρὸς ἔφθασε στὸ δωμάτιό του, μπῆκε μέσα καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἀπ' ἔξω τὸν ἄκουσε νὰ στρίβῃ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιά.

Ὁ Ἔντυ σήκωσε τοὺς ὤμους κι' ἐπέστρεψε κοντὰ στὴν Ἔβελιν καὶ τὸν Νταίηβς. Ἡ νέα εἶχε ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Μετὰ λίγες στιγμὲς ἦταν σχεδὸν τελείως καλὰ καὶ κύτταζε μὲ ἔκπληξι γύρω της.

—Τί εἶχε συμβῆ; εἶπε. Εἶχα λιποθυμήσει;

—Ὤ, δὲν ἦταν τίποτε, ἀπήντησε ὁ Νταίηβς. Κάτι εἴδατε μπαίνοντας στὸ δωμάτιό σας. Κάποιο πρόσωπο, ποὺ σᾶς ἔκανε νὰ τρομάξετε πολύ. Ποιὸ ἦταν αὐτὸ τὸ πρόσωπο; Μήπως ὁ «Κοριός»;

—Ὁ «Κοριός»;! Ἄ, ὄχι, ἔκαμε ἡ νέα.

—Τότε μπορεῖτε νὰ μᾶς περιγράψετε αὐτὸν ποὺ εἴδατε;

—Αὐτὸν ποὺ εἶδα;! εἶπε ἡ Ἔβελιν μὲ ἀπορία. Μὰ δὲν εἶδα κανένα ! Ἀπολύτως κανένα!

—Γιὰ θυμηθῆτε καλά. Αὐτὸς ποὺ εἴδατε ἔφυγε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Ἐδείχνατε πρὸς τὰ ἐκεῖ τρομαγμένη.

—Σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν θυμᾶμαι τίποτε. Δὲ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω γιατὶ λιποθύμησα.

Ὁ Νταίηβς μὲ ἀμηχανία ἔφερε γύρω τὸ βλέμμα του, ὅπως ἐσυνήθιζε νὰ κάνῃ ὅταν προσπαθοῦσε νὰ βρῇ κάποιο τέχνασμα γιὰ νὰ διευκολύνῃ μιὰ δύσκολη κατάστασι. Ἐνῷ κύτταζε κάτω στὸ πάτωμα, τὸ βλέμμα του σταμάτησε πάνω στὴ σπασμένη ἀμπούλα καὶ τὴ ραγισμένη σύριγγα. Ἔσκυψε, πῆρε τὴ σύριγγα καὶ τὴν ἔρριψε μηχανικὰ μέσα στὴν ἀνοιχτὴ τροῦσα τοῦ γιατροῦ. Ὕστερα πῆρε τὴν ἀμπούλα. Εἶχε μείνει μέσα λίγο ὑγρό. Ἡ σκέψι του ἔτρεξε ἀμέσως στὴ νέα ἐπέμβασι τοῦ Μάρτιν Μπὲγκ (ὑπὸ τὴν μορφὴ τοῦ «Κοριοῦ») καὶ προσπάθησε νὰ ἐξηγήσῃ τὸ σκοπό της. Εἶχε μπῆ γιὰ ὡρισμένη ἔρευνα στὸ δωμάτιο τῆς νέας καὶ φεύγοντας ἔσπρωξε τυχαίως τὸ γιατρὸ ἢ ἡ φευγάλα του ἐκείνη ἦταν ἁπλῆ πρόφασι γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σπάσιμο τῆς ἀμπούλας καὶ νὰ ἐμποδίσῃ νὰ γίνῃ ἡ ἔνεσις; Ἂν εἶχε πάει στὸ δωμάτιο τῆς Ἔβελιν γιὰ ἄλλο λόγο, θὰ μποροῦσε νὰ περιμένῃ κρυμμένος μέχρις ὅτου ἀπομακρυνθοῦν οἱ ἄλλοι ἀπὸ κεῖ ἢ θὰ μποροῦσε νὰ ἔφευγε ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πιθανώτατα μπῆκε. Ἡ λογικώτερη ἄρα ἐξήγησι ἦταν ὅτι ὁ Μάρτιν Μπὲγκ θέλησε νὰ ἐμποδίσῃ τὸ γιατρὸ νὰ κάνῃ τὴν ἔνεσι. Γιατί ὅμως;

Ξαφνικὰ ἦρθε στὸν ἀστυνομικὸ μιὰ ἔμπνευσις. Γύρισε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἔβελιν καὶ τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, δὲν θέλω νὰ σᾶς κουράσω τώρα περισσότερο, προσπαθῶντας νὰ ἐκβιάσω τὴ μνήμη σας νὰ λειτουργήσῃ. Ἐλπίζω, ὅταν ἡσυχάσετε τελείως, νὰ μπορέσετε νὰ θυμηθῆτε πιὸ ἄκοπα τί σᾶς συνέβη στὸ δωμάτιό σας. Πρὸς τὸ παρὸν σᾶς προτείνω νὰ πάρετε λίγο ἀέρα καὶ γι' αὐτὸ εἶνε μιὰ εὐκαιρία νὰ μὲ συνοδεύσετε ὡς τὸ γραφεῖο μου. Ὅταν εἶσθε κοντά μου εἶμαι περισσότερο βέβαιος γιὰ τὴν ἀσφάλειά σας.

Ἡ νέα, ποὺ τὸ βλέμμα της ἀντίκρυζε μὲ κάποιο φόβο τὸ δωμάτιό της, δέχθηκε πρόθυμα τὴν πρότασι τοῦ Νταίηβς, ἡ ὁποία τὴν ἔβγαζε ἀπὸ μιὰ δύσκολη θέσι.

Ἐνῷ προχωροῦσαν πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ σπιτιοῦ, ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐκάλεσε ἰδιαιτέρως τὸν Ἔντυ Γκρῆν καὶ τοῦ εἶπε σιγά:

—Μὴν ἀπομακρυνθῇς, Ἔντυ, ἀπὸ δῶ καὶ μὴν ἀφήσῃς νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἐπιτήρησί σου ὁ γιατρὸς Γκλάσγουωρθ. Μέχρις ὅτου λάβῃς τηλεφώνημά μου, μὴ τοῦ ἐπιστρέψῃς τὴν τροῦσα μὲ τὰ ἐργαλεῖα καὶ τὰ φάρμακα.

—Μεῖνε ἥσυχος, ἔκαμε ὁ ντετέκτιβ Γκρῆν.

Ὁ Νταίηβς μπαίνοντας στὸ αὐτοκίνητό του ἔδωσε θέσι δίπλα του στὴν μὶς Ἔβελιν καὶ αὐτὸς κάθησε στὸ βολάν. Ἐνῷ ἔτρεχαν πρὸς τὸ γραφεῖο του τὴ ρώτησε ξαφνικά:

—Πόσον καιρὸ εἴχατε στὴν ὑπηρεσία σας αὐτὸν τὸν «Κοριό»;

—Περίπου δύο μῆνες. Ἦλθε μιὰ μέρα μόνος στὸ σπίτι καὶ μᾶς ζήτησε νὰ τοῦ δώσωμε δουλειά, γιατὶ πεινοῦσε. Τὸ ὕφος του τὸ μισοκακόμοιρο καὶ γενικὰ ἡ κωμικὴ του ἐμφάνισι μᾶς κίνησαν τὴ συμπάθεια καὶ τὸν κρατήσαμε.

—Καὶ τί ὑπηρεσία ἔκανε;

—Σᾶς βεβαιώνω πὼς αὐτὸ δὲ σκέφθηκα ποτὲ νὰ τὸ ρωτήσω. Ἄλλωστε δὲν τὸν ἔβλεπα συχνά. Ὁ Πῆτερ μάλιστα γκρίνιαζε μαζύ του γιατὶ τῶσκαζε ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ τὸν ἔχανε πολλὲς φορὲς γιὰ μέρες ὁλόκληρες.

Ὁ Νταίηβς γέλασε ἕνα αἰνιγματικὸ γέλιο. Ὕστερα ἀπὸ λίγες στιγμὲς ρώτησε:

—Ἡ μαγείρισσά σας γιατί δὲν ἦλθε σήμερα στὸ σπίτι; Μήπως εἶχε ζητήσει ἄδεια ἀπὸ χθές;

— Ὄχι, δὲν πιστεύω, ἐκτὸς ἂν πῆρε ἄδεια ἀπὸ τὴ δυστυχισμένη μου θεία.

—Στὸν συνάδελφό μου εἴχατε μιλήσει γιὰ ἕναν κύριο Τζαίημς Ρίνσον, ἀρραβωνιαστικό σας ὑποθέτω, μὲ τὸν ὁποῖον χθὲς εἴχατε πάει στὸν κινηματογράφο. Αὐτὸς ὁ κύριος ἐρχόταν συχνὰ στὸ σπίτι σας καὶ ἐγνώριζε πολὺ καλὰ τὴ θεία σας, δὲν εἶν' ἔτσι;

—Βεβιότατα.

—Σήμερα ὅλες οἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουν ὁλοσέλιδες περιγραφὲς τῆς τραγικῆς δολοφονίας τῆς θείας σας. Ἀσφαλῶς ὁ κύριος Ρίνσον διαβάζει ἐφημερίδες. Καὶ ἂν δὲν διαβάζῃ, θἄκουσε ἀσφαλῶς νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ φοβερὸ ἔγκλημα. Δὲν σᾶς φαίνεται ἐν τούτοις περίεργο, ὅτι δὲν ἔδειξε κανένα ἐνδιαφέρον; Δὲν ἔτρεξε νὰ ἐπισκεφθῇ σᾶς τοὐλάχιστον, οὔτε κἂν τηλεφώνησε νὰ ζητήσῃ πληροφορίες γιὰ τὴν ὑγεία σας ὕστερα ἀπὸ τὴν τρομερὴ συγκίνησι ποὺ εἶνε φυσικὸ νὰ ἔχετε ὑποστῆ...

—Ναί, πράγματι, ἔκαμε ἡ νέα, εἶνε μιὰ ἀνεξήγητη παράλειψις ἐκ μέρους του. Ἴσως ὅμως νὰ εἶνε πολὺ ἀπασχολημένος μὲ τὴ δουλειά του, νὰ μὴ βρῆκε εὐκαιρία νἄρθῃ... Ἄλλωστε ἐργάζεται σ' ἕνα ἐργοστάσιο στὴ Τζαμέϊκα.

—Ὤ, εἶπε ὁ ἀστυνομικὸς μὲ μιὰ δόσι εἰρωνείας στὴ φωνή του, αὐτὸ δὲν εἶνε σοβαρὸς λόγος. Πρὸ ὀλίγου ἔφθασε τηλεγράφημα τοῦ ἀδελφοῦ σας ἀπὸ τὴ Βραζιλία. Διάβασε ἀσφαλῶς τὶς ἐκεῖ ἐφημερίδες καὶ τηλεγράφησε ἀμέσως κατεπειγόντως. Δὲν πιστεύω ἡ Τζαμέϊκα νά εἶνε πιὸ μακρυὰ ἀπὸ τὴ Βραζιλία.

—Εἴπατε τηλεγράφησε ὁ ἀδελφός μου; ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον ἡ νέα.

—Ναί, ὁ κύριος Μπὶλ Γκόρπυ.

—Σὲ ποιὸν ἦλθε τὸ τηλεγράφημα;

—Σὲ σᾶς. Κατὰ λάθος τὸ ἄνοιξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ βρίσκονται στὸ σπίτι σας. Ὁπωσδήποτε τώρα εἶνε στὴ διάθεσί σας. Ἰδού το.

Τῆς ἔδωσε τὸ τηλεγράφημα, τὸ ὁποῖο ἡ νέα διάβασε μὲ συγκίνησι.

—Βλέπετε, ἐξακολούθησε ὁ ἐπιθεωρητής, τηλεγραφεῖ ὅτι φθάνει μὲ τὸ ταχύτερο μέσον. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ταχύτερο ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο, μποροῦμε νὰ τὸν περιμένωμε αὔριο τὸ ἀπόγευμα μὲ τὸ ἀεροπλάνο τῆς γραμμῆς.

Ἡ νέα ἄφησε ἕνα στεναγμὸ ἀνακουφίσεως. Ὁ Νταίηβς συγκέντρωσε τὴν προσοχή του στὸ βολάν, γιατὶ περνοῦσε ἕνα πολυσύχναστο τμῆμα τῆς ἑβδόμης λεωφόρου. Σὲ λίγο ρώτησε πάλι:

—Ἀλήθεια, γιατὶ πῆγε στὴ Βραζιλία ὁ ἀδελφός σας;

—Γιὰ κάποια οἰκογενειακὴ ὑπόθεσι. Ἡ μακαρίτισσα ἡ θεία μου εἶχε κάτι κτήματα ἐκεῖ καὶ τὰ εἶχαν καταπατήσει κάποιοι ἄλλοι συγγενεῖς της.

—Ὤ, συγγενεῖς της... Καὶ συγγενεῖς δικοί σας φυσικά.

—Ναί. Εἶνε οἱ γονεῖς τοῦ Τζαίημς Ρίνσον, ποὺ κατοικοῦν ἐκεῖ.

—Πῶς εἴπατε; Γονεῖς τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σας; Μὰ τότε μπαίνομε σὲ κάποιο δρόμο, δεσποινίς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ξένη φιλολογία

ΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΕΙΟ

Τοῦ Ρομπὲρ Ντεστὲζ

ΤΗΝ ἐποχὴ ποὺ συνέβη ἡ ἱστορία αὐτή, ἡ Ματθίλδη ἦταν στὴν ἄνθησι τῆς ὀμορφιᾶς της, μιᾶς ὀμορφιᾶς σπανίας καὶ ἐκθαμβωτικῆς.

Εἶχε παντρευθῆ ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἦταν εὐτυχισμένη.

Ἡ προσωπικότης τοῦ συζύγου ἐλάχιστα ἐνδιαφέρει καὶ ἀρκεῖ νὰ πῶ ὅτι ἀσκοῦσε ἕνα ἐλευθέριο ἐπάγγελμα καὶ ἦταν ἀξιαγάπητος. Ἐλάτρευε τὴ Ματθίλδη κι' αὐτὴ τὸν ἐλάτρευε ἐξ ἴσου. Ὁ γάμος των ἦταν μιὰ εὐτυχία. Ἐπὶ δέκα πέντε ἡμέρες ποὺ κράτησε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου των ἔζησαν μιὰ μαγεμένη ζωή.

Ὅταν γύρισαν ἐγκατεστάθησαν στὴ Λυόν, ὅπου ὁ σύζυγος εἶχε τὴν ἐργασία του καὶ ἤθελε νὰ τελειώσῃ μιὰν ἐπείγουσα ὑπόθεσι. Ἡ Ματθίλδη δὲν εἶχε γνωστοὺς στὴν πόλι αὐτὴ καὶ ἴσως κατὰ τύχην συνήντησε τὴν καλύτερη φίλη της, ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐκεῖ πρὸ ἓξ μηνῶν. Ἡ σύμπτωσι αὐτὴ τῆς κόστισε τὴν εὐτυχία της.

Ἡ φίλη λεγόταν Λουσιὲν Λεσατελιέ. Ἦταν μελαχροινὴ μὲ μακρὺ ὠχρὸ πρόσωπο.

Μόλις ἔφθασαν στὴ Λυὸν ἡ Ματθίλδη μαζὺ μὲ τὸν ἄνδρα της ἐπεσκέφθησαν τοὺς Λεσατελιέ. Οἱ δυὸ φίλες φλυάρησαν μιὰν ὁλόκληρη ὥρα καὶ ὅταν χώρισαν ὑπεσχέθησαν νὰ ξανασυναντηθοῦν γρήγορα. Τὶς ἑπόμενες ἡμέρες ἡ νιόνυφη ἀσχολήθηκε μὲ τὴν τακτοποίησι τοῦ σπιτιοῦ της. Ἔτσι πέρασαν ὀκτὼ ἑβδομάδες. Μιὰ Πέμπτη ποὺ ὁ σύζυγός της ἐπρόκειτο νὰ δεχθῇ μετὰ τὸ γεῦμα κάποιον πελάτη, τῆς συνέστησε νὰ βγῇ στὸ διάστημα αὐτὸ γιὰ ἕνα μικρὸ περίπατο.

—Ἔτσι θὰ μάθῃς καὶ τὴ Λυόν, τῆς εἶπε.

Αὐτὴ ὅμως ἐδίσταζε νὰ βγῇ. Δὲν τῆς ἦταν καθόλου εὐχάριστο ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Ὁ καιρὸς ἦταν σκοτεινὸς καὶ προφασίσθηκε ὅτι θὰ βρέξῃ.

—Πήγαινε. Δὲν θ' ἀργήσῃς. Θὰ διώξω γρήγορα τὸν ἐπισκέπτη μου.

Ἡ Ματθίλδη κατέβηκε. Τράβηξε πρὸς τὴν πλατεῖα Μπελκούρ, ὅταν ἄρχισε νὰ ψιχαλίζῃ. Ἐγύρισε γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι της, ἀλλὰ ἄκουσε νὰ τὴν φωνάζουν. Ἦταν ἡ Λουσιέν.

— Δὲν σὲ βλέπουμε καθόλου.

—Ἐσὺ φταῖς.

—Ὄχι, ἐσύ.

—Μόνο στὴν τύχη... κτλ. κτλ.

Ἡ Ματθίλδη ἐξήγησε πὼς εἶχε βγῆ παρὰ τὴ θέλησί της καὶ ὅτι ἑτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἡ Λουσιὲν γελοῦσε:

—Ἀλήθεια! Πῶς βρῆκες τὸ θάρρος νὰ ἐγκαταλείψῃς τὸ πουλάκι σου.

Καὶ ξαφνικά:

—Πᾶμε ἐδῶ. Ἀρχίζει νὰ βρέχῃ. Ἄλλωστε γιὰ δῶ ἐρχόμουν.

Ἐκεῖ βρισκόταν ἕνας κινηματογράφος. Ἐκείνη τὴν ἐποχὴ ἔπαιζαν κυρίως ταινίες εὔθυμες ἢ ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ φανοῦν εὔθυμες. Ἡ Ματθίλδη δὲν ἤθελε νὰ μπῆ καὶ ἡ φίλη της ἐπέμενε. Ἐκεῖνο ποὺ ἐνίκησε τὴν ἀντίδρασί της ἦταν ἡ ἀναγγελία ὅτι ἐπαίζετο καὶ μιὰ ταινία ἀπὸ τὸ Ἀγκάντιν, ὅπου ἔκαμε τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου της. Σκέφθηκε πὼς ἂν ἄξιζε τὸν κόπο θὰ ξαναρχόταν μὲ τὸ σύζυγό της. Ἡ Λουσιὲν εἶχε ἤδη βγάλει τὰ εἰσιτήρια καὶ τὴν ἔσερνε πρὸς τὴ σκοτεινὴ αἴθουσα.

Ἡ Ματθίλδη εἶδε πρῶτα τὶς περιπέτειες μιᾶς κωμῳδίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕνας ὑποψήφιος γαμβρὸς ἔκανε λάθος στὸν παπᾶ, στὴν ἐκκλησία, στὴ νύφη... Μιὰ κωμῳδία ἀνυπόφορα παιδιάστικη. Ἡ Ματθίλδη θέλησε νὰ φύγῃ στὴ μέση τῆς παραστάσεως.

—Εἶσαι τρελλή; Εἶμαι βεβαία πὼς βρέχει ἔξω. Ἄλλωστε θ' ἀρχίσῃ ἡ ταινία τοῦ Ἀγκάντιν.

Περίμεναν ἀκόμη εἴκοσι λεπτὰ τὸ φίλμ, ὅταν ὅμως φάνηκαν τὰ χιόνια τοῦ Γκριζόν, ὅλη ἡ προσοχὴ τῆς Ματθίλδης ἐστράφη πρὸς τὴν ὀθόνη. Ὅταν εἶδε τὰ σπίτια τοῦ Σαὶντ-Μώριτς ἤθελε νὰ φωνάξῃ ἀπὸ τὴ χαρά της βλέποντας τὸ ξενοδοχεῖο ὅπου ἔμειναν τέσσαρες νύκτες. Καὶ καθὼς θέλησε νὰ τὸ πῇ στὴ φίλη της, ἀντελήφθη ὅτι αὐτὴ εἶχε ἐξαφανισθῆ. Θυμήθηκε πὼς πρὸ ὀλίγου ἡ Λουσιὲν τῆς εἶπε: «Περίμενε ἕνα λεπτό!», ἀλλὰ ὅλη της ἡ προσοχὴ ἦταν στὰ ἐλβετικὰ βουνά. Χαιρόταν μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ ἔλεγε στὸν ἄνδρα της ὅτι εἶδε τὰ μέρη ὅπου ἔζησαν τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ἡμέρες των.

Ἡ ταινία πλησίαζε στὸ τέλος, ὅταν ἐπέστρεψε ἡ Λουσιέν.

Ὅταν βγῆκαν, ἡ φίλη της ἐπέμενε νὰ πάρουν ἕνα τσάϊ, ἀλλὰ ἡ Ματθίλδη ἀρνήθηκε κατηγορηματικά. Ἔλειπε τρεῖς ὧρες ἀπὸ τὸ σπίτι της. Ἔφυγε καὶ τράβηξε γρήγορα πρὸς τὸ σπίτι της. Οἱ δρόμοι ἦσαν στεγνοί. Ἡ βροχὴ ἦταν πολὺ σύντομη. Ὅταν κτύπησε τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας της ἦταν γεμάτη εὐχαρίστησι, ἀνυπομονησία καὶ τύψεις.

Ὁ ἄνδρας της ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του καὶ μόλις σήκωσε τὸ κεφάλι του ὅταν αὐτὴ μπῆκε. Δὲν τὸν ἀνησύχησε καὶ χάϊδεψε ἁπλῶς τὸ χέρι του ποὺ κρατοῦσε χαρτιά.

Ἐξακολούθησε νὰ γράφῃ, ἀφοῦ τῆς ἔρριξε μιὰν ἀόριστη ματιὰ χωρὶς νὰ πῇ τίποτε. Μόνο ἀργότερα, τὴν ὥρα τοῦ δείπνου, τῆς εἶπε:

—Ἄργησες πολύ. Ποῦ πῆγες;

Περίμενε τὴν ἐρώτησι.

—Φαντάσου! Συνήντησα τὴ Λουσιὲν καὶ μὲ ἔσυρε στὸν κινηματογράφο!

—Τὴ Λουσιὲν Λασατελιέ;

Εἶχε σταματήσει τὸ φαΐ του καὶ τὴν κύτταζε στὰ μάτια.

—Βέβαια. Δὲν ξέρω ἄλλη Λουσιέν. Αὐτή...

Σώπασε, βλέποντας τὸ πρόσωπό του ποὺ ὠχρίασε αἰφνιδίως.

—Τί συμβαίνει;

Τῆς εἶπε μὲ φωνὴ ἀργὴ καὶ βαρειά:

—Τί ὥρα συνήντησες τὴ Λουσιέν;

—Ἀμέσως μόλις κατέβηκα...

—Ἄ!

Ἔμειναν μιὰ στιγμὴ βωβοὶ κυττάζοντας ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὰ μάτια. Κατόπιν τὸν ρώτησε:

—Τί τρέχει, χρυσέ μου;

Δὲν ἀναγνώριζε τὸν τόνο τῆς φωνῆς του ὅταν τῆς ἀπάντησε:

—Ἡ φίλη σου ἡ Λουσιὲν Λασατελιὲ ἦλθε ἐδῶ στὶς πέντε καὶ μισή...

Μιλοῦσε μὲ κομμένες φράσεις, κυττάζοντας τὴ γυναῖκα του στὰ μάτια.

—Περνοῦσε ἀπὸ δῶ κατὰ τύχην φαίνεται. Ἐνόμιζε πὼς θὰ σὲ εὕρισκε στὸ σπίτι καὶ ἤθελε νὰ βγῆτε μαζύ.

Ἡ Ματθίλδη ἐγέλασε νευρικὰ καὶ εἶπε:

— Τί εἶπες; Ἡ Λουσιέν; Στὶς πέντε καὶ μισή; Δὲν εἶνε δυνατόν, δὲν χωρισθήκαμε!

—Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ σύζυγος μὲ παγερὴν ἠρεμία, ἀλλὰ τὰ χείλη του ἔτρεμαν. Ὥστε ἐγὼ λέω ψέμματα...

Ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ τρέμῃ. Ἔπειτα αἰσθάνθηκε πὼς ἔκλαιε γιατὶ δάκρυα ἔπεφταν στὸ πιάτο της. Θυμήθηκε πὼς ἡ Λουσιὲν τὴν ἄφησε μόνη γιὰ καμμιὰ δεκαριὰ λεπτὰ καὶ ὅτι σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔτρεξε γρήγορα στὸ σπίτι της ἀπὸ τὸν κινηματογράφο.

—Εἶνε τρομερὸ αὐτὸ ποὺ ἔκανε...

Τὸ εἶπε δυνατά. Αὐτὸς ἀπήντησε:

—Δὲν μποροῦσε νὰ ξέρῃ...

Τότε αὐτὴ ἐφώναξε ἀγανακτισμένη:

—Ἐπὶ τέλους, ἐγὼ λέω τὴν ἀλήθεια! Συνήντησα τὴ Λουσιὲν βγαίνοντας ἀπὸ δῶ! Μὲ παρέσυρε... Δὲν ξέρω γιατὶ τὴν ἀκολούθησα... Τί ἔπαθε κατόπιν νἄρθῃ ἐδῶ; Δὲν ξέρω οὔτε κι' ἐγώ, δὲν βλέπω παρὰ μόνο μιὰ ἐξήγησι: τρελλάθηκε; Ἀσφαλῶς! Καὶ τώρα πίστεψε ὅποιον θέλεις ἀπὸ τὶς δυό μας: αὐτὴν ἢ ἐμένα;

Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας ποὺ καθόταν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ τραπεζιοῦ δὲν ἦταν αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐγνώριζε:

—Ποιὰ νὰ πιστέψω; Μήπως ξέρω; Ἔλα στὴ θέσι μου.

—Ὤ!

Αὐτὴ σηκώθηκε. Ἔτρεμε. Δὲν ἔκλαιε πιά. Τὸν κύτταζε καὶ τὰ μάτια του τώρα ἀπέφευγαν τὰ δικά της.

Τοῦ εἶπε σύντομα, ἀλλὰ ἤρεμα:

—Περίμενέ με. Δὲν θ' ἀργήσω.

Αὐτὸς ἦταν ταραγμένος. Εἶπε μὲ προσπάθεια εἰρωνείας:

—Φεύγεις πάλι γιὰ λίγο;

Αὐτὴ ὅμως εἶχε ἤδη πάρει τὸ καπέλλο της καὶ εἶχε περάσει τὴν πόρτα.

Ἦταν περασμένα μεσάνυκτα ὅταν γύρισε. Κτύπησε ματαίως στὸ σπίτι τῆς Λουσιέ. Δειπνοῦσε σὲ φιλικὸ σπίτι καὶ ἡ ὑπηρέτρια δὲν ἤξερε ποῦ. Καὶ ὁ Λασατελιὲ ἀπουσίαζε σὲ ταξεῖδι. Ἡ Ματθίλδη κάθησε καὶ τὴν περίμενε. Πόσες ὧρες εἶχαν περάσει ὅταν ἄκουσε τὴ Λουσιὲν νὰ τὴν ρωτᾷ εὔθυμα:

—Μπᾶ, ἐδῶ;

Ἡ Ματθίλδη ἀνατινάχθηκε:

—Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό;

—Τί ἔκαμα;

Ἦταν ἤρεμη, γελαστὴ μπροστὰ στὴν ταραχὴ τῆς ἄλλης καὶ προσέθεσε:

—Φαίνεσαι ταραγμένη... Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ βγάλω τὸ καπέλλο μου;

—Κράτα τὸ καπέλλο σου καὶ βάλε καὶ τὸ πανωφόρι σου. Θἄρθῃς μαζύ μου.

—Ἄ! ἀπάντησε αὐτὴ γελῶντας, καταλαβαίνω τί συμβαίνει. Ὁ ἄντρας σου σοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἐπίσκεψί μου...

—Γιατί τὸ ἔκαμες αὐτό;

Ἡ ἄλλη σήκωσε τοὺς ὤμους, ζάρωσε τὰ χείλη:

—Μήπως ξέρω! Μιὰ ἰδέα ποὺ μοῦ ἦλθε ξαφνικά.

—Ξέρεις πὼς ἦταν ἐγκληματικό;

—Ὤ! τί ὑπερβολικὴ ποὺ εἶσαι!

—Ἐγκληματικό!

— Ἔλα, Ματθίλδη, μὲ ξέρεις... Ἤθελα ἁπλῶς νὰ κάμω ἕνα ἀστεῖο. Δὲν φανταζόμουνα πὼς θὰ γινόταν τραγικό.

Ἡ Λουσιὲν ἔκανε τὴν ψύχραιμη καὶ καθόταν γιὰ ν' ἀνάψῃ ἕνα τσιγάρο.

—Ἀπάντησέ μου. Γιατί τὸ ἔκανες αὐτό;

Ξαφνικὰ ἡ Λουσιὲν ἄρχισε νὰ κλαίῃ. Πέταξε τὸ τσιγάρο της καὶ ἔκλαιε μὲ λυγμούς.

— Ἔ! νά. Μερικὲς φορὲς εἶμαι κακή... νὰ ἔτσι... γιὰ τὸ τίποτε... Μὴ μοῦ θυμώσῃς...

—Ὤ! Λουσιέν! Πῶς μπορεῖς!...

—Ναὶ δέν φταίω ἐγώ... Φταῖνε ὅλα καὶ σύ, ναί, καὶ σύ... Ὅταν ἄρχισες νὰ κυττάζῃς ἐκεῖνα τὰ ἐλβετικὰ τοπεῖα. Μπορεῖς νὰ τὰ ἐξηγήσῃς ὅλα στὸν ἄνδρα σου. Θὰ σὲ πιστέψῃ. Θὰ ξαναγίνῃς εὐτυχισμένη.

—Ἔλα, ἔλα!

—Θὲς νὰ τὰ ἐπαναλάβω στὸν ἄνδρα σου;

—Γιατί ἦλθα τότε;

—Ἂν ἐπιμένῃς.

—Καὶ θὰ τὰ πῇς ὅπως μοῦ τὰ εἶπες.

—Φυσικά...

—Σύμφωνοι;

—Ἀφοῦ σοῦ τὸ λέγω...

Ὁ σύζυγος περιμένει τέσσαρες ὧρες. Ἢ μᾶλλον πηγαινοερχόταν ἀπὸ τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο καὶ ἄναψε τὸ φῶς μόνο ὅταν ἄκουσε τὴ γυναῖκα του νὰ λέγῃ: «Μπρός, πέρασε!» καὶ βρέθηκε μπρὸς στὴ Λουσιὲν Λασατελιέ, μιὰ Λουσιὲν ποὺ εἶχε ἀνακτήσει τὴν ψυχραιμία της.

—Καὶ τώρα μίλα. Πές του ὅσα μοῦ εἶπες! εἶπε μὲ προστακτικὴ φωνὴ ἡ Ματθίλδη.

— Καϋμένοι φίλοι μου ! Τὶ δρᾶμα. Καὶ νὰ εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία! Ποῦ νὰ φαντασθῶ πὼς θὰ τὸ παίρνατε τόσο τραγικά. Φυσικά, ὅσα εἶπε ἡ γυναῖκα σας εἶνε ἀλήθεια.

Ἡ Ματθίλδη στεκόταν πίσω της:

—Ὄχι, ἄσε. Ἐπανάλαβέ του ὅτι..

Γιὰ πρώτη φορὰ ἐπενέβη ὁ ἄνδρας της:

—Γιατί δὲν ἀφίνεις τὴ φίλη σου νὰ μιλήσῃ;

Ἡ Λουσιὲν συνέχιζε:

— Ἀσφαλῶς! Ἡ Ματθίλδη σᾶς εἶπε πὼς ἦταν μαζύ μου στὸν κινηματογράφο; Πραγματικὰ ἐγὼ τὴν παρέσυρα. Ἤθελα νὰ σᾶς κάνω ἕνα ἀστεῖο καὶ πίστευα πὼς κατόπιν θὰ γελούσαμε μαζύ.

Αὐτὸς χωρὶς νὰ κινηθῇ εἶπε χαμηλοφώνως:

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνησυχήσετε, κυρία.

Ξαφνικὰ ἀντελήφθη πὼς ἡ γυναῖκα του δὲν ἦταν στὸ δωμάτιο. Πῆγε στὸ πλαϊνὸ καὶ τὴν εἶδε νὰ σέρνῃ ἕνα περίστροφο ἀπὸ τὸ συρτάρι. Τῆς ἔπιασε τὰ χέρια.

—Ἄφησέ με, ἐτραύλισε αὐτή, θὰ τὴν σκοτώσω.

Ἡ Ματθίλδη πίεζε τὴν σκανδάλη, ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν εἶχε ἀνοίξει τὴν ἀσφάλεια. Ὁ ἄνδρας της προσπαθοῦσε νὰ τῆς πάρῃ τὸ τουφέκι καὶ τῆς ἔκοψε ἄθελά του τὸ δάκτυλο.

Μόλις εἶδε τὸ αἷμα ἡ Ματθίλδη λιποθύμησε καὶ ἔτσι τελείωσε τὸ δρᾶμα ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἡ Λουσιὲν πλησίασε γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὴ φίλη της.

—Περιποιηθῆτε την, εἶπε φεύγοντας. Πάντοτε ἦταν ὑπερβολική. Ἄ! βλέπετε τί εἶνε οἱ γυναῖκες;

* * *

—Βλέπετε, εἶπα στὴ Ματθίλδη, ὅταν τελευταῖα μοῦ διηγεῖτο τὴν ἱστορία. Ἡ ἀλήθεια πάντα ὠφελεῖ.

—Ναί... Ἀλλὰ ὁ ἄνδρας μου ἦταν λίγο νευρασθενής. Σκεπτόταν π. χ. τί θὰ ἔκανε ἂν ἕνας φίλος του γιὰ νὰ καλύψῃ ἕνα λάθος του ἐρχόταν νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ κάνῃ ὅ,τι ἔκανε ἡ Λουσιέν.

Μερικὲς φορὲς νόμιζα πὼς τὸν ἔπεισα. Καὶ ὅμως ἄλλοτε ξυπνῶντας τὸ πρωῒ τὸν εὕρισκα νὰ μὲ κυττάζῃ προσεκτικά. Σὲ κάθε συζήτησι φθάναμε στὸ ἴδιο ζήτημα...

—Καὶ ζήσατε ὅλη τὴ ζωή σας μ' αὐτὴν τὴν ἀμφιβολία;

—Ξέρετε πὼς ὁ καιρὸς διορθώνει τὰ πράγματα. Γινήκαμε φίλοι, φίλοι ποὺ ἴσως δὲν λένε ὅλα τὰ μυστικά τους, ἀλλὰ ποὺ κανονίζουν ὁπωσδήποτε τὴ ζωή τους γιὰ νὰ ζοῦν μαζύ.

— Καὶ ἡ Λουσιέν; Τὴν ξαναείδατε;

— Εὐτυχῶς ὄχι. Ἐμεῖς σὲ λίγο φύγαμε γιὰ τὸ Παρίσι. Αὐτὴ πῆγε στὴν Ἰνδοκίνα, ὅπου διωρίσθηκε ὁ ἄνδρας της.

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Μούχρωμα

Φυσάει τ' ἀεράκι μ' ἀνάλαφρη φόρα
Καὶ τὶς τριανταφυλλιὲς ἀργὰ σαλεύει.
Στὲς καρδιὲς καὶ στὴν πλάση βασιλεύει
Ρόδινο σούρουπο, ὥρα μυροφόρα,
Χρυσῆ θυμητικῶν ὀνείρων ὥρα,
Ποὺ ἡ ψυχὴ τὴ γαλήνη προμαντεύει,
Τὴν αἰώνια γαλήνη, καὶ ἀγναντεύει
Σὰ γιὰ στερνὴ φορὰ κάθε της γνῶρα
Ἀξέχαστες ξανθές, κρινοτράχηλες
Ἀγάπες, γαλανὰ βασιλεμένα
Μάτια ὀγρὰ καὶ φιλιὰ κι' ἀνατριχίλες
Καὶ δάκρυα· πλάνα δῶρα ζηλεμένα
Τῆς ζήσης, ποὺ ἀχνοσβυέται καὶ τελειώνει
Σὰν τὸ θαμπὸ γιουλὶ ποὺ ὁλοένα λυώνει.

ΛΟΡΕΝΤΖΟΣ ΜΑΒΙΛΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Ὁ θάνατος τοῦ βοσκοῦ

Χάϊ, χάϊ... καὶ σαλάγαε τὰ γαλάρια του
ὁ γιώμορφος βοσκὸς μέσ' στὸ λειβάδι...
Χάϊ, χάϊ... μὲ τὴν ἀγκλίτσα τὰ προβόδαγε
κάθε πουρνὸ καὶ κάθε βράδυ—βράδυ...

Χάϊ, χάϊ... τὰ λάγια μὲ τ' ἀσημοκούδουνα...
Μὰ ἐχτές, ἐχτὲς τί θρῆνος μέσ' στὰ δάσα;
Ἕνας παπᾶς μπροστά, καὶ πίσω ἐφέρνανε
μιὰ φτωχικὴ κι' ἀσπροντυμένη κάσα !

Κι' ἀργά, δίχως ψαλμοὺς τὴν ἀνεβάσανε
στὸ ἐρημοκκλῆσι, ἀπάν' στὰ κορφοβούνια·
κ' ἔρμα ἐβελάζαν θλιβερὰ τὰ πρόβατα
καὶ θλιβερὰ ἀντιλάλαιαν τὰ κουδούνια...

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΗΡΑΣ

ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ. - ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΟ ΟΛΟΙ!

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

ΤΟΥ κ. ΜΙΝΟΥ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

Τοῦ ἔγραφε :

Μακρυνέ μου φίλε.

Μέσα στὴ μοναξιά μου ζῶ μὲ τὶς τραγικὲς στιγμές, ἑνὸς ἀπόβραδου, ποὺ σοὔδωκα τὸ χέρι τρέμοντας, γιατὶ ἤξερα, πὼς ὕστερα ἀπὸ λίγο, θὰ σ' ἔχανα. Ἡ ψυχούλα μου ἔτρεμε ἀπὸ ἀγωνία γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἤξερα πὼς τὸ πλοῖο ποὺ καλοῦσε τοὺς ἐπιβάτες του, μὲ τ' ἀνάλγητο σφύριγμά του, θὰ σ' ἔπαιρνε ἀπὸ κοντά μου, καὶ θὰ σ' ἔχανα. Θὰ σ' ἔπαιρνε ἀγαπημένε μου φίλε, καὶ ποιὸς ξέρει ἂν σὲ ξανάβλεπα, ποιὸς ξέρει ἂν κάποτε ἐρχόσουν πάλι, ἔτσι ἀναπάντεχα, ὅπως ἦρθες χθὲς, ὅπως σ' ἀντίκρυσα, χωρὶς νὰ ξέρω πὼς ἦσουν ἐσύ, ἐκεῖνος ποὺ ἀγαποῦσα.

Αὐτὰ ἀναπολῶ στὴν ἐρημιά μου ἀγαπημένε μου φίλε, μακρυὰ ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ βρίσκομαι, μόνη, τόσο μόνη, ὅσο ἐσὺ εἶσαι μὲς στὸν κόσμον, μὲς στοὺς ἀνθρώπους ποὺ κινοῦνται καὶ ζοῦν, κοντὰ σ' ἐκείνους ποὺ σ' ἀγαποῦν καὶ φροντίζουν γιὰ σένα...

Πῶς τὸ θυμᾶμαι κεῖνο τ' ἀπόβραδο, λατρεμένε μου... Πῶς θυμᾶμαι ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, ποὺ ἦρθες νὰ μὲ ζητήσῃς...

Κείνη τὴν ὥρα, κείνη τὴ στιγμὴ — ὅπως ὅλες τὶς ὧρες, ὅλες τὶς στιγμὲς — σὲ σκεπτόμουνα. Ἤξερα πὼς ἦσουν κοντά μου κι' ἡ καρδιά μου κτυποῦσε στὴν προσμονή σου. Μ' ἔπνιγε ἡ ἀμφιβολία. Θἄρθῃ; Δὲν θἄρθῃ; Ξαφνικὰ τ' ἀνάστημά σου γιόμισε τὴν πόρτα κι' ἡ φωνή σου, ἀκούστηκε σὰν τραγοῦδι.

— Ἡ δεσποινὶς Μάρθα;

Εἶπα :

— Ἐγώ...

Καὶ πάγωσα.

Δὲν σ' ἐγνώριζα.

Δὲν ἤξερα πὼς ἦσουν ἐσύ.

Σ' ἀγαποῦσα χωρὶς ποτὲ νὰ σ' ἔχω ἀντικρύσει καὶ μοῦ φαινόταν πὼς ἤμουνα ἡ βασιλοπούλα ποὺ περίμενε τ' ἄγνωστο πριγκηπόπουλο.

Μὰ ὅπως τὸ φωτεινὸ γέλιο σου, ὡραΐζε τὸ πρόσωπό σου, ὅπως ἡ φωνή σου, σὰν μουσικὴ γιόμισε τὸν ἀγέρα, σὲ γνώρισα.

Σοὔδωσα τὸ χέρι μου, ποὔτρεμε καὶ σ' ἀκολούθησα.

Τὰ εἶχα χάσει. Δὲν ἤξερα τί ἔκανα.... Δὲν κυβερνοῦσα τὸν ἑαυτό μου.

Καὶ καλλίτερα: Γιατὶ ἀλλοιώτικα, θὰ ριχνόμουν στὴν ἀγκαλιά σου καὶ θὰ σὲ φιλοῦσα καὶ θὰ σὲ φιλοῦσα τόσο, ποὺ δὲν θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ μὲ χωρίσῃ πιὰ ἀπὸ σένα...

. . . .

Μ' ἄφησες ὕστερα ἀπὸ λίγο, μεγάλε μου φίλε, στὸ ἴδιο μέρος ποὺ μὲ πρωτογνώρισες, μὲ μιὰ ἐλπίδα κι' ἕναν καϋμό...

Θὰ σ' ἔβλεπα τὸ βράδυ.

Μὰ θἄφευγες ἀμέσως, μετὰ τὴ συνάντησι αὐτή.

Καὶ σ' εἶδα...

Σὲ εἶδα μιὰ-δυὸ ὧρες. Σὲ εἶδα κι' ἀνέβηκα μαζύ σου τὸ Γολγοθᾶ μου. Σὲ εἶδα καὶ σ' ἔχασα...

Γιατί νὰ μοῦ δώσῃς αὐτὴ τὴ χαρὰ τὴ μεγάλη;

Γιατί ἀγαπημένε μου φίλε, νὰ μοῦ κάμῃς αὐτὸ τὸ κακό;

Γιατί ;...

Καὶ τώρα ποὺ σὲ πῆρε ὁ σίφουνας καὶ σὲ τύλιξε κάποιο μαῦρο σύννεφο, τώρα βρίσκομαι μόνη πάλι, μόνη μὲ τὸν πόνο μου, μόνη μὲ τὴν ἀγάπη μου τὴν ἀπέλπιδη.

Καὶ μοὔμεινε τὸ ἄλυτο μυστήριο τοῦ πόνου, γιὰ νὰ μοῦ φέρνῃ ρῖγος, ὅσες στιγμὲς θυμᾶμαι τὴ μοναδική μας συνάντησι γιὰ νὰ μὲ κάνῃ πιὸ δυστυχισμένη, ὅταν ζητῶ νὰ ξεφύγω ἀπὸ τὸ φριχτό, μα γλυκὸ ἐφιάλτη μου...

Μάταιη ὅμως κι' αὐτὴ ἡ προσπάθεια. Γιατὶ πάντα σὲ βλέπω κοντά μου, ὅπως τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο βράδυ, πλάϊ μου, νὰ μοῦ μιλᾶς, νὰ μοῦ λὲς γι' ἀσήμαντα πράγματα, ποὺ γιὰ μένα εἶχαν μιὰ ἰδιαίτερη σημασία... Κι' ἀκούω ἀγαπημένε μου τὸ γέλιο σου ἀκόμη — τὸ γέλιο αὐτὸ ποὺ δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτὲ, κι' ἂς τὄλεγα εἰρωνικὸ τότε κι' ἂς νόμιζα πὼς μὲ πείραζε— κι' ὅμως τώρα βλέπω πὼς μοῦ γιόμιζε τὴν καρδιά.

Καὶ τώρα εἶμαι πάλι μόνη. Κάποιος σίφουνας σὲ συνεπῆρε ὅπως καὶ σ' ἔφερε κοντά μου, σὲ μένα τὴν μικρὴ κι' ἀδύναμη ὕπαρξι. Καὶ τὸ χειρότερο, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι σκεπτόμουνα. Δὲν μπόρεσα νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι ἤθελα, παρὰ μόνο πὼς σ' ἀγαπῶ.

. . . .

«Ἀγαπημένε μου φίλε, σοῦ τὸ λέω καὶ πάλι: Σ' ἀγαπῶ τόσο ποὺ μόνο ὁ θάνατος θὰ σταθῇ ἱκανὸς νὰ μὲ κάμῃ νὰ σὲ ξεχάσω.

Σ' ἀγαπῶ καὶ παραπάνω ἀπὸ τὸ θάνατο τὸ λυτρωτή. Καὶ θὰ προσμένω, μέχρι τὴν τελευταία μου στιγμή, μάταια ἴσως, μὰ θὰ προσμένω...».

* * *

Ὁ Λίνος Ρενάνης, ἄφησε τὸ γράμμα αὐτὸ ἐπάνω στὸ γραφεῖο του κι' ἄναψε ἕνα τσιγάρο ἀκόμη.

Στὸν κῆπο τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ της, κατω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τῶν δέντρων, ἡ Ρέα προσπαθοῦσε νὰ γράψῃ στὸν ἀγαπημένο της. Μὰ δὲν τὸ κατώρθωνε. Γιατὶ ἡ φαντασία της τῆς ἔφερνε κοντὰ τὸν μακρυνὸ φίλο της ποὺ τόσον τὸν ἀγαποῦσε...

Κατόπιν ξαναπῆρε τὸ μώβ μυρωμένο χαρτὶ στὰ χέρια του, ποὺ ἔρχονταν ἀπὸ τόσο μακρυὰ καὶ τὸ ξαναδιάβασε.

Ἔνοιωθε τὴν καρδιά του νὰ τρέμῃ ἀπὸ συγκίνησι, τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν... Καὶ τὰ χείλη του κάτι ψιθύρισαν, ποὺ δὲν ἀκούστηκε, παρὰ τὴν ἡσυχία ποὺ κυριαρχοῦσε στὴν ἀπέραντη σάλα.

Κάποιος ἄνθρωπος τοῦ γραφείου, ποὺ κτύπησε δειλὰ τὴν πόρτα, γιὰ μιὰ ἐπείγουσα ὑπόθεσι, βρῆκε τὸν μπελᾶ του.

— Περιμένετε... Νομίζω πὼς ἔχω κι' ἐγὼ τὸ δικαίωμα, νὰ μείνω ἐλεύθερος κάμποση ὥρα.

—Μὰ κύριε.... ὁ ἀρχιεργάτης...

— Νὰ τσακιστῇ... Νὰ περιμένῃ κι' αὐτός!...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἐννόησε πὼς εἶχε παραφερθῇ. Μαλάκωσε τὴ φωνή του, ἐνῷ τὸν πλημμύρισε πάλι ἡ συνηθισμένη καλωσύνη του.

— Μὰ ἄρχισε ἡ δουλειά; ρώτησε. Τόσο γρήγορα;

— Μάλιστα κύριε... Εἶναι ἔξη. Σὰν νὰ συνῆλθε...

— Ἔξη;! Τόσο γρήγορα...

— Μὰ βράδυασε κύριε... Οἱ μηχανὲς εἶναι ἕτοιμες. Οἱ λινοτύπες περιμένουν...

Ἅπλωσε ἀργὰ τὸ χέρι του, πῆρε μιὰ στίβα χειρόγραφα καὶ τἄδωσε στὸν ἄνθρωπο ποὺ περίμενε.

— Δόστα αὐτά... Κι' ἂν μὲ ζητήσῃ κανεὶς — ξέρεις — δὲν εἶμ' ἐδῶ γιὰ κανένα...

Ὁ κλητῆρας πῆρε τὰ χειρόγραφα γρήγορα κι' ἔφυγε...

Ἔτσι ἔμεινε πάλι μόνος ὁ Λίνος Ρενάνης, στὴ μεγάλη σάλα. Ἄρχισε πάλι νὰ κόβῃ βόλτες καὶ νὰ σκέπτεται. Ἀπανωτὰ κάπνισε κάμποσα τσιγάρα. Τὸ τηλέφωνο τὸν κάλεσε δυὸ-τρεῖς φορὲς, μὰ δὲν ἀπάντησε... Μιὰ φρικτὴ βλαστήμια ἔφυγε ἀπὸ τὰ δόντια του....

Ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε. Μιὰ νέα γυναῖκα μπῆκε μέσα, μὲ χειρόγραφα στὸ χέρι καὶ στάθηκε στὸ βάθος χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Λίνος Ρενάνης οὔτε τὴν εἶδε...

Ἐκείνη περίμενε. Καὶ βλέποντάς τον ἔτσι ἀναστατωμένο, ὅπως ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἰδῇ, κούνησε τὸ κεφάλι της ἐρωτηματικὰ, ἔτσι σὰ νὰ ἤθελε νὰ ἐξακριβώσῃ τί νἄχῃ ὁ ἀρχισυντάκτης της καὶ βγῆκε ξανὰ ἔξω γιὰ νὰ πῇ τὸ νέο στοὺς ἄλλους συναδέλφους της.

— Ξέρετε, ὁ ἀρχισυντάκτης ἔχει τὰ μπουρίνια του.

— Ἀδύνατο, τσίριξε ἕνας πιτσιρῖκος, ποὺ δὲν τὸν χώνευε, γιατὶ τὸν κατηγοροῦσε γιὰ ἀνορθογράφο. Αὐτὸς μπορεῖ νὰ ἰδῇ νὰ γκρεμίζεται ὁ Λυκαβηττὸς, χωρὶς νὰ συγκινηθῇ.

Μὰ ἡ κοπέλλα ἐπέμενε :

— Κι' ὅμως σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια. Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου. Καπνίζει καὶ σουλατσάρει σὰν τρελλός. Ἀφοῦ μπῆκα μὲς στὸ γραφεῖο του, στάθηκα τόση ὥρα καὶ δὲ μ' εἶδε...

— Μὲ τὸ δίκηο του ὁ ἄνθρωπος, εἶπε πάλι μὲ τὴν παράξενη φωνή του ὁ Βενιαμὶν τῶν συντακτῶν. Ἂν σ' ἔβλεπε, καϋμένη, θὰ τοὔρχονταν ἀποπληξία. Μάλιστα ὅπως στεκόσουν στὰ σκοτεινά.

—Ἄϊ στὸν ἀγύριστο πίκολο, τὸν ἔβρισε ἡ δεσποινίς.

Κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν τὸν βρίσῃ στὰ γερά.

Μὰ τὴν ἴδια ὥρα τὸ κουδοῦνι βρόντησε ἀσυνήθιστα.

Ὁ κλητῆρας ἔτρεξε κι' ἔφερε τὴ διαταγή:

— Ἀπόψε νὰ μὴ φύγῃ κανείς. Ὁ κ. ἀρχισυντάκτης σᾶς θέλει ὅλους. Διέταξε νὰ τὸν περιμένετε.

Μουρμοῦρες ἀκούστηκαν. Ὁ πιτσιρῖκος κάτι εἶπε... Κι' ἡ δεσποινὶς βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ... δικαιωθῇ.

— Κάτι θὰ συμβαίνῃ...

—Ἐσὺ νὰ τὰ βλέπῃς, κυρία, πετάχτηκε ξανὰ αὐθάδικα ὁ πιτσιρίκος, ποὺ κόντευες νὰ τὸν βγάλῃς τρελλὸ τὸν ἄνθρωπο.

— Γιὰ τὸ Θεὸ, τραύλισε τὸ κορίτσι. Δὲ μαζεύεις τὴ γλῶσσα σου; Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς;

— Ἀφοῦ δὲν μ' ἀγαπᾶς, τὴν πείραξε ὁ νεαρὸς ρεπόρτερ.

* * *

Κι' ἡ ὥρα περνοῦσε.

Ὀκτώ!...

Ἐννιά!...

Δέκα!...

Ὁ ἀρχιεργάτης εἶχε στείλει δέκα φορὲς νὰ ζητήσῃ τὸ ἄρθρο. Κι' ὁ κλητῆρας δὲν τόλμησε νὰ μπῇ στὸ γραφεῖο. Ἡ διαταγὴ ἦταν ρητή :

— Δὲν εἶμ' ἐδῶ γιὰ κανένα...

Μὰ ὁ πιτσιρῖκος, ποὺ δὲν τὸν χωροῦσαν τὰ ροῦχα του, γιατὶ εἶχε κάποιο πρῶτο ραντεβοῦ μὲ μιὰ δακτυλογράφο, τἄχασε καὶ ἀπεφάσισε ἔτσι γιὰ... ἐκδίκησι, νὰ διαλευκάνῃ τὸ μυστήριο. Καὶ σὲ λίγο — ἀφοῦ κατασκόπευσε τὸν προϊστάμενό του ἀπὸ τὸν ψηλὸ φεγγίτη — πήδησε κάτω θριαμβευτής.

— Ποῦ ἄρθρο! φώναξε. Δὲ θὰ τὸ γράψῃ οὔτ' αὔριο!

— Γιατί ;

— Γιατὶ τὰ ἄρθρα δὲν γράφονται σε χαρτὶ ἐπιστολῶν καὶ μάλιστα χρωματισμένο.

— Μήπως τσακώθηκε μὲ τὸν διευθυντὴ καὶ συντάσσει τὴν παραίτησί του; ρώτησε ἕνας προστατευόμενος τοῦ ἀρχισυντάκτη, ποὺ φοβόταν μὴ χάσῃ τὴ θέσι του στὴν ἐφημερίδα...

— Κορόϊδο, τοῦ φώναξε ὁ πιτσιρῖκος. Ἐρωτικὴ ἀλληλογραφία θἄχῃ μὲ τὸ διευθυντή;...

Καὶ γέλασε μὲ τ' ἀστεῖο του.

Μὰ ἡ ὥρα περνοῦσε. Κι' οἱ συντάκται περίμεναν. Κι' ὁ ἀρχισυντάκτης ἦταν κλεισμένος στὸ γραφεῖο του ἀκόμη.

Εὐτυχῶς, κείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχισαν ν' ἀγανακτοῦν τὰ «παιδιά», ἡ πόρτα ἄνοιξε.

Ὁ Λίνος Ρενάνης, προχώρησε πρὸς τὸν κλητῆρα, κρατῶντας ἕνα φάκελλο.

— Στὸ ταχυδρομεῖο γλήγορα, εἶπε. Ἀεροπορικῶς.

Ὁ Νώντας πῆρε τὸ φάκελλο, κάνοντας μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι καὶ χάθηκε στὸ μεγάλο διάδρομο. Κι' ὁ ἀρχισυντάκτης στράφηκε πρὸς τὴ σάλα τῆς συντάξεως.

— Δὲν τελειώσατε; ρώτησε σὰν νὰ τοῦ φαινόταν παράξενο, πῶς τέτοια ὥρα δὲν εἶχε φύγει κανείς.

— Ἂν τελειώσαμε;... ρώτησαν τώρα μὲ τὴ σειρά τους, ἔτσι αὐθόρμητα οἱ συντάκτες ποὺ ἀπόρησαν μὲ τὸν ἀρχισυντάκτη τους.

— Καὶ τότε τί καθόσαστε ἐδῶ; Δὲν ἔχετε δουλειὰ ἔξω;

— Μὰ ὁ Νώντας μᾶς εἶπε πὼς μᾶς θέλετε.

Ὁ Λίνος σκέφτηκε :

— Ναὶ ἔχετε δίκηο. Ἔδωσα μιὰ τέτοια διαταγή.

Μὰ γιατί ;

Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ τὸ θυμηθῇ. Ἀλλὰ γνωρίζοντας ἀπὸ τὴ μακρὰ πεῖρα του, πὼς ὅταν κυβερνᾶς ἀνθρώπους δὲν πρέπει νὰ καταλάβουν πὼς εἶσαι ξεχασμένος, πῆρε τὸ συνηθισμένο ὕφος του, τὸ γελαστὸ, τὸ πρόσχαρο, τὸ ἁπλό :

— Ξέρετε, κύριοι, τί σκέφθηκα καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ θέλησα νὰ σᾶς κάμω νὰ πιστέψετε πὼς χάσατε τὴ βραδυά σας, περιμένοντας ἕως τὴν ὥρα αὐτή;... Ἀπόψε δὲν θὰ γράψω ἄρθρο. Θὰ δώσω μιὰ ἀνταπόκρισι σοβαρή... Λοιπὸν ἂν θέλετε, μποροῦμε νὰ ξεσκάσουμε λίγο στὴν «Ἀργεντίνα».

Οἱ συντάκται ἀλληλοεκυττάχτηκαν. Κι' ὁ προϊστάμενός των ποὺ τὸ εἶδε, πρόσθεσε:

— Ἐκτός... Ἐκτὸς ἂν ἔχετε δουλειά... ἂν ἔχετε ἀγκαζάρει τὴ βραδυά σας.

— Καὶ μὲ τοῦτο τί; εἶπε ὁ πολιτικὸς συντάκτης, σὰν ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Μιὰ ποὺ θέλετε νὰ σᾶς συντροφέψουμε μεγάλη μας τιμή... Ἄλλως τε, μεταξύ μας — καὶ γέλασε μ' ἕνα πνιχτὸ γέλιο — δὲν πᾶμε συχνὰ σὲ τέτοια ντάσιγκ. Τὰ ραντεβοῦ μας περιορίζονται πιὸ κοντά. Ὄχι στὸ Καλαμάκι καὶ στὴ Γλυφάδα.

— Ὅσοι ἔχουν ραντεβοῦ, πρόσθεσε ἡ δεσποινὶς, ποὺ φρόντιζε νὰ μὴν παρεξηγηθῇ ἀπὸ τὸν ἀρχισυντάκτη της.

— Καὶ βέβαια, δεσποινὶς, ἀπήντησεν ὁ Ρενάνης σοβαρά.

Καὶ παρὰ τὸ χαρακτῆρα του, θέλησε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ κούφιο αὐτὸ πλάσμα. Νὰ τὴν τυραννήσῃ γιατὶ εἶχε καταλάβει πὼς ἡ νέα τὸν συμπαθοῦσε. Νὰ «γλεντήσῃ» μαζύ της — ὅπως ἔλεγε, ὅταν ἄρχιζε νὰ κοροϊδεύῃ κάποιον στὰ γερά.

Καὶ συνέχισε :

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

το ΣΙΝΕΜΑ ΚΑΙ οι ΑΣΤΕΡΕΣ

Τὰ πιὸ νέα ἀπὸ τὰ σινεμά

Ἡ χαριτωμένη Ζερμαὶν Ὠσσὲ ἔχει πολλὰ προτερήματα μὰ ἔχει καὶ τὸ τρομερὸ ἐλάττωμα νὰ φυλάγῃ τὰ γράμματα μέσα στὴν τσάντα της γιὰ πολλὲς μέρες πρὶν σκεφτῇ νὰ τὰ ρίξῃ στὸ ταχυδρομεῖο.

Τελευταίως εἶχε χάσει ἕνα γράμμα. Σκέφθηκε πὼς κάποιος θὰ τὸ ἔβρισκε καὶ θὰ εἶχε τὴν καλὴ ἰδέα νὰ τὸ ρίξῃ σὲ κανένα ταχυδρομικὸ κουτί. Κι' ἔτσι δὲν ἀνησύχησε πιά. Μὰ ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες, τὸ γράμμα στὸ πίσω μέρος τοῦ ὁποίου εἶχε γράψει τ' ὄνομά της, ἔφθασε μέσα σ' ἕνα φάκελλο μ' ἕνα σημείωμα ποὺ ἔλεγε:

«Δεσποινίς,

Εὐαρεστηθῆτε νὰ βρῆτε ἐσώκλειστο τὸ γράμμα σας ποὺ δὲν θέλησα ν' ἀναλάβω νὰ ταχυδρομήσω. Μοῦ συνέβη καὶ μένα μιὰ φορὰ νὰ χάσω ἕνα γράμμα τὸ ὁποῖο εἶχα ἀποφασίσει νὰ μὴ στείλω. Κάποιος ὅμως ποὺ τὸ βρῆκε, τὸ ἔστειλε στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ του κι' ἔτσι μοῦ συνέβηκαν διάφορες περιπλοκὲς κι' ἔννοιες ποὺ δὲν θέλω τώρα νὰ τὶς πάθετε κι' ἐσεῖς...»

Ο κ. ΜΩΡΑΪΤΙΝΗΣ ΓΡΑΦΕΙ ΟΠΕΡΕΤΤΑ

ΘΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

Κάτι ποὺ θὰ συγκινήσῃ τοὺς θεατροφίλους καὶ τοὺς ἠθοποιούς. Ὁ κ. Μωραϊτίνης ἐπανέρχεται στὸ θέατρο. Ὅσοι τὸν εἶχαν χάσει τόσον καιρὸ καὶ παρεπονοῦντο, ὅσοι ἔλεγαν πὼς λείπει κάτι ἀπὸ τὸ θέατρο, ἀφοῦ δὲν γράφει ὁ Μωραϊτίνης, νὰ ποὺ θὰ εὐχαριστηθοῦν.

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὸ γράψιμό του, σκόρπισε τόση εὐθυμία, ἀνάμικτη μὲ ἔντονη παρατηρητικότητα, πάντοτε κεφάτος γιὰ δουλειὰ, ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ γιὰ τὸ θέατρο.

—Ἐπιθεώρησι ; τὸν ρωτᾶμε.

—Ὄχι ἐπιθεώρησι. Μιὰ ὀπερέττα. Θὰ διασκευάσω μιὰ παληὰ μου κωμῳδία, ποὺ δὲν τὴν θυμοῦνται πολλοὶ καὶ θὰ τὴν ἐμφανίσω πολὺ γρήγορα.

—Καὶ πότε ;

—Δὲν τὸ ξεύρω. Ἀκριβῶς αὐτὲς τὶς μέρες θὰ συνεννοηθῶ. Τώρα πάω, γιὰ ν' ἀρχίσω συνομιλίες.

* * *

Τοῦ θυμήσαμε μιὰ ποιητικὴ του συλλογή, ποὺ ἐξέδωκε πρὸ δεκαετίας. καὶ τὸν ρωτήσαμε, ἂν θὰ ἐκδώσῃ κάτι.

Ὁ ἀγαπητὸς φίλος, μᾶς κάνῃ ἄλλη μιὰ ἀποκάλυψι :

—Σκέπτομαι κάτι νὰ ἐκδώσω. Κάτι ποὺ πρέπει.

—Σὰν τί ;

—Τὰ θεατρικά μου ἔργα...

—Καὶ βέβαια. Γιατὶ ὅλοι ἔχουν ἐκδώσει τὰ ἔργα τους. Καὶ τὰ δικά σας ,δὲν κάνει νὰ λείπουν.

—Αὐτὸ σκέφθηκα κ' ἐγώ... Καὶ γι' αὐτὸ τ' ἀποφάσισα. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ δουλειὰ, θέλει τρεξίματα. Ἐκδότες κι' ἄλλες ἱστορίες. Εὐτυχῶς ἔχω τὴν ὄρεξι νὰ τὰ καταφέρω.

Καὶ ὁ ἐκλεκτὸς συγγραφεὺς εἶναι γιομάτος ἀπὸ αἰσιοδοξία καὶ...διασύνη.

Τὸν χαιρετοῦμε καὶ φεύγει...ἀνύποπτος. Δὲν ξεύρει πὼς αὐτά, ποὺ εἴπαμε, διαστικὰ, προχθὲς ποὺ συναντηθήκαμε στὴν ὁδὸ Ἁγίου Κωνσταντίνου ἔξω ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ Θέατρο, θὰ ἰδοῦν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Ἀλλὰ αὐτά, ἐπειδὴ δὲν ἐνδιαφέρουν μόνο τὸν κ. Μωραϊτίνη, ἀλλὰ καὶ τὸ κοινὸν, πρέπει νὰ γνωσθοῦν. Καὶ πρέπει νὰ γνωσθοῦν, γιὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν οἱ θεατρόφιλοι καὶ οἱ φίλοι τοῦ βιβλίου.

Κάτι γραμμένο ἀπὸ τὸν Τίμο, γιὰ τὸ θέατρο, μὲ κέφι, θὰ κάμῃ τοὺς Ἀθηναίους νὰ γελάσουν ἀβίαστα, νὰ περάσουν μιὰ ὥρα κεφάτη, νὰ χαροῦν.

ΣΩΝΙΜ.

ΘΑ ΙΔΡΥΘΗ ΣΤΟΥΝΤΙΟ ΣΤΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Μερικὲς πληροφορίες ποὺ ἐνδιαφέρουν πάρα πολλοὺς

Τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἡ ἵδρυσις κινηματογραφικοῦ στούντιο στὴν Ἑλλάδα, συνεζητήθη πολύ. Οἱ ταινίες οἱ ἑλληνικὲς ποὺ εἴδαμε τὸν περασμένο χειμῶνα, δὲν συνέτειναν βέβαια γιὰ τὴν ἐνίσχυσι αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ.

Οἱ Ἕλληνες εἴμεθα πολὺ ὑποχωρητικοὶ σὲ κάθε ξένο, ἀλλὰ καὶ πολὺ αὐστηροὶ σὲ κάθε δικό μας. Ἂν καὶ ἐν προκειμένῳ εἶχαν δίκηο ὅλοι, ποὺ δὲν τοὺς ἄρεσαν οἱ τελευταῖες ἑλληνικὲς ταινίες. Ὑστεροῦσαν πολὺ, ὄχι μόνον εἰς ἐμφάνισιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τέχνην, καὶ εἰς ἠθοποιΐαν. καὶ μὴ πρὸς κακοφανισμό μας. Δὲν ἦταν δυνατὸ λοιπόν, νὰ μὴ γίνῃ ἡ ἀντιπαραβολὴ πρὸς τὶς ξένες ταινίες, ποὺ εὐφραίνουν καὶ ὅρασιν καὶ νοῦν.

Μ' αὐτὰ βέβαια δὲν θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι πρέπει ν' ἀποσκορακισθῇ ἡ ἰδέα, τῆς ἱδρύσεως Ἑλληνικοῦ στούντιο στὴν Ἀθήνα. Ἂν μποροῦσε νὰ γίνῃ ἕνα στούντιο, συγχρονισμένο μὲ ὅλα τὰ μέσα εἰς ἔμψυχο καὶ ἄψυχο ὑλικό, κανένας δὲν θὰ εἶχε ἀντίθετο γνώμη — ἀκόμη κι' αὐτοὶ ποὺ θὰ ἐζημιώνοντο ἀπὸ τὴ νεαρὴ αὐτὴ βιομηχανία μας, τόσο προσοδοφόρο, ὡς γνωστόν.

Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸ εἶνε δύσκολο, ἂν μὴ ἀκατόρθωτο — κι' αὐτὸ τὸ ξαίρουν οἱ ξένοι — ἄρχισε μιὰ ζωηρὴ κίνησι ἀπὸ κάθε κινηματογραφικὴ ἐπιχείρησι τοῦ ἐξωτερικοῦ ποὺ θέλει νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀγορά μας.

Ἔτσι πληροφορούμεθα, ὅτι ἕνας Γερμανικὸς ὅμιλος, σκέπτεται νὰ κάμῃ προτάσεις, ἀφοῦ μάλιστα οἱ Γερμανικὲς ταινίες προτιμοῦνται στὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν ἐγκαθίδρυσιν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀντιπροσωπείας του, ἡ ὁποία θὰ περιλαμβάνῃ ὅλους τοὺς κλάδους τῆς Γερμανικῆς κινηματογραφικῆς παραγωγῆς καὶ θὰ ἀντιπροσωπεύῃ ὅλους τοὺς κινηματογραφικοὺς οἴκους τῆς φίλης χώρας, ποὺ εἰσάγουν φίλμ στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Γερμανικὴ πρότασις, ἀποκρούει — ὡς πληροφορούμεθα — τὴν ἐκδοχὴ τοῦ ντουμπλαρίσματος τῶν ταινιῶν τῆς χώρας της, σ' ἄλλα κράτη, πρὶν νὰ εἰσαχθοῦν στὴν Ἑλλάδα, ἐφ' ὅσον τέτοιοι κινηματογραφικοὶ οἶκοι ὑπάρχουν ὑπερεκατὸν στὴν Γερμανία. Ἐκτὸς τῶν ἐργοστασίων κατασκευῆς μηχανημάτων ἀκουστικῆς ποὺ φθάνουν τὰ 75, τῶν οἴκων παραγωγῆς ἐπικαίρων γεγονότων ποὺ εἶναι 3, τῶν δύο τοῦ συγχρονισμοῦ, τῶν δέκα καὶ πέντε τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς διαφημίσεως, τῶν τεσσάρων τῆς ἐκδόσεως καὶ μεσολαβήσεως τῶν χειρογράφων, τῶν δώδεκα κινηματογραφικῶν ἐκδοτικῶν γραφείων.

Ἡ ἀντιπροσωπεία θὰ ἔχῃ τὴν προστασίαν ὅλων τῶν γερμανικῶν ταινιῶν, θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς προβολῆς των καὶ ἀκόμη τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τῆς εἰσαγωγῆς κινηματογραφικῶν ταινιῶν στὴν Ἑλλάδα καὶ τοῦ πλασαρίσματος αὐτῶν, θὰ ἐλέγχῃ τοὺς λογαριασμοὺς τῶν κινηματογράφων, θὰ ἐπιτηρῇ τὴν καλὴν συντήρησιν τῶν ἀντιγράφων τῶν ταινιῶν ὡς καὶ τῶν μηχανημάτων, ποὺ τυχὸν θὰ εἰσαγάγῃ καὶ θὰ πωλῇ εἴτε ἐπὶ δανείῳ, εἴτε τοῖς μετρητοῖς.

Ἀλλ' αἱ σκέψεις τοῦ Γερμανικοῦ ὁμίλου ἐκτείνονται ἔτι περαιτέρω. Ἂν τυχὸν αἱ ἀπόψεις των γίνουν δεκταὶ, θὰ προτείνῃ τὴν ἵδρυσιν ἐν Ἑλλάδι ἐργοστασίου

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ]

Ἀπ' τὰ στούντιο

* Ὁ Γάλλος σκηνοθέτης Πιὲρ Κολομπιὲ θὰ γυρίσῃ προσεχῶς ἕνα ἱστορικὸ φίλμ, τὸν «Βαλτάζαρ» μὲ τοὺς Ζὺλ Μπερρύ, Ἀλὲρμ καὶ Ντανιὲλ Παρολά.

* Ὁ Εὐγένιος Ντεσλὼ γυρίζει αὐτὲς τὶς μέρες τὸ σενάριο τοῦ Μωρὶς Μεργκὰν «Ὁ δρόμος τοῦ Ἔρωτος». Πρωταγωνιστοῦν ὁ Ρενὲ Λεφέβρ, ἡ Σουζὲτ Μαΐς καὶ ἡ Σουζὰν Ντελλύ.

* Σὲ λίγους μῆνες ὁ Μαρσὲλ Λ'Ερμπιὲ θἀγυρίσῃ τὸν «Μαξιμιλιανό».

* Ὁ Λεοπόλντ Γκομὲζ θὰ γυρίσῃ τὸ ἔργον «Ἀφρικανικὴ Τραγωδία», τοῦ ὁποίου εἶναι συγγραφεύς.

* Ὁ Ζὰν Ἐπστεὶν βρίσκεται αὐτὸ τὸν καιρὸ στὴν λίμνη Οὐεσὰντ ὅπου γυρίζει τὴν «Γυναῖκα τῆς ἄκρης τοῦ κόσμου» τοῦ Ἄλλαν Σερντάκ. Σ' αὐτὸ τὸ φίλμ παίζουν οἱ Σὰρλ Βανέλ, Λὲ Βεγκάν, Ζερμαὶν Ρουέ, Πὼλ Ἀζαΐς, Ἀλεξάντρ Ρινιὼ καὶ Ζὰν Πιὲρ Ὠμόν.

* Ὁ Χάρρυ Μπὼρ θὰ εἶναι πρωταγωνιστὴς τοῦ ἔργου τοῦ Ο.Π.Τζίλμπερτ «Μολλενὰρντ», τὸ ὁποῖο θὰ γυρίσῃ ὁ γνωστὸς σκηνοθέτης Σιοντμάκ.

* Ἡ Λίζα Ντελαμὰρ θὰ παίξῃ τὸν ρόλο τῆς Μαρίας Ἀντουανέττας στὴν «Μασσαλιώτιδα».

* Ἡ Ἴβ Μιρὰντ θὰ γυρίσῃ προσεχῶς τὴν κωμῳδία τοῦ «Βασίλισσα τῆς Μόδας».

ΤΑ ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

—Ἂς συνεχίσουμε σημερα τὸ θεατρικὸ κουτσομπολιὸ ἀπὸ τὴη Θεσσαλονίκη.

—Ἡ κ. Σοφία Βερώνη Στυλιανοπούλου ἀποκαθιστᾶ πάλι τὰς σχέσεις μὲ τὸν σύζυγόν της.

— Ἄλλως τε ἡ αἰτία, ποὺ αἱ σχέσεις των ἐψυχράνθησαν ἦτο ἐντελῶς ἀσήμαντη.

— Κάθε βράδυ στὸν «Λαβύρινθο», τὸ μοναδικὸ φτηνὸ καὶ «βολικὸ» κέντρο τῶν ἠθοποιῶν, ποὺ ἔχει ἡ Θεσσαλονίκη, γίνεται τοῦ Κουτσούλη τὸ πανηγῦρι!

— Φαγοπότια, γλέντια καὶ τραγούδια μέχρι πρωΐας.

— Πρωταγωνιστεῖ ἡ παρέα τοῦ κ. Χρ. Τσαντήλα τοῦ «Σεγκόβια» τῆς Θεσσαλονίκης, ποὺ ἡ κιθάρα του ραγίζει καρδιές.

— Ἐκτὸς τῶν ἀρραβώνων γνωστοῦ θεατρώνου μετὰ γνωστῆς σουμπρέττας τοῦ θιάσου Οἰκονόμου ψιθυρίζονται καὶ τρεῖς προσεχεῖς γάμοι!

— Ὁ ἕνας εἶναι τοῦ κ. Ἀννουσάκη τοῦ καλοῦ ἠθοποιοῦ τοῦ Οἰκονόμου, μὲ μιὰ χαριτωμένη καὶ ἀρκετὰ εὐκατάστατη κοπέλλα τῆς Θεσσαλονίκης.

— Ὁ ἄλλος εἶναι τῆς σουμπρέττας δίδος Ξένης Δράμαλη μὲ κάποιον πολὺ καλὸν καὶ εὐκατάστατον νέον τῆς μακεδονικῆς πρωτευούσης.

— Ὁ τρίτος εἶναι... ὄχι καὶ τόσο σίγουρος, λόγῳ τοῦ ὅτι ἡ νύφη δὲν θέλει νὰ γίνῃ Θεσσαλονικιώτισσα καὶ καλλίτερα ἂς περιμένουμε νὰ γίνῃ πρῶτα καὶ ὕστερα νὰ τὸν ἀναγγείλουμε.

— Τὸ Μελόδραμα εἶχε στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἄλλο νέο μελόδραμα!..

— Ὁ κ. Ζαμᾶνος, γνωστὸς καλλιτέχνης καὶ διοργανωτὴς παραστάσεων, εἶχε ἕτοιμη τὴν «Ἀϊντᾶ» νὰ τὴν δώσῃ εἰς τὸ Στάδιον τῆς Χ. Α. Ν., ἀλλὰ ἐτορπιλλίσθη ἀπὸ ἄλλον ἐπιχειρηματίαν καὶ ἐδόθη εἰς τὸν Μ. Ἀλέξανδρον.

— Κι' ἔτσι ἐχόρεψε ἐπὶ τέλους καὶ ἡ κ. Λεμποχόβα ὁ πειρασμὸς τοῦ... Ἀντωνίου Δ.... (τενόρου).

— Τὸ γεγονὸς ἐτηλεγραφήθη εἰς τὴν Εὐρώπην, γράφεται δὲ καὶ εἰς τὴν «Εὐρώπην», γιὰ νὰ τὸ μάθουν ὅλοι οἱ μελοδραματικοί.

— Γιὰ τὴν «Ἀϊντᾶ» ξετρελλάθη-

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 20ὴν ΣΕΛΙΔΑ]

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟΣ ΘΡΗΝΟΣ

Κικουνικόγια

ΓΟΥ κ. Α. Ν. ΝΟΜΙΚΟΥ

Ἕνα τραγοῦδι τῆς πατρίδας μου, θὰ τὄχεις ἀκούσει βέβαια: Λέει, πῶς κάποτε ἀγαπιόντουσαν δυὸ νέοι κι' ὅταν Ἐκεῖνος χάθηκε, ἔμεινε ἡ ἀγαπημένη του μόνη, κάθε βράδυ τὸν καλοῦσε μὲ τὶς φωνές της, μέσα στὴ νύχτα.

Τὸ ἴδιο κι' ἐγώ!

Μόνη, παντέρημη μέσα στὸν κόσμο ποὺ μὲ περιτριγυρίζει, μένω καὶ σοῦ φωνάζω, ἀγαπημένε, σὲ καλῶ.

Ἡ φωνή μου, ἡ στριγγιά, ὁ σπαραγμὸς τῆς καρδιᾶς μου, χάνεται μέσα στὸ ἄπειρο, φτάνει ἴσαμε ἕνα ὡρισμένο σημεῖο καὶ ὕστερα, ἀλλοίμονο, ξαναγυρίζει πίσω. Ἔρχεται στ' αὐτιά μου ἡ ἄσχημη αὐτὴ φωνή, τὸ κλάμα μου τὸ τόσο κακόηχο, τὸ τόσο θλιβερό, ποὺ μοῦ δίνει στὰ νεῦρα.

Τότε μὲ πιάνει μιὰ ἀγωνία, φοβερή, ποὺ μὲ τρελλαίνει.

Μόνη, κατάμονη, ἔρημη χωρὶς κανένα φίλο, ὅλο ἐχθρούς, ἢ φίλους κατασκόπους, μένω, καὶ τότε, ὤ, τότε, ξεσπῶ στὸ κλάμα... στὸ κλάμα!

Ὤ, πόσο μὲ ξεκουράζει, πόσο μὲ ξεκουράζει!

Ὤ, γιατί νὰ φύγῃς; Γιατί; Καὶ γιατί νὰ σ' ἀγαπήσω;

Ἔφυγες, γιὰ τὴ μακρυνὴ πατρίδα σου, παίρνοντας μαζί σου τὴν ἀγάπη μου, τὴν καρδιά μου, τὴ χαρά μου, τὴ ζωή μου!

Ὅμως δὲν πειράζει!

Σοῦ ἀξίζουν!

Γιατί ὅμως νὰ μὲ ξεχάσῃς;

Γιατί νὰ γεννηθῶ στὸν τόπο αὐτό;

Ὤ, πόσο ὑποφέρω!

Καὶ σκέπτομαι:

Δὲν ἔχω ἐγὼ τὸ δικαίωμα ν' ἀγαπήσω;

Κι' ἀναρωτιέμαι:

Γιατί νὰ μὴ μπορῶ κι' ἐγώ;

Ὤ, πόσο ζηλεύω τὶς γυναῖκες τοῦ τόπου σας, πόσο τὶς ζηλεύω!

Μποροῦν ν' ἀγαπήσουν ὅποιον θέλουν, ἐνῶ ἐμεῖς, ὤ, ἐμεῖς!...

Πόσο ἤθελα νὰ ἔφευγα μαζί σου, πόσο τὸ λαχταροῦσα.

Τὄχα ἀποφασίσει καθὼς θὰ θυμᾶσαι. Ἀλλά, στὸ τέλος, ἄλλαξα γνώμη: ναί! φοβήθηκα τοὺς προγόνους μου, τὸν ἱερὸ νόμο τῶν «Βαμουράϊ», ποὺ λέει πὼς μιὰ καλὴ καὶ συνετὴ «μουσμὲ» πρέπει νὰ ὑπακούῃ στοὺς γονεῖς της!

Ἀνοησίες!... ἀνοησίες!...

Ὅμως αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος, καλὸς ἢ κακός: πρέπει νὰ ἀπακούουμε σ' αὐτόν, ὅπως τόσες ἄλλες...

Δυστυχισμένες ὑπάρξεις!...

Ἂν σκεφθῶ τὸ πόνο μου, πόσο θὰ ὑποφέρουν κι' αὐτές!...

Κι' ἔτσι ἔμεινα ἐδῶ. Καὶ ζῶ καὶ πεθαίνω μὲ τὴν ἀνάμνησι τῆς ἀγάπης μας, ὤ, ἡ ἀγάπη μας — τὸ ὄνειρο αὐτὸ τὸ μαγεμένο—πόσο λίγο βάσταξε, ὅσο τὰ «χόρα-τσὲ-νάχ», ποὺ φύτεψα στὸν κῆπο μου καὶ πάνω σ' αὐτὰ ὡρκιστήκαμε —θυμᾶσαι;—αἰώνια ἀγάπη!

Ὅσο τὸ θυμᾶμαι, ὅσο τὸ θυμᾶμαι!

Ἔτσι, προχτές, ἤτανε ἡ γιορτὴ τῆς Ἀμὰ-Τεράζου, ἡ γιορτὴ τῆς μέρας, τοῦ φωτός.

Ἡ δική μας γιορτή, ποὺ γνωριστήκαμε, ποὺ ἡ ἀγάπη μᾶς ὡδήγησε στὸ φῶς.

Ὅλες οἱ «μουσμὲ» ἑτοιμάστηκαν γιὰ νὰ πᾶνε στὸ ναὸ τῆς θεᾶς. Κι' ἐγὼ δὲν θέλησα, γιατὶ ἡ γιορτὴ αὐτὴ μοῦ θύμιζε πολλά, πάρα πολλά.

Ὅμως, ὕστερα, μιὰ ἰδέα μπῆκε στὸ μυαλό μου, ἡ Ἀμὰ-Τεράζου φώτισε μὲ ἐλπίδες τὸ νοῦ μου: νόμιζα πὼς θὰ σὲ βλεπα.

Ἀλλοίμονο, ἐλπίδες, χίμαιρες, μάταιες, ἀνέλπιδες, κι' ὅμως πόση ζωὴ δίνουν κάποτε, πόση ζωή!

Ἤξερα πὼς λείπεις στὴ μακρυνὴ πατρίδα σου, κι' ὅμως μιὰ ἐλπίδα, κάποιος μοὔλεγε ὅτι θὰ σ' ἔβλεπα.

Στολίστηκα καὶ πῆγα.

Πῆγα κι' ὅλο κύτταζα μήπως σὲ δῶ!

Ἀλλοίμονο! Τὰ ἐκτυφλωτικὰ φῶτα θάμπωναν τὰ μάτια μου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ διακρίνω καλὰ μέσα στὸ πλῆθος, ποὺ γελοῦσε καὶ διασκέδαζε.

Ἡ καρδιά μου σφιγγότανε... Τὰ μάτια μου εἴχανε βουρκώσει. Στ' αὐτιά μου ἐρχόντουσαν οἱ μουσικές, οἱ φωνὲς τοῦ πλήθους, σὰν κάτι ποὺ μ' ἐξενεύριζε.

Ὤ, τί φρίκη, τί ἀγωνία!

Σ' ἐφώναζα μὲ ἀπελπισία.

Ἀλλοίμονο... ἀλλοίμονο, ἀγαπημένε, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἄντρες ἔλειπες ἐσύ.

Καὶ οἱ ὧρες, οἱ ἀτέλειωτες, περνοῦσαν, τὸ φεγγάρι φώτισε τὸ γαλανὸ οὐρανό, τὸν χιλιοπλουμισμένο μὲ τ' ἀστέρια, κι' ἐσύ, δὲν φάνηκες νὰ φωτίσῃς τὰ σκοτάδια τῆς ψυχῆς μου... Καὶ περίμενα... Περίμενα καὶ θύμωνα μὲ τὸν ἑαυτό μου, ποὺ ὧρες-ὧρες μοὔδιωχνε τὶς ἐλπίδες, λέγοντάς μου: «Ἄδικα περιμένεις, δὲν θἄρθῃ... δὲν θἄρθῃ!».

Κι' ὅμως—ἀλλοίμονο—δὲν ἐρχόσουν.

Ἡ νύχτα ἔφευγε κ' ἡ μέρα ἀντιφέγγιζε... Ὅμως ἐσὺ δὲν ἐρχόσουν!... Τὰ μάτια μου βούρκωσαν. Οἱ ἐλπίδες ἐξεφυλλίζονταν σὰν τ' ἄσπρο ρόδο τοῦ Μάη. Τὰ μάτια μου, κουρασμένα ἀπὸ τὸ κλάμα, ἔκλεισαν.

Ἔκλεισαν τὰ μάτια μου: κοιμήθηκα καὶ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο τὰ χάϊδεψε.

Τότε, ὤ τότε, εὐτυχισμένο βράδυ! ἦλθες σὰν ὄνειρο στὸν ὕπνο μου: ἔμεινες γιὰ λίγο κοντά μου, μοῦ χάρισες ζωή, πολλὴ ζωή, κ' ὕστερα, ἀλλοίμονο, ἔφυγες.

Ξύπνησα, εὐτυχισμένη, γιομάτη χαρά. Ξύπνησα καὶ βρέθηκα στὰ μοναξιά μου, στὴ μαύρη μου μοναξιά!

Ὤ, τὸ ὄνειρο! ὤ, ἡ στιγμιαία αὐτὴ εὐτυχία.

Καὶ βρέθηκα ξανὰ μόνη, κατάμονη.

Ἔκλαψα... ἔκλαψα ἴσαμε ποὺ φώτισε ἡ μέρα.

Τότε μιὰ ἰδέα ἦρθε στὸ νοῦ μου, τὸ «χαρακίρι».

Τὸ «βαντιζάκι» πάνω στὸ βωμὸ μὲ προκαλοῦσε.

Ἡ λεπτὴ καὶ γυαλιστερὴ λεπίδα του λαμποκοποῦσε προκλητικά, προσκαλῶντας με γιὰ τὴ θυσία.

Ὥρμησα καὶ τὸ πῆρα.

Ἔσφιξα τὸ κρύο λεπίδι του στὴν καρδιά μου: πόσο παγωμένο ἤτανε: σὰν τὸ θάνατο κρύο, σὰν τὸ θάνατο.

Τότε ἐσὺ μὲ σταμάτησες. Γιατὶ κάποτε μοὔχες πῇ:

«Ὄχι, μὴν τὸ κάνῃς ποτὲ αὐτό, Κικουνικόγια, ἀγάπη μου γλυκειά! Γιατὶ ὅσο μακρυὰ κι' ἂν ζοῦμε, ἡ ἀγάπη μας θἆναι αἰώνια. Ἡ σκέψη μας θὰ μᾶς φέρνῃ τὸν ἕνα κοντὰ στὸν ἄλλο: ἡ ἀγάπη ποὺ μᾶς ἕνωσε κάποια μέρα, θὰ μᾶς ἑνώσῃ πάλι μιὰν ἄλλη».

Καὶ τὸ «βαντιζάκι» ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι μου.

Σεβαστὴ ἡ προσταγὴ τοῦ «κυρίου» μου!

Θὰ σὲ περιμένω, ἀγαπημένε, θὰ σὲ περιμένω καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ!

□□□

Κικουνικόγια... Κικουνικόγια!

Γλυκειὰ ἀγάπη, γλυκειά μου ἀγάπη: τὸ ἴδιο σου τὸ ὄνομα, θυμίζει τὴν ἀγάπη σου, τὴν τρυφερή.

Πόσο μὲ λύπησε τὸ γράμμα σου, πῶς μοῦ σπάραξε τὴν καρδιὰ ὁ πόνος σου καὶ ὁ σπαραγμὸς τῆς ψυχῆς σου, ἀγαπημένη μου!

Ὤ, ὑποφέρω κι' ἐγώ, ὑποφέρω πολύ, πάρα πολὺ μακρυά σου.

«Ὤ, μεγάλο κακὸ εἶναι ἡ γέννηση, ἀφοῦ μᾶς κάνει νὰ γνωρίζουμε τέτοια καντάντια. Πῶς νὰ χαρῶ πιά, ἀφοῦ εἶδα ἕνα πλάσμα τόσο δυστυχισμένο!».

Σ' ἐρωτῶ κι' ἐγώ, Κικουνικόγια, ἀγαπημένη, καθὼς ὁ Σιντχάρα ἀναρωτήθηκε:

Πῶς νὰ χαρῶ πιά, ἀφοῦ εἶδα ἕνα πλάσμα τόσο δυστυχισμένο;

Ὤ, Κικουνικόγια, καὶ οἱ δυό μας εἴμαστε δυστυχισμένοι καὶ οἱ δυό μας ὑποφέρουμε καὶ πονᾶμε, καὶ οἱ δυό.

Ὅμως ὁ μεγάλος Σιντχάρτα, ηὗρε τὸν τρόπο γιὰ τὴν κατάλυση τοῦ πόνου:

Ὁ πόνος—εἶπε—δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ ἐπιθυμία. «Σβύστε τὴ δίψα σας, ἐξαφανίζοντας τὴν ἐπιθυμία». Ἐκεῖνος ὁ μεγάλος πόνος θὰ χαθῇ τότε: ἡ ἐπιθυμία σὰν κακιὰ φωτιὰ θὰ σβύσῃ. Καὶ θὰ μείνῃ ἡ ἁγνότητα. Καὶ τότε μέσα ἀπὸ τὸν ἁγνὸ διαλογισμό μας, θὰ ξεφυτρώσῃ ἡ ἁγνότητα τῆς ἀγάπης μας, Κικουνικόγια, ἀγαπημένη.

Τότε πιὰ θὰ εἶναι ἡ ἀγάπη μας μεγάλη, ἁγνὴ καὶ γλυκειά, σὰν τὸ ὄνομά σου, Κικουνικόγια, λατρευτή μου.

ΑΝΔΡΕΑΣ Ν. ΝΟΜΙΚΟΣ

κε κυριολεκτικῶς γνωστὸς καλλιτέχνης τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ὁ ὁποῖος ...ψοφάει, λένε, νὰ γίνῃ ὁ Ρανταμές της καὶ ἂς πεθάνῃ μαζί της!..

— «Τσελέστε Ἀΐντᾶ»...

— Εἰς τὸν θίασον τῆς κ. Ριτσιάρδη (ἡ ὁποία πάντα θριαμβεύει καὶ εἶναι πάντα ἐκτὸς συναγωνισμοῦ) εἶναι καὶ ἡ Τούλα Δράκου, σουμπρέττα. Πρώτη φορὰ ἔρχεται στὴν Θεσ)νίκη.

— Μαζὺ μὲ ὅλους στὴ Θεσ)νίκη ἐφέτος χαίρεται καὶ ὁ ἀκούραστος Σκευάκης, ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑταιρείας Συγγραφέων, ὁ... Φαλιέρος δηλαδὴ τῆς Θεσσαλονίκης, ὁ ὁποῖος ἀκούει καλὰ καὶ βλέπει χωρὶς γυαλιὰ καὶ περπατάει χωρὶς μπαστοῦνι.

— Εἶνε ἡ μόνη χρονιὰ ποὺ τὰ ποσοστὰ τὰ παίρνει χωρὶς καθυστέρησι!

— Προχθὲς παρέθεσε καὶ γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν πολλοὶ καλλιτέχναι, συγγραφεῖς καὶ...

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

ΑΠΟΡΙΑ

Στὸ παραθύρι κάθεται μονάχη καὶ θλιμμένη
μιὰ κόρη βασιλῆ
εἶναι γλυκειὰ σὰν ὄνειρο, μέσ' τὰ χρυσᾶ ντυμένη
μ' ἐβέννινα μαλλιά.

Στὰ ὤμορφα τὰ χέρια της διαμάντια λαμπυρίζουν
κι' ἀμέθυστους φορεῖ,
κι' ὅμως τὰ μαῦρα μάτια της δάκρυα πλημμυρίζουν
μὲ λύπη τοὺς θωρεῖ.

Ἡ δύστυχη βασίλισσα μὲ δῶρα τὴν γεμίζει
στὰ μάτια τὴν κυττᾷ.
Πές μου τί θέλεις, κόρη μου; Πές μου τί σ' ἀπελπίζει;
πάντα τὴν ἀρωτᾷ.

Σὰν κρίνος ποὺ μαραίνεται... σὰν πέρδικα κλεισμένη
μέσ' σὲ χρυσὸ κλουβί
σὰν ὄνειρο ποὺ χάνεται σὲ βλέπω λυπημένη
κόρη μου ἀκριβή.

Στὰ λόγια τῆς μητέρας της ἡ κόρη ἀναστενάζει
σοῦ θλίβετ' ἡ καρδιά.
γυρμένη στὸ παράθυρο μακρυὰ διαρκῶς κυττάζει
μὲ φλογερὴ ματιά.

Τὴν εἶδα καὶ τὴν ἐπόνεσα. Στὰ πλούτη βουτηγμένη
κι' ὅμως ἀδιαφορεῖ.
Ἄραγε τί νὰ σκέπτεται μόνη καὶ πονεμένη;
τί τάχα καρτερεῖ;

ΕΥΧΑΡΙΣ ΕΥΤΥΧΙΔΟΥ

ΑΓΑΠΗ

Τί νἆν' αὐτὸ τὸ ἄγνωστο ποὺ στὴν καρδιά μου νοιώθω
σὰν νἆν' ἀχνὸ ροδόβαμμα, μιᾶς ἄνοιξης χαρὰ
σὰν ἕνα χάραγμα γλυκειᾶς, μαγιάτικης αὐγούλας
ποὺ ὑψώνεται στὰ γαλανὰ οὐράνια μὲ χαρά,
Τί νἆν' αὐτὸ ποὺ τὴν καρδιὰ
τὴν γλυκοτυραννᾶ

Πότε ὁμοιάζει μὲ βουβὴ θαμπόφωτη σελήνη
μὲ φωτογέννητο οὐρανό, ἀντιλάλημα χαρᾶς
πότε σὰν πίκρα σκοτεινὴ στὰ πέπλα τυλιγμένη
π' ἁπλώνεται γιὰ νὰ δεχθῇ τῆς ζήσης τὴ χαρά.
Τί νἆν' αὐτὸ ποὺ τὴν καρδιὰ
τὴν γλυκοτυραννᾶ;

Νὰ εἶν' ἀγάπη ἄραγε; ποὺ ἀπὸ βαθειὰ πηγάζει
ποὺ ἡλιομεθᾶ ροδόχαρα, γλυκὰ σὰ μυρωδιά,
τί νἆν' αὐτὸ π' ὁλόγυρα πίκριες χαρὲς σταλάζει
κι' ὅλο μ' ἀνθόμυρα χαρᾶς τὸ εἶναι μου μεθᾶ
Τί νἆν' αὐτὸ ποὺ τὴν καρδιὰ
τὴν γλυκοτυραννᾶ

Ὤ!! Εἶν' ἀγάπη! Νοιώθω τὴν βαθειὰ στὰ σωθικά μου
Νὰ μ' ἀναδεύῃ ἁπαλὰ σὰν μιὰ πνοὴ γλυκειά!
ἀπεγνωσμένα καρτερᾶ, καὶ φτερωτὰ διαβαίνει
Τὴν πλουμοφόρα νὰ δεχθῇ ἀθώρητ' ἀγκαλιά!
Ἀγάπη 'ναι ποὺ τὴν καρδιὰ
τὴν γλυκοτυρανᾶ.

ΕΛΕΝΗ ΜΑΥΡΟΥΔΗ

Βροντάδος.

ΤΩΡΑ

Τώρα ποὺ παίρνει τὸ φθινόπωρο
τὰ γκρίζ' ἀπόβροχ' ἀποσπέρια
ἀπὸ ψηλὰ σὰν χλωμοφέγγουνε
μέσα στὰ σύννεφα τ' ἀστέρια

Τώρα ποὺ ἡ θάλασσα ἡ μουντὴ
καὶ τ' οὐρανοῦ ἡ ἄγρια μαυρίλα
βαθειὰ ποὺ φέρνουν στὴν ψυχὴ
μιὰ παγερὴ ἀνατριχίλα

Τώρα ποὺ τἄνθια θὰ μαδήσουνε
κ' ἡ φύση θἆναι πεθαμένη
τώρα ποὺ παίρνει τὸ φθινόπωρο
σ' ἀποζητῶ ἀγάπη μου χαμένη...

ΑΜΑΛΙΑ ΓΡΥΠΙΩΤΟΥ

Βόλος.

ΕΒΙΒΑ

Ἀπόψε ἡ λύπη μὲ κερνᾶ
μὲ τὸ χρυσό της τὸ ποτῆρι
σὲ μιᾶς ταβέρνας τὴ γωνιὰ
γιὰ μιᾶς παιδούλας τὸ χατῆρι.

Ἀπόψε ἡ λύπη μὲ κερνᾶ...
κόφτε τα, φίλοι, τὰ τραγούδια
καὶ φέρτε, στρῶστε ὕστερνὰ
τῆς νιότης τ' ἀνθηρὰ λουλούδια..

Θὲ νὰ τὰ πάρω ἀγκαλιὰ
τοὺς μαύρους πόθους νὰ στολίσω...
Ἐβίβα!... πιέστε βρὲ παιδιά!...
Διπλὰ γι' ἀπόψε θὰ μεθύσω.

Α. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἄργος.

ΑΠΟΨΕ

Ἤθελ' ἀπόψε νὰ σοῦ πῶ
ποὺ μέρες τώρα μοὔρχεται στὰ χεῖλη
κάτι ἁπαλὸ σὰν μενεξένιο δεῖλι
κι' ἁρμονικὸ σὰν ἀηδονιοῦ σκοπό.

Ἤθελ' ἀπόψε κάτι νὰ σοῦ πῶ
ἀνάλαφρο σὰν δρόσο σὲ τριφύλλι
σὰν πεταλούδα πάνω σ' ἀσφοδίλι
γλυκὸ σὰν ἕναν εὔχυμο καρπό.

Ἤθελ' ἀπόψε κάτι νὰ σοῦ πῶ
ἄφθαστον σὰν ἄφθαστη καμπύλην
τοῦ ὁρίζοντα, μὰ μοὔρχονται στὰ χεῖλη
μονάχ' αὐτὲς οἱ λέξεις: «σ' ἀγαπῶ».

ΜΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

Μαροῦσι.

ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ...

Μιὰν ἄνοιξη καμάρωσα τριανταφυλλιὰ μὲ χάρη
—ἀγάπη μου χρυσή!
Τὰ γιασεμιὰ ἐμύρισα μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι,
κι' ἦσουν κι' ἐσὺ μαζί...

Τὸν κρῖνο χαϊδεύ' ἁπαλὰ κυττάζοντας τὴ βιόλα
—χεράκια μου λευκά!
Καὶ καθὼς τἄνοιωθα ν' ἀνθοῦν γιὰ μὲ τὰ φοῦλια ὅλα.
ἐμέθαγα τρελλά...

Κ' οἱ δυὸ μαζὶ μιὰ λεμονιὰ κυττούσαμε μὲ πόθο
—γλυκειά μας προσμονή!
καὶ πρὶν ἀπ' τἄνθια πλέξουμε στεφάνι μυροβόλο,
ἀρρώστησες ἐσύ !!...

...Ἔφτασε τὸ φθινόπωρο... τὰ δένδρα γυμνωμένα.
—Κι' ἐσὺ στὴν κλινική!
Κυττοῦσα τὰ τριαντάφυλλα ποὺ ἦσαν μαραμένα
κ' ἡ ὄψη σου χλωμή!...

... ...

Μαράθηκαν τὰ γιασεμιά, ἀφέγγαρο τὸ βράδυ
—μαράθηκες κι' ἐσύ!
Φρύγανα τὰ λουλούδια μας... κρύο, νεκρὸ τὸ χάδι
—νεκρὴ καὶ μιὰ ψυχή!...

ΡΕΝΟΣ ΓΡΑΙΚΟΣ

(Ἀπ' τὴ Συλλογὴ «Λουλούδια καὶ Φρύγανα» ποὺ κυκλοφορεῖ σὲ λίγο).

ΦΛΟΓΕΣ

Εἶναι μερικὰ λουλούδια,
ποὺ ζητᾶνε γιὰ ν' ἀνθίσουν
ζέστη κ' ἥλιο φλογερό.
Ἔτσι τἄπλασεν ἡ φύσι:
δὲν μποροῦν ἀλλοιῶς νὰ ζήσουν
Δὲν μποροῦν στιγμὴ ν' ἀνθέξουν,
σ' ἄλλον τόπο δροσερό.

Σὰν ἐκεῖνα τὰ λουλούδια
ἔτσι κ' ἡ καρδιά μου μοιάζει,
θέλει φλόγες καὶ φωτιές.
Τὴ φοβίζουνε οἱ πάγοι,
ὁ χειμῶνας τὴν τρομάζει,
Κι' ἀπ' τὶς φλόγες ζῇ ποὺ χύνουν
οἱ πανώριες σου ματιές.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ—ΦΕΛΙΞ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΣ

Ἡράκλειον Ἀττικῆς.

ΓΙΑΤΙ;

Γιατὶ τὰ μάτια σου ποὺ τόσο τ' ἀγαπῶ
τέτοια φωτιὰ νἀνάψουν στὴν καρδιά μου,
τί σοὔχω κάμει καὶ μ' ἔχεις καὶ πονῶ,
ἀπ' τὸ μοιραῖο ταξεῖδι σου, κυρά μου;

Ποιᾶς μοίρας σέσπρωξε τἀγέρι κεῖ νἄρθῃς,
στὴν ἥρεμη ζωή μου ποὺ εἶχ' ἀρχίσει
καὶ στὴν καρδιά μου ποὔχε γιατρευτῆ
ξανὰ τὸν πόνο νὰ κάμῃς νὰ γνωρίσῃ;

Γιατὶ στὸ κῦμα ἐπάνω τὸ ἁπαλὸ
τὰ πλάνα σου τὰ μάτια ν' ἀντικρύσω;
καὶ ἀπὸ τότε, φῶς μου, οὐδὲ λεπτὸ
χωρὶς αὐτὰ νὰ μὴ μπορῶ νὰ ζήσω;

ΑΘΑΝ. ΔΑΜΠΑΣΗΣ

Πειραιεύς.

ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ...

Ἔρμο καράβι, σὲ ἄγρια πέλαγα:
Κῦμα σὲ δέρνει!
Σκίζει τ' ἀγέρι τὰ ἄσπρα πανιά,
Τὸ κατάρτι σου τρίζει
Κι' ἔχεις κουρέλια πανιά:
Τὸ τιμόνι ἡ μπόρα σοῦ παίρνει!

Γύρω οἱ γλάροι πετᾶνε,
Τὸ κῦμα θεριεύει, μουγκρίζει...

Σωρὸς ἀπὸ ξύλα πάνω στὰ βράχια
Τὸ ἔρμο καράβι ἔχει ἀπογίνει
Κι' ἐγὼ τὸ θωρῶ
Καὶ τὰ μάτια σφαλῶ
Καὶ θρηνῶ!

Κάτω ἐκεῖ στ' ἀκρογιάλι
Σπασμένα τὰ ξύλα μαζεύω
Θέλω καινούργιο καράβι να κάμω
Μὰ ποῦ 'ναι τιμόνι,
Ποῦ 'ναι πανιὰ καὶ κατάρτια;

Μονάχος στὰ βράχια γυρεύω:
Κλαίοντας παίρνω τὴν ἄγκυρα.
Φεύγω: τὸ κῦμα πεισμώνει!

ΘΕΟΔ. Κ. ΠΛΟΥΤΙΝΑΚΗΣ

Ρέθυμνον.

ΘΑΛΑΣΣΑ

Θάλασσα γαλανὴ κυρά,
ἀπέραντη, πλανεύτρα,
ὤμορφη εἶσαι καὶ κακιὰ
νοσταλγικὴ καὶ ψεύτρα.

Παίρνεις τῆς μάννας τὸ παιδὶ
τῆς νειόνυφης τὸν ἄντρα,
τοὺς κλείνεις ὅλη τὴ ζωὴ
στὰ σκοτεινά σου ἄντρα.

Θαλασσοπούλια γίνονται
μαζί σου ταξειδεύουν
Κι' ὅταν ἀρχίζῃς νὰ βογγᾷς
κι' αὐτοὶ χαροπαλεύουν.

Πόσες καρδιὲς ἰδανικὲς
μέσ' στὸ ἀφρισμένο κῦμα,
καὶ στὰ ὑγρὰ παλάτια σου
βρῆκαν τἄχαρο μνῆμα.

Καὶ σὺ πανώρια καὶ σκληρὴ
πάντα θὰ κυματίζῃς,
σκορπίζεις ὕπουλες χαρές.
Καὶ λύπες δὲν γνωρίζεις.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΤΣΑ ΦΑΚΙΤΣΑ

Σύρα

ΣΚΙΑ...

Πάλι ἀπόψε ἔρχεσαι σκιὰ μέσ' στὸ ἀργαστήρι
Γυναῖκα ἄστατη τῆς μαύρης μου ζωῆς!
Μπρὸς στὸ ξεχειλιστὸ τῆς προδοσιᾶς ποτῆρι
Ζητᾶς ἀπὸ τ' ἀτέλειωτο φαρμάκι της νὰ πιῇς....
Γύρω σου εἴδωλα, ποὺ ἡ φαντασία σου πλάθει
—Ξεφυλλισμένη σκέψι σου, μὲ νοῦ τὴ φυλακή—
Τοῦ διαλεχτοῦ εἶν' ἔρευνα, τ' ἀνισορρόπου λάθη!
Μά, ἕως ἀργά, πολὺ ἀργὰ κι' ἡ πόρτα σου κλειστή.
Πόσο χλωμιάζεις μέσ' τὸ φῶς, τὸ ψεύτικο τῆς πλάνης
Εἶν' γίγαντας ἡ σκέψι μου, μὰ σὺ μικρὴ δὲν φτάνεις...
Ἄλλη ἀγάπη νοσταλγῶ καὶ σκεπτικὸς προσμένω....
Στὸ φέρετρο τῶν στοχασμῶν, κρῖνο μου πεθαμένο.
Τὰ χείλη σου μὲ προδοσιά, ἀγγίζουν τὸ ποτῆρι
Καὶ χάνεσαι σὰν ὄραμα, μέσα στὸ κοιμητήρι...

ΠΑΝΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Φυλακὴ Συγγροῦ, Αὔγουστος 1937

ΣΑΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

«Προσμονή»

ΤΟΥ κ. ΝΙΚΟΥ ΓΑΖΕΠΗ

Ἕνας ἥλιος λαμπρόχυτος γέρνει ἀργοπερπάτητος πρὸς τὴ δύση του κ' οἱ πορτοκαλιές του ἀκτῖνες ἀγγίζουν ἀνάλαφρα τὰ δένδρα, τὶς στράτες, τὰ θάμνα. Μυροδότρες θαλασσινὲς ἀνασαιμιὲς γλυστροῦν ἀπάνωθέ μου, ἀγκαλιάζουν παθιάρικα τὰ φύλλα καὶ ξεφεύγουν ἀπ' τὸ βαθύσκιο δάσος στὴ ρίζα τοῦ βουνοῦ...

Τὸ θαμπό μου βλέμμα στρέφει ἐρευνητικὰ κι' ἀγωνιώδικα μέσ' ἀπ' τὶς χρυσωτὲς ἀκτῖνες στὰ γύρω κλαδωτὰ δρομάκια νὰ ξεχωρίσῃ κάπου τὸ σκέρτσο τῆς περπατησιᾶς σου. Εἶναι οἱ στιγμὲς ποὺ σὲ ζητοῦν. Εἶναι ἡ διψασμένη ψυχή μου ποὺ ζητᾶ τὴ θεία ν' ἀκούσῃ μουσικὴ τῆς φωνῆς σου, ποὺ ζητᾶ ν' ἀργοσταλάξῃ μέσα στὸ γέλιο σου σὰν καθάριο γάργαρο νερὸ κι' ἀνήσυχα ποθεῖ τὴ δίψα της νὰ σβύσῃ.

Διαβαίνουν οἱ ὧρες μονότονα, ἀργά, κουραστικά. Κυλοῦν οἱ στιγμὲς ἀραδιαστὲς νευριάρικες, δίχως μιά τους νὰ μοῦ ψιθυρίσῃ πὼς θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ λουστῶ μέσ' στὴ δροσιά σου. Δένομαι στὸ κύκλωμα τοῦ χρόνου, ποὺ μὲ στριφογυρίζει βασανιστικά. Τὸ εἶναι μου ὅλο δίνεται σὲ μιὰ τυραννικὴ αἰσθησιακὴ ἀγωνία κ' ἡ σκέψη φέρνεται ἀδιάκοπα σὲ μιὰ ζαλιστικὰ πυρετώδικη κίνηση, ποὺ συλλαβαίνει φωνὲς ἀνάκατες, βουητὰ πηχτά, βοβίσματα ποὺ κεντρίζουν...

Ἡ φαντασία μου ἀνυπότακτη ξεφεύγει ἀπ' τὰ στενά της ὅρια, φτεροκοπῶντας πλανιέται στοὺς αἰθέρες. Μὲ μάτι ἀνήσυχο γέρνει νὰ σ' ἀνταμώσῃ, νὰ σὲ παρακολουθήσῃ στὶς ἐντατικὲς φροντίδες σου, νὰ ξεδιαλύνῃ τὸ μυστήριο ποὺ σὲ πλέκει στὸν ἱστό του καὶ θῦμα του σκλάβο σὲ κρατᾶ. Κι' ἀπροσδιόριστα θολὰ μέσ' ἀπ' ἀχνοὺς σ' ἕναν κόσμο ποὺ τὸν ζώνουν οἱ ἀσχολήσεις, ποὺ τὸ καθῆκον ἀπορροφᾶ καὶ τὴ στερνὴ ἰκμάδα τῆς ζωῆς, ζητᾶ νὰ ξεχωρίσῃ τὴ λεπτόρροδη μορφή σου, νὰ τὴ δώσῃ ἀντιζύγιασμα στὸ βάρος ποὺ φορτώνει στὴ φλογωτὴ ψυχή μου ἡ ξέφρενη αὐτὴ προσμονή...

Σφίγγουμαι ὁλοένα στὰ στενά μου σύνορα καὶ νοιώθω καταπιεστικὰ στὸ στῆθος μου τὸ πλάτος τοῦ τοίχου. Γύρω τ' ἀντικείμενα, τὸ κάθε λογῆς στολίδι, ποὺ θέλουν νὰ ὠμορφαίνουν τὴν ἄχαρη αὐτὴ φωλιά μου, μένουν σύντροφοι πιστοὶ στὴν ταραγμένη αἰσθησιακή μου πάλη. Φανατικά, ἀκούνητα, παραδομένα σὲ μιὰ ἀγωνιώδικια ἀναμονή, προσέχουν στοχαστικὰ καὶ στ' ἀνάριο σβυστὸ βούϊσμα μήπως ξεχωρίσουν τὸ ρυθμικό, τὸ χαρούμενο κτύπο ἀπ' τὰ βήματά σου καὶ μὲ θολωτὴ ματιὰ καρφωτή, λαχταριστὰ στὸ ἔμπα της μήπως σὲ ἰδοῦν νὰ χύνεσαι ἀνάερη, φουργιόζικα, ἀγκαλιαστὴ μὲ πολύχρωμες βιολέττες καὶ μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο στὰ ροδοστάλαχτα χείλη σου νὰ νὰ μᾶς χαιρετήσῃς. Καὶ τότε, ὅλα θὰ χαροῦν, ὅλα θ' ἀλλάξουν ὄψι. Χαῦνα θὰ παρακολουθοῦν νὰ στρώνῃς μὲ ξέχωρη τέχνη, μ' ἕναν τρόπο κοκέτικο, ναζάρικο, τὰ μπούκλινα ρολάκια τῶν μαλλιῶν σου, γιὰ νὰ κλείσουν μέσα τους κάθε μιά σου κίνηση καὶ συνεπαρμένα ἀπ' τὴ γοητεία σου καὶ τὸ μεθυστικὸ βιολέτινο ἄρωμα ποὺ θὰ σκορπίσουν γύρω τ' ἀνθολούλουδα θὰ λικνισθοῦν σὲ μιὰ ἡδονισμένη ρέμβη, χαμένα μέσ' στὴν ἄβυσσο τῆς τρικυμισμένης ματιᾶς σου...

Κ' ὁ δείκτης τοῦ ρολογιοῦ, δετὸς κι' αὐτὸς στὸ κύκλωμα τοῦ χρόνου, γυρίζει ἀδιάφορα μεθοδικὰ πάνω στὴν ἄσπρη πλάκα, στολίζει μὲ τὸν κοφτό του ἦχο τὸ βάθος τῆς σιωπῆς, χαράζοντας τὶς πληκτικὲς τοῦτες ράθυμες ὧρες. Καὶ τὸ βλέμμα μου ποὺ στὴν ἄκρη του τρεμοσβύνει ἀσπρογάλαζο ἕνα δάκρυ, γυροφέρνεται γιὰ στερνὴ φορὰ στὶς ξέθωρες πιά, ἀπ' τὴ γκρίζα ἄχνα ποὺ τὶς σκίασε, ἀχτιδωτὲς στράτες, ποὺ ξετυλίγονται ἀκανόνιστες μακρόστενες λουρίδες, μήπως καμμιά τους φέρῃ τ' ἀνάλαφρά σου βήματα ποὺ μὲ κρυφοπόνετη λαχτάρα καρτεροῦμε...

ΝΙΚΟΣ ΓΑΖΕΠΗΣ

Γλυφάδα.

ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΩΤΕΣ
ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ
ΤΙΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ
ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΣΑΣ
στὸν λεβέντη
ΜΠΑΡΜΠΑΘΑΝΑΣΗ
Πλατεῖα Μεταξουργείου

ΡΥΘΜΟΣ
ΒΟΥΛΗΣ 22
Εἴδη ἐπιπλώσεων καὶ ταπετσαρίας
Ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ γίνῃ κομψὸ κάθε σπίτι.

ΚΥΡΙΕΣ διαβάστε με

Η ΥΓΙΕΙΝΗ

Αἱ πρῶται βοήθειαι

ΚΟΨΙΜΑΤΑ

Ἐὰν ἕνας εἰς τὸ σπίτι σας ἢ ἀλλοῦ συμβῇ νὰ κοπῇ, πρῶτ' ἀπ' ὅλα θὰ βάλετε στὸ κομμένο μέρος, μὲ καθαρὸ βαμβάκι, βάμμα ἰωδίου καὶ θὰ δέσετε τὴν πληγὴ μὲ καθαρὴ γάζα, ἀφοῦ πρῶτα θέσετε ἐπὶ τῆς πληγῆς βαμβάκι. Ἂν δὲν ἔχετε πρόχειρο βάμμα ἰωδίου, θὰ πλύνετε τὴν πληγὴ μὲ ἄφθονο νερὸ βρασμένο (ἀφοῦ θὰ κρυώσῃ λίγο) χύνοντας αὐτὸ ἀπὸ πάνω δίχως νὰ μεταχειρισθῆτε οὔτε σπόγγο, οὔτε πανί, ποὺ μποροῦν νὰ μολύνουν τὴν πληγή.

Ἂν τὸ κόψιμο εἶνε βαθὺ καὶ φαίνεται τὸ κρέας, τότε μετὰ τὸ πλύσιμο μὲ βραστὸ νερό, θὰ μεταχειρισθῆτε καὶ μιὰ ἀντισηπτικὴ διάλυσι, π.χ. ὀξυγονοῦχο νερό, διάλυσι σουμπλιμὲ 10)00, οἰνόπνευμα ἢ ὅ,τι ἐκ τῶν τριῶν αὐτῶν ὑγρῶν ἔχετε πρόχειρον καὶ ἀκολούθως θὰ βάλετε τὸ βαμβάκι, ὕστερα τὴ γάζα ἀποστειρωμένη καὶ θὰ δέσετε τὴν πληγή. Ἐὰν δὲν ἔχετε ἀποστειρωμένη γάζα, μπορεῖτε νὰ τὴν ἀντικαταστήσετε μὲ ἕνα ψιλὸ καθαρὸ μανδήλι ποὺ θὰ τὸ σιδερώσετε ἐκείνη τὴ στιγμὴ καὶ θὰ φροντίσετε νὰ μὴ τὸ φέρετε εἰς ἐπαφὴ μὲ τίποτε ἄλλο, ἀλλὰ θὰ τὸ βάλετε καυτὸ εἰς τὴν πληγή. Ἔτσι μὲ τὸ καυτὸ σίδερο κάνετε μιὰ πρόχειρη, ἀλλὰ ἀρκετὴ γιὰ τὴ στιγμὴ ἀποστείρωσι.

ΚΕΝΤΗΜΑΤΑ (τσιμπήματα)

Τὰ τσιμπήματα εἶνε πιὸ ἐπικίνδυνα ἀπὸ ἕνα κόψιμο, γιατὶ εἰς τὸ δάκτυλο κάνουν παρονυχίδες σὲ ἄλλα δὲ μέρη τοῦ σώματος ἐπιφέρουν φλεγμονές. Κεντήματα ἀπὸ κόκκαλο ψαριοῦ ἢ μὲ πράγματα ποὺ ἦλθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ κρέας, ὅπως συχνὰ συμβαίνει στὴν κουζίνα, μποροῦν νὰ σᾶς ἐπιφέρουν, σὲ ὀλιγώτερο τοῦ ἡμερονυκτίου, ἐπικίνδυνες φλεγμονές.

Πρέπει λοιπὸν ἀμέσως μετὰ τὸ κέντημα, νὰ γίνουν τοπικὰ θερμὰ λουτρὰ μὲ ἁλατόνερο, ἐπιθέματα ζεστὰ μὲ βρασμένο νερὸ ἢ μὲ διάλυσι σουμπλιμὲ ἢ καὶ πολλὲς φορὲς ἐπαλείψεις μὲ ἰώδιο.

Ἡ χρῆσις τῶν διαφόρων ἀλοιφῶν εἶνε ἐπικίνδυνη καὶ σᾶς κάνει νὰ χάνετε πολύτιμο καιρό.

Ἂν μετὰ τὴ θεραπεία αὐτὴ ποὺ σᾶς γράφουμε παραπάνω δὲν σᾶς περάσῃ ὁ πόνος μέσα σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες ἢ ἔχει σχηματισθῆ πῦο εἶνε ἀπαραίτητος ἀνάγκη νὰ καλέσετε τὸν ἰατρόν σας νὰ σᾶς τὸ ἀνοίξῃ.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΜΑΣ

ΠΙΛΑΦΙ Α ΛΑ ΤΟΥΡΚΑ

Καθαρίζετε ½ ὀκᾶ ρύζι (καρολίνα κατὰ προτίμησι), βάζετε στὴ φωτιὰ 25 δράμια βούτυρο νὰ διαλυθῇ, ρίχνετε μέσα τὸ ρύζι, τὸ καβουρδίζετε καλὰ ἀνακατώνοντάς το ἐπὶ 5 λεπτὰ τῆς ὥρας, ρίχνετε μέσα σχεδὸν μιὰ ὀκᾶ ζουμὶ κρέατος καὶ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσῃ 12—15 λεπτὰ τῆς ὥρας. Κατόπιν τραβᾶτε ἔξω τὴν κατσαρόλα, ἀνακατέβετε καλὰ τὸ ρύζι, τὸ ἀφίνετε νὰ ζεσταθῇ ἐπὶ 5 λεπτὰ καὶ ὕστερα τὸ σερβίρετε μὲ σάλτσα ντομάτα, ὅπως σᾶς ἔγραψα στὸ δεύτερο φύλλο τῆς «Εὐρώπης».

ΟΜΕΛΕΤΑ ΜΕ ΤΥΡΙ

Σπάζετε 6 αὐγὰ σὲ μιὰ βαθουλὴ λεκάνη, ρίχνετε μέσα τὸ ἀνάλογο ἁλάτι καὶ λίγο τυρὶ τριμμένο καὶ τὰ κτυπᾶτε καλά. Ἔχετε ἐν τῷ μεταξὺ στὴ φωτιὰ τὸ τηγάνι μὲ ἀρκετὸ βούτυρο καμένο καὶ ρίχνετε μέσα τὸ μῖγμα. Τὸ ἀφήνετε νὰ φουσκώσῃ καὶ νὰ ψηθῇ καλὰ ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά. Κατόπιν τὸ γυρίζετε σὲ ἕνα πιάτο, τὸ διπλώνετε καὶ τὸ ξαναβάζετε στὸ τηγάνι. Τὸ ἀφήνετε νὰ ψηθῇ λίγο καὶ σερβίρετε. Εἶνε νοστιμώτατο καὶ ἀπὸ τὰ πιὸ πρακτικὰ φαγητὰ τῆς στιγμῆς.

ΠΑΝΤΕΣΠΑΝΙ ΡΑΓΙΑΧ

Δόσις: 1 μεγάλο φλυτζάνι ζάχαρι κρυσταλλιζέ, 6 αὐγά, 1 μεγάλο φλυτζάνι ἀλεῦρι, ξυμένη φλοῦδα μισοῦ λεμονιοῦ, 2 κουταλιὲς τῆς σούπας χυμὸς λεμονιοῦ, 1 κουταλάκι τοῦ καφὲ Ροαγιὰλ Μπέϊκεν Πάουντερ (πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ παντοπωλεῖα, 1)2 κουταλάκι τοῦ καφὲ ἁλάτι.

Ἐκτέλεσις: Χωρίζομε προσεκτικὰ τοὺς κρόκους τῶν 6 αὐγῶν, βάζομε τὰ ἀσπράδια σὲ μιὰ λεκάνη πήλινη καὶ τοὺς κρόκους σὲ μιὰ ἄλλη. Κτυπᾶμε τοὺς κρόκους ἕως ὅτου πήξουν καλὰ καὶ πάρουν τὸ χρῶμα λεμονιοῦ. Κοσκινίζουμε ἕνα φλυτζάνι ζάχαρι καὶ τὴν προσθέτουμε λίγη-λίγη καὶ ἐξακολουθοῦμε να δουλεύουμε ἕως ὅτου τὸ μῖγμα γίνῃ πολὺ ἐλαφρὸ ἢ ἀφρᾶτο καὶ ἡ ζάχαρι ἀνακατευθῆ τελείως μὲ τοὺς κρόκους. Προσθέτουμε τὴν ξυμμένη φλοῦδα τοῦ λεμονιοῦ, κατόπιν τὸν χυμό του, τ' ἀνακατεύουμε καλὰ καὶ τὰ βάζουμε κατὰ μέρος. Ἔπειτα κτυπᾶμε τὰ ἀσπράδια, ἕως ὅτου γίνουν μιὰ ἐλαφριὰ μαρέγκα, ἀνοίγουμε μιὰ τρύπα εἰς τὸ πρῶτο μῖγμα καὶ προσθέτουμε τὸ ἥμισυ τῆς μαρέγκας, ἀνακατεύοντάς τες καλά. Κοσκινίζουμε τὸ ἀλεῦρι μὲ τὸ ἁλάτι καὶ τὴν Μπέϊκι Πάουντερ ἀνοίγουμε πάλι στὴ μέση μιὰ τρύπα καὶ ρίχνουμε μέσα τὸ μῖγμα αὐτ, τὰ στεγνὰ ὑλικὰ καὶ ἀφοῦ ἀνακατέψουμε καλὰ τὸ μῖγμα αὐτὸ χύνουμε εἰς ἀβουτύρωτες φόρμες μὲ τρύπα στὴ μέση καὶ ψήνουμε σὲ μέτριο φοῦρνο τῶν 177 βαθμῶν ἐπὶ 50 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου.

ΑΚΟΜΗ ΜΕΡΙΚΕΣ

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΟΔΑ

Τὰ φορέματα τὰ καπέλλα καὶ τὰ παπούτσια

ΠΑΡΙΣΙ, Σεπτέμβριος. (Τῆς ἀπεσταλμένης μας). — Στὰ προηγούμενα δύο φύλλα τῆς «Εὐρώπης» σᾶς ἔγραψα ἀρκετὰ σχετικὰ μὲ τὴν τάση τῆς ἐφετεινῆς μόδας καὶ τὰ χρώματα, ποὺ θὰ κυριαρχήσουν.

Ἐννοεῖται ὅτι στὸ Παρίσι δὲν βρίσκει κανεὶς ἄκρη στὰ πράγματα τὰ σχετιζόμενα μὲ τὴ μόδα. Ἕνας ὁλόκληρος κόσμος ἐργάζεται γιὰ νὰ ἐμφανίσῃ κομψότερη τὴ γυναῖκα, θελκτικώτερη, ἐπιθυμητότερη. Φαντασθῆτε ὅτι σ' αὐτὴ τὴν «ὑπόθεσι» παίρνουν μέρος καὶ οἱ ἀκαδημαϊκοί, ποὺ γράφουν ἄρθρα, ἀκριβοπληρωμένα βέβαια, ἐπάνω στὸ πῶς λανσάρεται ἡ μόδα καὶ ἔκαμε πολὺν κρότο καὶ ἐπροκάλεσε περισσότερα σχόλια ἕνα ἄρθρο, ποὺ ἀποδίδεται εἰς ἕνα μεγάλο ἀκαδημαϊκὸ καὶ ὁ ὁποῖος γράφει — τί νομίζετε;—τὰς ἐντυπώσεις του ἀπὸ μιὰ ἐπίδειξι μανεκὲν χωρὶς νὰ παραλείψῃ ἐννοεῖται νὰ λανσάρῃ μαζὶ μὲ τὴ μόδα καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα σπίτια τοῦ Παρισιοῦ. Ἔτσι λοιπὸν ἡ μόδα μοιάζει μὲ λίγη ρούσσικη σαλάτα, στὴν ὁποία κάθε «δημιουργός», ὅπως ὀνομάζονται ἐδῶ οἱ ἀσχολούμενοι μὲ τὰ σχέδια προσθέτει ἕνα κουμπάκι, μιὰ ἀγκράφα, μιὰ πεταλουδίτσα ἢ ἕνα ποντικάκι γιὰ νὰ διαφέρῃ τὸ μοντέλλο του ἀπὸ ἕνα ἄλλο ποὺ ἐθαυμάσθη.

Στὴ συλλογὴ μέσα βλέπομε κάθε εἴδους φόρεμα καὶ κάθε εἴδους χρῶμα: Στὰ ἀπογευματινὰ κυριαρχεῖ τὸ βελοῦδο, μὲ λαινὰζ μέσες τραβηγμένες ψηλά, κορσὰζ ντραπαρισμένα, ποὺ δὲν ἀφήνουν — δόξα τὸ θεῷ — τίποτα τὸ κρυφό! Τὸ πτυχὲς ποὺ διασῶμα διαγράφεται ἐπὶ τὸ κομψότερον πάντοτε καὶ τὸ στῆθος ὑπογραμμίζεται.

Βλέπουμε ἐπίσης στὶς συλλογὲς αὐτὲς ταγιὲρ γιὰ ὅλες τὶς ὧρες τῆς ἡμέρας μὲ φοῦστες ἁπλὲς καὶ ἴσιες καὶ ζακέττες μακρυὲς καὶ κοντές.

Περιττὸ νὰ σημειώσω ὅτι τὰ ἀπογευματινὰ ταγιὲρ γαρνίρονται μὲ ρενάρ.

Ἀσυγκρίτου ὀμορφιᾶς, κομψότητος καὶ πολυτελείας εἶναι οἱ μπλοῦζες σὲ μεγάλη ποικιλία καὶ ποὺ ἔχουν ἐπάνω τους μεγάλη ἐργασία.

Ὅσο γιὰ τὶς βραδυνὲς τουαλέττες χάνει κανεὶς τὸ νοῦ του. Σχέδια ἀρχαϊκά, σχέδια μοντέρνα, σχέδια φουτουριστικά. Ἡ Κλεοπάτρα ἀναμιγνύεται μὲ τὴ Μαρία τῶν Μεδίκων μὲ τὴν Ἄννα τὴν Αὐστριακὴ ποὺ παραχωρεῖ τὴ θέσι της στὴν Πομπαντοὺρ καὶ αὐτὴ εἰς μιὰ μεγάλη σημερινὴ κυρία τοῦ ἡμικόσμου.

Κυριαρχοῦν οἱ πτυχὲς ποὺ διαγράφουνε καὶ περιτυλίγουν τὸ σῶμα, τὰ ψηλὰ ἐφηρμοσμένο κορσὰζ μὲ πτυχὲς στὴ μέση ἢ μὲ ντεκούπ.

Ἄλλες τουαλέττες εἶναι μακρυές, ἄλλες κοντές, ἄλλες φαρδιὲς ἐμπρὸς καὶ ἄλλες πίσω καὶ ὅλες φορτωμένες μὲ βαρύτιμα πιχλιμπίδια ποὺ τὶς κάνουν ν' ἀστράφτουν στὰ φῶτα.

Ὁ Γουώρθ, ἡ Λουσιὲν Λελόγκ, ὁ οἶκος Μεμπωσὲ κυριαρχοῦν σὲ διάφορα σχέδια καὶ χρώματα. Ὁ οἶκος Πακὲν ἐμφανίζει πολυτελέστατα φορέματα μὲ βαρύτιμες γοῦνες. Ὁ οἶκος Γκρὴντ πολύχρωμα πρωϊνὰ ταγιὲρ καὶ ἀπογευματινὰ ταγιὲρ σὲ χρώματα βαθειὰ καὶ βραδυνὰ ἀνσάμπλ μὲ μακρυὰ φορέματα ντεκολτὲ καὶ κοντὲς βέστες. Ὁ Ζὰν Πατοῦ ἐξαντλεῖται εἰς λεπτομέρειες. Τὸ πράσινο, μπλὲ γκρὶ καὶ τὸ βαθὺ κόκκινο εἶναι οἱ ἀδυναμίες του.

Ὁ οἶκος Μάγκυ Ρούφ λανσάρει ψηλοὺς γιακάδες μὲ κλεισίματα ντεκορατίφ, μπλοῦζες μὲ μανίκια, κιμονὸ μὲ πολλὲς σοῦρες. Ἡ Ἀλὶς πρωϊνὰ φορέματα ἀπὸ χοντρὰ ὑφάσματα, κάπες καὶ ἐπανοφώρια ρεγκλάν, ἀπογευματινὰ καὶ βραδυνὰ φορέματα σατὲν κλωκὲ καὶ ζέρσεϋ—φλουΐντ.

Τὰ καπέλλα εἶναι σὲ νέες πρωτότυπες φόρμες μὲ πλούσια ὑλικὰ καὶ φαντασία στὸ σχεδίασμα ἀπέραντη. Ὅπως βλέπετε καὶ στὴν εἰκόνα μας, τεπέδες ψηλοί, μυτεροί, καὶ ἄλλα ντραπαρίσματα πλαισιώνουν τὰ κομψὰ κεφαλάκια. Δὲν λείπουν καὶ τὰ φτερά, οἱ κορδέλλες καὶ τὰ λουλούδια. Ὅσο γιὰ τὰ γάντια προτιμῶνται τὰ ἀντίθετα χρώματα πρὸς τὸ φόρεμα σύμφωνα ὅμως μὲ τὸ χρωματισμὸ τῆς τσάντας, ποὺ εἶναι μεγάλη τὸ πρωῒ καὶ μικρὴ τὸ ἀπόγευμα καὶ μὲ τὸ χρωματισμὸ τῶν παπουτσιῶν.

Η Κα ΑΝΤΑ

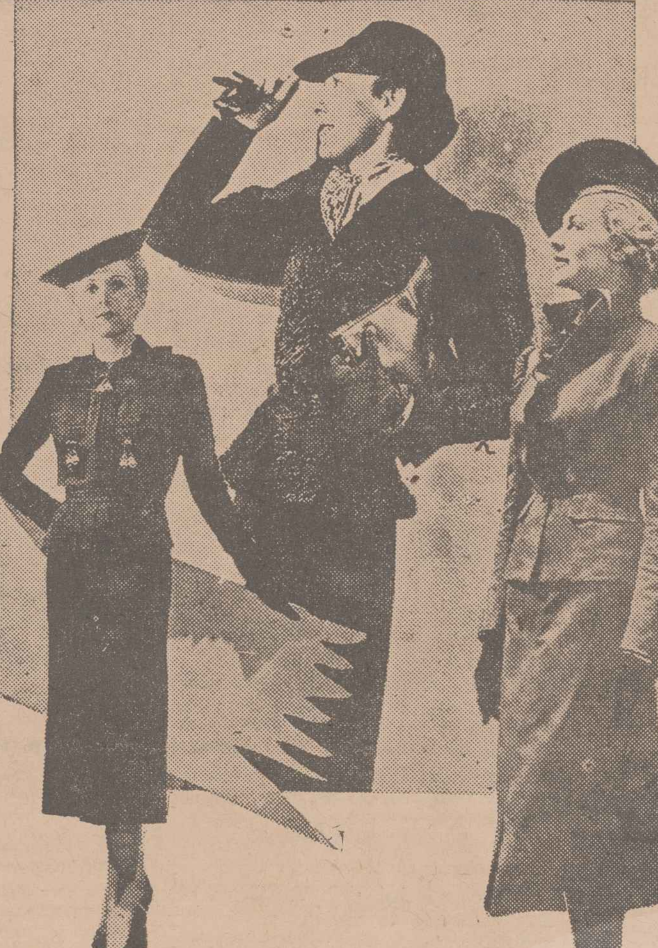

Τρία τελευταῖα μοντέλλα ποὺ λανσαρίστηκαν εἰς τὴν Ἔκθεσιν τῶν Παρισίων.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ:

— Ἡ ἀγάπη ταπεινώνει τὶς μεγάλες ψυχὲς καὶ ἐξυψώνει τὶς μικρές.

— Ἡ κατάκτησις εἶναι γιὰ τὸν ἄνδρα τὸ τέλος, γιὰ τὴν γυναῖκα ἡ ἀρχή.

— Ὁ ἄνδρας συχνὰ βαρύεται τὴν ἀγάπη, ἡ γυναῖκα ποτὲ δὲν βαρύεται παρὰ τὸν ἐρωμένο της.

— Ἡ ἄστατη γυναῖκα εἶναι ἐκείνη ποὺ δὲν ἀγαπάει πιά, ἡ ἐλαφρὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἤδη ἀγαπάει ἕναν ἄλλον, ἡ κοκορόμυαλη ἐκείνη ποὺ δὲν ξέρει ἂν ἀγαπᾶ κεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ, ἡ ἀδιάφορη ἐκείνη ποὺ δὲν ἀγαπάει τίποτα.

— Ὁ ἄνδρας εἶναι περισσότερον πιστὸς στὸ μυστικὸ τοῦ ἄλλου παρὰ στὸ δικό του, ἡ γυναῖκα τὸ ἐναντίον, φυλάει μὲ περισσότερη προσοχὴ τὸ δικό της μυστικὸ παρὰ τὸ μυστικὸ τοῦ ἄλλου.

— Ἡ γυναῖκα σκέπτεται συχνὰ πᾶν ὅτι λέγει. Λέγει δὲ σπανίως ἐκεῖνο ποὺ σκέπτεται.

Ἀεροπερμανὰντ
ΜΗΤΣΟΥ
Σατωβριάνδου, ἀριθμ. 6

Η ΚΑΛΛΟΝΗ

Τὸ δέρμα σας

Ἐπιμένω στὸ δέρμα, ὡς βλέπουν οἱ ἀναγνώστριες τῆς «Εὐρώπης», γιατὶ τὸ δέρμα τῆς γυναίκας, εἶναι ἡ βιτρίνα της. Ἕνα φρέσκο δέρμα, χωρὶς κηλίδες, χωρὶς ρυτίδες, εἶναι κάτι ποὺ σκεπάζει ἀκόμη καὶ τὴν ἀσχήμια.

Καί, ἐπειδὴ ἔχω αὐτὴ τὴ γνώμη, ἐπιμένω σ' αὐτό. Ἀλλὰ σᾶς συνιστῶ, νὰ προσέχετε στὰ καλλυντικὰ ποὺ μεταχειρίζεσθε. Προσέχετε πάρα πολύ. Γιατὶ κάποτε, φέρνουν τὰ ἀντίθετα ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα ποὺ ἐπιδιώκουμε.

Σήμερα, θὰ σᾶς δώσω δύο συνταγές, μιὰ γιὰ κὸλντ-κρὲμ καὶ μιὰ γιὰ κολώνια. Εἶναι κι' οἱ δυὸ πετυχημένες καὶ σᾶς δίνουν ἀβλαβῆ κατασκευάσματα. Ἰδοὺ της:

ΣΥΝΤΑΓΗ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

ΤΟΥ JEAN MARIE FARINA

Alcool à 90 °	1000,0
Essence de bergamote	6.0
» de citron	4.0
» de zertes de Portugal	8.0
» romarin	05.0
» de cédrat	7.0
» de néroli	1.50
» d'origan	1.0
» d'anis	II gouttes
» de canelie	V »
teinture d'arbre	IV »

ΣΥΝΤΑΓΗ COLD CREAM

Hnile d'amandes douces	43.0
Blanc de baleine	12.0
Cire blanche	6.0
Eau de Roses	12.0
Telnture de Benjoin	3.0
Huile de rose	II gouttes

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΠΗΤΟΣ ΤΩΝ ΧΕΙΛΕΩΝ

Συχνὰ ἀναφαίνονται στὰ χείλη, ἰδίως στὸ ἐπάνω, μικρὲς φυσαλλίδες, ποὺ προκαλοῦν ἀρκετὰ ἐνοχλητικὸ κάψιμο, ἐκτὸς ποὺ ἀσχημίζουν. Γι' αὐτὲς χρησιμοποιήσατε αὐτὴ τὴν ἀλοιφή:

Calomel	1.0
Clycérolé d'amidon	10.0
Teinture de Benjoin	5.0

Ἀλείφετε μὲ αὐτὸ τὸ μῖγμα τὸ πάσχον χεῖλος, τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμηθῆτε καὶ θὰ γίνετε καλά.

Η ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

□□□

ΤΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ ΒΑΖΑ

Ὅταν σερβίρετε σ' ἕνα γυάλινο βάζο πολὺ ζεστὸ γλυκὸ ἢ κομπόστα, φροντίζετε νὰ βάζετε κάτω ἀπὸ αὐτὸ ἕνα πανὶ βρεγμένο. Ἔτσι θὰ ἀποφεύγετε τὸ σπάσιμο.

ΠΩΣ ΘΑ ΚΑΘΑΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΑΛΟΥΜΙΝΙΑ

Τὸ ἀλουμίνιο σήμερα, εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξι καὶ προτιμᾶται ἀπὸ ὅλες τὶς νοικοκυρές. Γιατὶ εἶναι ἐλαφρό, καθαρὸ καὶ τὸ πιὸ πρακτικὸ γιὰ σκεύη τῆς κουζίνας.

Εἶναι ὅμως πολὺ πιὸ εὔκολο στὸ νὰ τρυπήσουν καὶ νὰ χαλάσουν τὰ ἀλουμίνια, ἅμα δὲν τὰ περιποιούμεθα καὶ δὲν τὰ καθαρίζουμε τακτικὰ ἀπὸ ὅ,τι εἶναι τὰ χάλκινα. Λοιπὸν πρῶτα-πρῶτα ὅταν τὸ ἀγοράσετε καινούργιο, καὶ πρὶν τὸ μεταχειρισθῆτε νὰ βράσετε μέσα λίγο γάλα ἐπὶ δέκα λεπτά θὰ τὸ κινῆτε δέ, ὥστε νὰ ἀλειφθῇ μὲ τὸ γάλα ὅλο τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κατσαρόλας. Τὸ γάλα θὰ σχηματίσῃ ἕνα φλοιὸν ὁ ὁποῖος θὰ προφυλάξῃ ἀπὸ τὸ τρύπημα. Ἐξ ἄλλου τὰ ἀλουμίνια δὲν πρέπει νὰ τρίβωνται μὲ βίμ ἢ ἄλλα βιομηχανικὰ παρασκευάσματα ἀλλὰ μὲ καθαρὴ βοῦρτσα ἐμβαπτισμένη σὲ σαπουνάδα. Κοστίζει φθηνότερα καὶ τὰ σκεύη σας, θὰ διατηροῦνται καλύτερα.

Η ΕΥΡΩΠΗ ἀπαντᾷ

Γ. Φ., Ἐδῶ.— Ἔλαβα τὸ γράμμα σας. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν συμφωνοῦν αἱ θετικαί μου πληροφορίαι μὲ ὅσα γράφετε —χωρὶς βέβαια νὰ δίνω καμμιὰ σημασία σ' αὐτὰ ποὺ γίνονται, γιατὶ σ' αὐτὲς τὶς ἐπιχειρήσεις χρειάζονται χιλιάδες— χωρὶς ἀξιώσεις καὶ ὄχι δέκα —μὲ ἀξιώσεις ἀκαδημαϊκῶν. Εἰλικρινῶς σᾶς λέω, πὼς δὲν μὲ νοιάζει καθόλου, ἂν καὶ διοργανώσατε σεῖς ὅλη αὐτὴ τὴ φέστα. Σεῖς κρίνατε τὸν ἑαυτόν σας καὶ μὴν ἀπολογεῖσθε. Περάστε ὅταν θέλετε 6—7 μ.μ. πλὴν Σαββάτου καὶ Κυριακῆς. Εὐχαριστῶ γιὰ τὶς συμβουλές σας. Ἀλλὰ κάτι ξέρω κι' ἐγώ, ποὺ εἶμαι στὸ τιμόνι. Ὡραία ἐμφάνισι, χωρὶς περιεχόμενο, μοιάζει μὲ μπαλλόνι ποὺ φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια καὶ χάνεται. Μερικοὶ φίλοι σας, ἔχουν πικρὰν πεῖραν σ' αὐτό. Ὅσο γιὰ τὸ ποίημα τοῦ κ. Μάνδαρη, ἔχω διαφορετικὴ γνώμη. Ἔχει πνοὴ κι' ἔχει μέλλον ὁ νέος αὐτός. Λυποῦμαι μόνο ποὺ τὸ ἄξιο τραγοῦδι τῆς Π. —ποὺ διεκδικεῖτε— δὲν πῆρε μιὰ ἄλλη θέσι. Μὰ τὸ διαμάντι εἶνε πάντα διαμάντι, ὅπου κι' ἂν εἶνε. Καὶ ἡ φίλη λογοτέχνις ξέρει πόσο τὴν ἐκτιμῶ, ὥστε νὰ μὴν παραπονῆται. Αὐτὰ γιὰ σήμερα, ποὺ εἶνε ἀναγκαῖα.

ΖΟΖΕΦ Λ.— Ἡ «Εὐρώπη» εἶνε ἐντελῶς νέο περιοδικό. Μόνον ὁ ὑποφαινόμενος εἶνε συνέχεια ἄλλων. Ἑπομένως δὲν ἔχω παλαιὰ χειρόγραφα καὶ λυποῦμαι γι' αὐτό. Στεῖλτε αὐτὰ ποὺ γράφετε, χωρὶς ὑποχρέωσι ἐκ μέρους μου.

ΜΑΝ—ΚΟ, Ἀθήνα.— Ἐλήφθη.

Β. Γ., Οἴτυλο.— Καλὰ τὸ καταλάβατε. Εἶμαι ὁ ἴδιος. Τὸ πεζό σας εἶνε ὑπερωμαντικὸ καὶ οἱ παρομοιώσεις του ἀτυχεῖς. Τὸ τραγοῦδι ποὺ διαβάζω, ἴσως νὰ εἶχεν ἐγκριθῆ, μὰ ἔπρεπε νἆνε καλλίτερο —ἔπρεπε νὰ τὸ ἐπιμεληθῆτε— Τὸ δημοσιεύω ἐδῶ καὶ διαβάστε το καὶ σεῖς νὰ δῆτε ἂν ἔτσι εἶναι. Ἰδού το :

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Τὰ γαλανὰ νερά σου
νὰ σκίζει ἀπαλὰ
βαρκούλα ποὺ γοργοκυλᾷ
ὁλόχαρη μπροστά σου

Μὲ τὸ λευκὸ πανάκι
καὶ τὸ σταυρὸ ψηλὰ
σωστὸ ἀγκελουδάκι
φαντάζει ἀπὸ μακρυά.

Καὶ σὺ σωστὴ μητέρα
μὲ τοὺς λευκοὺς ἀφροὺς
τοῦ σβύνεις κάθε μέρα
τοὺς ἀναστεναγμούς.

Γ. ΣΤΑΜ., Χίον.— Δημοσίευσα καὶ στὸ προηγούμενο καὶ σ' αὐτὸ πεζὰ τοῦ Ἀμαρόῦ, ἀπὸ τὰ τραγούδια τῆς Βιλιτῶς κλπ. Διάβασέ τα. Δὲν εἶνε ἐρωτικὴ ἐπιστολὴ τὸ πεζό. Θὰ δημοσιεύω δὲ πεζὰ μεγάλων συγγραφέων τακτικά, γιὰ νὰ τὰ διαβάζετε ὅλοι σας καὶ νὰ διδάσκεσθε.

Ε. Σ. ΑΡΜ., Πειραιᾶ.— Ἡ ἴδια ἀπάντησις. Καὶ περιμένω ἀφοῦ διαβάσετε. κάτι τὸ ἐμπνευσμένο.

ΒΛ. ΑΕΙΘ., Ἀγυιάν.— Ἔχετε εὐχέρειαν στίχου. Ἀλλὰ περιεχόμενο ὄχι παρόμοιο. Βέβαια εἶνε δύσκολο, στὴν ἡλικία σας, νὰ γράψετε καλύτερα, ἀλλὰ προσπαθῆστε. Σᾶς δημοσιεύω ἕνα τετράστιχο ἐδῶ, γιὰ νὰ δῆτε ἂν ἔχω δίκηο :

Τώρα... πρὶν ἡ ὄψη μου
τῆς χειμωνιᾶς τὸ χρῶμα πάρη...
πρὶν δῶ νὰ μοῦ γκρεμίζουνται
σκληρὰ τὰ ὄνειρατά μου...
πρὶν οἱ λεβέντες νὰ μοῦ ποῦν:
«...κι' ἐσὺ γέρο - σαλιάρη!...»
νὰ μὲ λυποῦνται τὰ παιδιὰ
κι' οἱ ὠμορφοκοπελλοῦδες!...

ΚΡΙΝΟΝ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ, Ἡρ.— Τὰ πτωχὰ τραγουδάκια σας μποροῦν νὰ γίνουν καλύτερα, ἂν διαβάσετε, ὄχι μόνο τραγούδια ἀλλὰ καὶ πεζά.

Γ. Ν. ΒΑΣΙΛ.— Ἔχετε δίκηο καὶ διώρθωσα καὶ τὰ δυό. Ἀπὸ σήμερα ἔχω σελίδα ὁλόκληρη μόνο λογοτεχνική. Τὸ τραγοῦδι σας πολὺ καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῆ.

ΚΡΙΝΟΝ ΘΕΣ.— Τὸ γραμματάκι σας τὸ ἔλαβα καὶ εὐχαριστήθηκα πολύ. Μεγάλη σας καλωσύνη νὰ μᾶς κρίνετε τόσο ἐπιεικῶς. Καὶ εὐχαριστῶ γιατὶ φροντίζετε μεταξὺ τῶν φίλων σας γιὰ τὴ διάδοσι τῆς «Εὐρώπης». Θέλω μιὰ σταυροφορία γι' αὐτὸ ὅλων σας, γιατὶ ἡ Θεσσαλονίκη εἶνε ἡ ἀγαπητή μου πόλις. Σιγὰ σιγὰ θὰ γράψετε. Μὴ βιάζεστε μόνο. Ἴσως ἔλθω τὴν Τρίτη καὶ θὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

ΕΠΑΡΧΙΩΤ., (ποιὰ πολιτεία;)— Καὶ ἦταν ἕνας λόγος αὐτός, ποὺ δὲν γράφετε ὄνομα καὶ διεύθυνσι, νὰ μὴ σᾶς ἀπαντήσω. Μὰ κάνω ἐξαίρεσι, γιατὶ τὸ γράμμα σας εἶνε ἁπλὸ καὶ μετρημένο. Μυρίζει ἀγνότη βουνοῦ κι' ἀκόμη λεπτότητα ῥόδου. Τὸ τραγοῦδι σας; Δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ ἀπόλυτα. Μὰ αὐτὸ μὴ σᾶς ἀπογοητεύσῃ. Θὰ φροντίσω νὰ τὸ διορθώσω, γιὰ νὰ σᾶς δώσω ἕνα ὑπόδειγμα. Οἱ νέοι πρέπει νὰ ὑποστηρίζωνται καὶ νὰ καθοδηγοῦνται.

Ν. ΖΑΡ.— Ἡ καμπάνια «Ποιὰ εἶναι τὰ ὄνειρά σας», τελείωσε. Τὸ ποίημα ὄχι καλὸ δυστυχῶς. Γιατί; Ἐνῷ γράφετε τόσο ὡραῖα στὸ πεζό.

Γ. ΤΥΡΝ., Νικηφ.— Ἄλλη μιὰ φωτογραφία. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ὅσοι ἔστειλαν φωτογραφίας ἀνταποκριτῶν, ἂς μάθουν πὼς θὰ λάβουν ταυτότητες γρήγορα.

ΜΑΡΚ., Ἡράκλειο.— Τὸ γράμμα σου μικρέ μου φίλε, μὲ συγκίνησε, πολὺ περισσότερο γιατὶ ἔρχεται ἀπὸ τὸν τόπο ποὺ τόσο ἀγαπῶ καὶ ποὺ ἡ σκέψις μου πετάει κάθε μέρα. Στεῖλτε τὶς φωτογραφίες.

Β. ΛΥΓΔ, Ἐνταῦθα.— Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σας. Εἶμαι δικός σας πάντα καὶ θέλω καὶ σεῖς νὰ εἶσθε φίλος μόνο τῆς «Εὐρώπης». Αὐτοῦ μέσα, μιὰ κίνησις, μπορεῖ νὰ δώσῃ πολλὰ-πολλὰ φύλλα. Τὸ περιμένω. Τὸ «Μακρυά μου» θὰ δημοσιευθῆ καὶ ἴσως μελοποιηθῆ, γιατὶ μ' ἀρέσει.

ΑΠΟΝ. ΔΑΝΔΗΝ, Σταμπούλ.— Πόσο χάρηκα ποὺ ἔλαβα γράμμα σας. Εἶμαι δικός σας γιὰ ὅ,τι θέλετε. Ἀπὸ τὰ παλιὰ τοῦ «Ε.» δὲν ἔχω, δυστυχῶς, τίποτα.

ΑΘ. Κ., Μεσολόγγι.— Κρῖμα ποὺ δὲν ἤλθατε. Κι' ἐγὼ θέλω νὰ γνωρίσω τοὺς νέους λογοτέχνας. Ἂς εἶνε. Ἔρχεστε κάποια ἄλλη φορά, ποὺ θὰ περάσετε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας. Θέλω νὰ γίνετε σταυροφόρος τῆς «Εὐρώπης». Ἐμπρὸς ὅλοι σας.

ΔΟΝΑ ΚΑΡΜΕΝ.— Ἤξερα ὅτι κι' ἂν ἀργούσατε, θὰ θυμόσαστε τὴν «Εὐρώπη». Γιατὶ καὶ ἡ «Εὐρώπη» εἶνε δική σας κι' ὄχι ἐμᾶς ποὺ τὴ γράφουμε. Καὶ γι' αὐτὸ πρέπει ὅλα τὰ κορίτσια τῆς πόλεώς σας καὶ οἱ νέοι νὰ τὴν ἀγοράζουν καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλουν. Ὡραῖα τὰ τραγουδάκια καὶ θὰ δημοσιευθοῦν. Περιμένω τακτικὰ νὰ θυμόσαστε τὴν «Εὐρώπη» σας.

ΜΙΧ. ΒΑΣΙΛ. (Γράφετε διεύθυνσι πλήρη ὅλοι σας).— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ κινηθῆτε περισσότερο γιὰ τὴν «Εὐρώπη» καὶ σεῖς καὶ ὅλοι. Τὸ τραγοῦδι ἐγκρίνεται.

ΜΑΧΗΝ ΒΑΣΙΛΑΚ., Ἀμαρούσιο. Καλό, μὰ μποροῦσε νἆνε καλλίτερο.

Κ. ΤΑΞΙΑΡΧ. (Γράφετε πάντα στὸ γράμμα σας τόπο ἀποστολῆς καὶ διεύθυνσι καὶ χρονολογία). Τὸ πεζό σας νὰ τὸ ξαναδιαβάσετε μετὰ κάμποσο καιρὸ καὶ θὰ δῆτε πὼς θέλει κάποια διόρθωσι.

ΔΗΜ. Χ. ΠΑΠΑΔ. Θεσσαλονίκη. Μοῦ γράφετε στὶς 29)8 καὶ μοῦ λέτε «ἀναμένοντας τὸ περιοδικό σας ποὺ εἴχατε ἀναγγείλει...» Μὰ τὸ περιοδικὸ ἡ «Εὐρώπη» κυκλοφόρησε στὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ τὶς 25 Αὐγούστου σὲ 10.000 ἀντίτυπα καὶ σεῖς δὲν πήρατε χαμπάρι; Τί ἐνδιαφέρον! Καὶ παίρνω καὶ χειρόγραφά σας γιὰ δημοσίευσι; Μὰ γιατί; Νομίζω ὅτι ἔχω δίκηο.

ΒΑΣ. ΚΑΘΑΡ. Πάτρας. Στείλετε δυὸ φωτογραφίες. Γιὰ τὰ τραγούδια ἔχω νὰ σᾶς πῶ πὼς πρέπει νὰ τὰ προσέξετε. Μὴν ἐπαναλαμβάνετε τὶς ἴδιες λέξεις σ' ἕνα τετράστιχο. Ἡ «Παιδοῦλα» θὰ δημοσιευθῆ.

ΣΤΑΜ. Δ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ,, Ἠλ. Ἐτ. —Ἐγνωστοποιήσαμεν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς σας στοὺς ἐνδιαφερομένους.

ΜΑΡ. ΡΟΔΟΦ.— Ὡρισμένως αὐτὴ τὴ βδομάδα δὲν θὰ εἴχατε κέφι. Κι' ἐπερίμενα κάτι περισσότερο. Ἀλλὰ ὁ ὁ Σίβας ἀντεκατέστησε ὅ,τι ἔλειψε.

Γιάν. Καμπουρ. Ἐνταῦθα.— Περάστε τὴν Πέμπτη 6 μ.μ.

Σ. Σταμ.— Ἐδῶ. Εὐχαριστῶ. Ἀλλ' ὡς βλέπετε ἔχουμε κινηματογραφικὸ συνεργάτην. Πάντως, περάσετε τὴν Πέμπτην 6.15 μ.μ.

ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΤΩΝ, Καρπενήσι.— Αἱ λύσεις δημοσιεύονται. Ἀποστείλατε ὅ,τι ἐγράψατε. Πάντοτε θὰ σᾶς ἔχουμε ὑπ' ὄψει.

ΔΕΣ. ΠΑΓ.— Συγγνώμην γιατὶ τὸ περίφημο τραγοῦδι σας, ἀπὸ τεχνικοὺς λόγους δὲν πῆγε στὴν πρέπουσα θέσι. Ἐπιφυλάσσομαι γιὰ τὸ ὡραῖο πεζό.

Δ. Φ. Η. — Ἐστάλη εἰς τὴν διεύθυνσιν ποὺ ὁρίσατε. Περιμένουμε.

ΚΛΗΡΩΤΟΝ ΛΟΧΙΑΝ, Διδ.— Λαογραφείαν εὐχαρίστως δέχομαι. Ἐλήφθησαν ἐπίσης ἐπιστολαὶ καὶ ὕλη καὶ θ' ἀπαντήσωμεν κατὰ σειρὰν τῶν κ. κ. Γ. Ζέρβα, Παν. Οἰκονομάκου, Φαίδ. Φρεζῆ, Γιαν. Σολδάτου, Ἀντ. Κονταξῆ, Ν. Νικολοπούλου, Ἰω. Παπαθανασοπούλου, Ν. Ἀδάμ, Μίμη Λιζάρδου, Σταυρ. Σταυρακοπούλου, Κ. Ἀποστόλου, Λεων. Ἀναπλιώτη, Ἤβου Οἴκτου, Ἐρ. Κ. (Νὰ στείλετε ὅ,τι θέλετε). Κρ. Ρουμπέα, Ἰω. Καριοῦ (ἄδεια ὑπουργ. Τύπου) Κ. Κριτσάνη, Γ. Τσιώχη, Ν. Καρατζᾶ, Ἀλ. Πλατανιώτη (στεῖλτε 2 φωτογραφίες) Νικ. Νικολοπούλου (Ἡ καμπάνια τῶν ὀνείρων τελείωσε). Παν. Βαρβαρήγου, Τράκη Πούλου, Ζακ. Χὸρν, Γιωρ. Βραχωρίτη, Σπ. Παρασκευοπούλου, Ἀδ. Ξυνογαλᾶ, Ἐλ. Μαυρεδάκη, Ἰωσ. Λυκάκη, Νέλλη Σίβα, Β. Χρ. Παπαδοπούλου, Δεκεμβριανοῦ 1936 (ἀπερρίφθη διότι δὲν ἔχετε σημειώσει ὄνομα καὶ διεύθυνσι) Στάθη Ροδινοῦ, Διον. Ἀβραμοπούλου, Ἀμ. Γρυπιώτου (τὸ ἤξερα πὼς δὲ θὰ λείπατε ἀπὸ τὸ προσκλητήριο) Ἀγ. Κλάδου, Γεωργ. Παολινέλη, Ἐλ. Σκανδαλέλη (Μὰ παράπονα ἔχετε; Καὶ τί δὲν σᾶς δημοσίευσα στὸν Ε;) Ν. Κραναίου, Νικ. Ἀναστασιάδου, Ν. Κουαρίνη, Ἐμμ. Μεταξᾶ Θεσ., Μιχ. Χανδάκα, Ν. Εὐαγγελάτου, Γεωργ. Μαραγκοῦ (εὐχαριστῶ καὶ τὸν πρόεδρο τῆς κοινότητος), Βάγγου Ἀναστασιάδου, Ἀλέκου Φανάκη, Στεφ. Γλυτσοῦ, Τ. Ντ. Κυρ. (ὑποχρέωσί μου σ' ἕνα τόσο εἰλικρινῆ ἄνθρωπο σὰν καὶ σᾶς νὰ κάμω ὅ,τι μπορέσω. Περιμένω τακτικά. Τὸ διήγημα θὰ γίνῃ ἀφοῦ τὸ θέλετε), Κ. Παπαγεωργίου Λάρισσα.

Τὸ ταχυδρομεῖο αὐτὸ ἔκλεισε τὸ περασμένο Σάββατο βράδυ. Οἱ ἀποστείλαντες ἀπὸ τῆς Κυριακῆς, ἂς ἀναμένουν τὸ ἄλλο φύλλο.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΒΔΟΜΑΣ
Ἐπισκεφθῆτε την ὅσοι καθυστερήσατε

ΕΝΑ ΑΓΝΩΣΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 18ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

— Ἐσεῖς βέβαια θὰ εἶσθε ἐλεύθερη...

— Βεβαιότατα, κύριε... Γιὰ μένα δὲν ὑπάρχει παρὰ τὸ γραφεῖο, τὸ ρεπορτὰζ καὶ τὸ σπίτι...

— Τότε ἂν θέλετε, ἂν σᾶς τὸ ἐπιτρέπει ἡ μαμᾶ — κι' ἦταν ἡ φωνή του γεμάτη καλοκἀγαθη εἰρωνία — μᾶς συντροφεύετε...

— Δὲν θὰ λείψω, κύριε Ρενάνη... Ἡ μαμᾶ ὅταν μάθη....

— ...Πὼς εἴσαστε μαζύ μου.

— Καὶ βέβαια...

— Ἆ! Αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ... Δὲν θἄθελα νὰ τὸ μάθη.... πρόσθεσε ὁ Ρενάνης γελῶντας... Ποῦ ξέρετε τί μπορεῖ νὰ σκεφθῆ γιὰ μᾶς καὶ τὴ μαμᾶ σας τὴν ἐκτιμῶ πολύ, ὥστε νὰ μὴ θέλω νὰ μὲ... κυνηγήσῃ.

Ὅλοι γέλασαν. Καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους, ὁ πιτσιρῖκος. Μ' αὐτὸς εἶχε στὸ γέλιο του κάτι τὸ πολὺ σαρκαστικό, τὸ χαιρέκακο.

— Ἐπὶ τέλους, ψιθύρισε... Φάε τὴ χιλόπητα δημοσία, γιὰ νὰ δοῦμε κι' ἐμεῖς Θεοῦ πρόσωπο...

Ὁ Ρενάνης δὲν ἄκουσε τί εἶπε ὁ νεαρὸς συντάκτης. Μὰ σχεδὸν τὸ κατάλαβε. Ἡ συνεργάτις του— θέλοντας νὰ δείξῃ τὴν ἀρετή της καὶ τὴν... ἀφοσίωσί της — τοὖχε παραπονεθῆ γιὰ τὸ νεαρὸ Σβίγγο. πὼς τὴν ἐνοχλεῖ.

Καὶ τὸν ρώτησε φιλικά, ὅπως συνήθιζε, ὅταν μιλοῦσε μὲ τοὺς συνεργάτες του ἔξω ἀπὸ τὴ δουλειά :

— Δὲν συμφωνεῖς μ' αὐτὰ ποὺ εἶπα.

Κι' ὁ νεαρὸς αὐθάδης, ὅπως οἱ περισσότεροι τῆς ἡλικίας του, ἀπάντησε :

— Ἀπολύτως μάλιστα!...

— Τότε γιατί μουρμουρίζεις;

— Ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησι...

Ὅλοι γύρισαν νὰ κυττάξουν τὸν Βενιαμὶν τῆς παρέας μ' ἕνα ἐχθρικὸ βλέμμα. Ἡ θρασύτης του τοὺς εἶχε καταπλήξει. Μὰ στὸ διάστημα αὐτὸ ἕνα κλάμα ἀκούστηκε. Ἡ Ρένα Μιλλιάρντη, ὥρμησε πρὸς τὸ παραπλεύρως γραφεῖο χωρὶς νὰ μπορέσῃ νὰ συγκρατήσῃ ἕνα λυγμό.

Πάλι τὸ κέφι τοῦ Ρενάνη χάλασε. Λυπήθηκε τὸ κορίτσι αὐτὸ —πολὺ περισσότερο γιατὶ ὁ ἴδιος προκάλεσε τὸ ἐπεισόδιο— καὶ μιὰ ὀργὴ τὸν πλημμύρισε κατὰ τοῦ νεαροῦ.

— Βλέπεις τί κάνεις; τὸν ρώτησε.

Μὰ καὶ ὁ Σβίγγος τώρα εἶχε στενοχωρηθῆ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κ. ἀρχισυντάκτα, εἶπε. Δὲν τὄθελα. Δὲν εἶχα τέτοια πρόθεσι. Ἀλλὰ γιὰ τιμωρία μου θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ στερηθῶ τῆς συντροφιᾶς σας.

Κι' ἦταν πραγματικὰ ὁ νεαρὸς θλιμμένος. Αὐτὸ συγκίνησε τὸν Λίνο :

— Ὄχι! Θάρθῃς... Μόνο ποὺ θὰ ὑποχρεωθῇς νὰ καταφέρῃς τὴ Ρένα, νἄρθῃ μαζύ μας.

Ὁ Σβίγγος ἔσκυψε τὸ κεφάλι κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο ὅπου εἶχε καταφύγει κλαίγοντας ἡ συνάδελφός του.

Καὶ σὲ λίγο — πῶς τὰ κατάφερε; — βγῆκε μαζύ της κι' ὅλο τὸ γκρούπ κατέβηκε τὴν πλατειὰ μαρμάρινη σκάλα τοῦ μεγάρου, μὲ γέλια καὶ χαρές.

Καὶ μαζὺ ὁ Λίνος Ρενάνης, ὁ ἀμφυτρίων τῆς βραδυᾶς. Μόνο ποὺ μόλις βγῆκε στὴν ὁδὸ Σταδίου, σκέφτηκε :

— Τί κουταμάρα ἦταν αὐτή; Θὰ τὰ κάμω νὰ πλήξουν τὰ καϋμένα τὰ παιδιά, κι' αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει.

Μὰ ἕνα προσωπάκι, ἕνα μελαχροινὸ προσωπάκι μὲ δυὸ λαμπερὰ ματάκια φάνηκε μπροστά του κι' ἡ ὁδὸς Σταδίου χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του μὲ τὴν ἄσφαλτο καὶ τὰ μέγαρά της καὶ κάποιος ἄλλος ἀνηφορικὸς δρόμος τὸν ἀντικατέστησε, ὁ ἴδιος ἄσπρος δρόμος ποὺ κάποιο θερμὸ βράδυ, σ' ἕνα ἄλλο πολὺ μακρυνὸ τόπο, τὸν ἀνέβηκαν μαζύ. Καὶ σὰ ν' ἄκουσε τὴ γλυκειὰ φωνὴ τῆς μακρυνῆς ἀγάπης του :

— Δὲν πρέπει νὰ κάμῃς νὰ λυπηθοῦν τὰ παιδιὰ αὐτά. Θἆναι κρῖμα...

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Τὸ ραδιοφωνικὸν πρόγραμμα

21 - 27 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ.κ. 332—904 κ.χ.) 11.30 Ἐλαφρὰ συναυλία καὶ χορός. 12.30 Χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ.κ. 1339—224 κ.χ.) 8 Δίσκοι. 10 Κονσέρτο Σοπέν. 11 Χορός.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ.κ. 354—841 κ.χ.) 8.15 Ἐλαφρὰ μουσική. 9.50 Μουσικὸ ρομάντσο τοῦ Μπράνγκραμπερ. 11.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός.

ΒΕΡΟΜΥΝΣΤΕΡ (μ.κ. 540—554 κ.χ.) 9 «Ἡ ὡραία Ἑλένη», ὄπερα Ὄφφενμπαχ.

ΒΙΕΝΝΗ (μ.κ. 507—592 κ.χ.) 7.10 Χορός. 8.25 Κονσέρτο, Γκλούκ, Σμίτ, Ρ. Στράους. 9.40 Δίσκοι. Τραγοῦδι. 10.15 Βιεννέζικα τραγούδια. 10.45 Σονάτα σὲ βιολὶ καὶ πιάνο. 11.20 Χορός.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ.κ. 550—546 κ.χ.) 8.10 Τραγοῦδι. 10.10 Δίσκοι. 12'10 Τζάζ.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ.κ. 365—824) κ.χ.) 8.40 Συναυλία. 9.35 Βιολοντσέλλο. 10.10 Τραγοῦδι. 10.45 Κονσέρτο.

ΠΕΜΠΤΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ.κ. 332—904 κ.χ.) 9.10 Χορός. 11.30 Εὔθυμη μουσική.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ.κ. 1339—224 κ.χ.) 9 Εὔθυμη μουσική. 10.05 Χορός. 11 Γερμανικὴ μουσική.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ.κ. 354—841 κ.χ.) 8.15 Μουσικὴ δωματίου. 9.10 Χορευτικὸ βράδυ. 11.30 Εὔθυμη χορευτικὴ μουσική.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ.κ. 332—904 κ.χ.) 9.10 Βραδυνὸ κονσέρτο μὲ Σοῦμαν, Λίστ, Ρ. Στράους. 11.30 Νυκτερινὴ μουσική.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ.κ. 1339—224 κ.χ.) 8 Κονσέρτο Γ. Στράους, Ἄμπρααμ, Λέχαρ. 9 Ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός. 11 Βραδυνὴ μουσική.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ.κ. 354—841)κ.χ.) 8.15 Λυρικὴ μουσικὴ καὶ κονσέρτο. 9.10 Ἐλαφρὰ μουσική. 10 Εὔθυμη μουσική. 11.30 Γερμανικὴ μουσική.

ΒΕΡΟΜΥΝΣΤΕΡ (μ.κ. 540—556 κ.χ.) 8.20 Λαϊκὰ τραγούδια. 8.55 Ὀπερέττα τοῦ Ἐδ. Κύνεκε. 10 Ποικίλη μουσική.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (μ.κ. 332—904 κ.χ.) Ποικίλη μουσική. 9.10 Εὔθυμη μουσική. 11.30 Χορός.

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ.κ. 1339—224 κ.χ.) 8 Ποικίλη μουσική. 9.10 Εὔθυμη μουσική. 11.30 Χορός.

ΒΙΕΝΝΗ (μ.κ. 507—592 κ.χ.) 10 Στρατιωτικὴ συναυλία Μασενέ, Γ. Στράους, Λέχαρ. 9 Τζάζ. 10 Ἐλαφρὰ μουσική. 10.40 Ἐλαφρὰ κλασσικὴ μουσική. 11.20 Ποικίλη μουσική.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ.κ. 1339—224 κ.χ.) 7 Συναυλία μὲ τραγοῦδι. 11 Βιολί. 10.30 Τραγοῦδι.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ.κ. 1571—191 κ.χ.) 7 Μελωδίες καὶ ρυθμοί. 9 Μουσικὴ φαντασία. 11.30 Χορός.

ΒΙΕΝΝΗ (μ.κ. 507—592 κ.χ.) 7 Βιεννέζικη μουσική. 8.35' Τραγοῦδι Μαρίας Τάουμπερ. 9.05' Χορός. 11.30 Ἐλαφρὰ μουσική. 12 Συνέχεια.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ.κ. 550—546 κ.χ.) 7.30 Χορωδία τυφλῶν «Ὅμηρος». 8.50 Μουσικὸς περίπατος. 11.20 Χορός. 12.05 Συναυλία.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ.κ. 365—824 κ.χ.) 8.12 Στρατ. μουσική. 9.30 Χορός. Τζὰζ Καρολόγου. 10.30 Ἀπὸ ὀπερέττες.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Α' (μ.κ. 484) 7 Συναυλία. 8 Χορωδία. 10.30 Συναυλία ἐκ Παρισίων. 1 Τζάζ.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Β' (μ.κ. 322) 10 Συναυλία καὶ τραγοῦδι. 11 Συνέχεια. 12.10 Τζάζ. 1 Δίσκοι.

ΜΟΝΑΧΟΝ (μ.κ. 405—740 κ.χ.) 9 «Φραντσέσκα ντὲ Ρίμινι», μελόδρ. τοῦ Βίντερ. 11.30 Χορός.

ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ (μ.κ. 336—950 κ.χ.) 8 Ἀγροτικὴ μουσική. 9.30 «Ἰδομενεύς», μελόδρ. τοῦ Μόζαρτ. 11.30 Χορός.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ (μ.κ. 432—695 κ.χ.) 1.30 Γαλλικὰ τραγούδια. 12.30 Εἰδήσεις. 12.45 Δίσκοι.

ΤΟΥΛΟΥΖΗ (μ.κ. 386—776 κ.χ.) 10.30 Ἀπὸ τὴν Ὄπερα Κωμὶκ τῶν Παρισίων.

ΔΕΥΤΕΡΑ

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ.κ. 1339—224 κ.χ.) 7.15 Δίσκοι. 9 Χορός. 10 «Οἱ νύμφες στὴ λίμνη», μελόδρ. τοῦ Κουρπίνσκι.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ.κ. 1571—191 κ.χ.) 9.10 Μουσικὴ κωμῳδία τοῦ Στάϊνκοπφ. 10.15 Ἐλαφρὰ μουσική. 11.30 Χορός.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ.κ. 550—546 κ.χ.) 7.15 Τζάζ. 8.25 Πιάνο. 9.30 Κιθάρα. 11 Χορός. 12.05 Τσιγγάνοι.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ.κ. 365—824 κ.χ.) 8 Ἐλαφρὰ μουσική. 9.45 Δίσκοι Σκίπα, Τίτα Ροῦφο. 10.30 Δίσκοι. 11.10 Τραγοῦδι.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Α' (μ.κ. 484) 7.15 Ἀπὸ γαλλικὲς ὄπερες 9.55 «Ἁλιεῖς μαργαριτῶν», μελόδρ. τοῦ Μπιζέ.

ΜΟΝΑΧΟΝ (μ.κ. 405—740 κ.χ.) 8 Χοροεσπερίς. 11.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός.

ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ (μ.κ. 316—950 κ.χ.) 7 Τραγούδια. 11.30 Χορός.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ (μ.κ. 432—695 κ.χ.) 10 Ἡ ὥρα τῶν συνθετῶν. 12.45 Δίσκοι.

ΤΡΙΤΗ

ΒΑΡΣΟΒΙΑ (μ.κ. 1339—224 κ.χ.) 7.15 Δίσκοι. 8.15 Βιολοντσέλο. 9 Ἐλαφρὰ μουσική. 11 Μουσικὴ δωματίου Μπάχ, Μόζαρτ.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (μ.κ. 1571—191 κ.χ.) 7 Χορωδία. 8 Ἐλαφρὰ μουσική. 9.10 Χορός. 12 Χορός.

ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (μ.κ. 550—546 κ.χ.) 6.30 Τσιγγάνοι. 8 Μουσικὸς περίπατος. 9.35 Συναυλία. 11.15 Ρεσιτὰλ ἅρπας. 12.05 Τζάζ.

ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ (μ.κ. 365—824 κ.χ.) 8 Δίσκοι. 10.05 Τραγοῦδι. 10.30 Συμφ. Συναυλία. 11.45 Συνέχεια.

ΒΡΥΞΕΛΛΑΙ Α' (μ.κ. 484) 10.45 Ἀγγλικὴ καὶ γαλλικὴ μουσική.

ΜΟΝΑΧΟΝ (μ.κ. 405—740 κ.χ.) 9.10 «Πρετσιόζα», μουσικὸ δρᾶμα τοῦ Βέμπερ. 1120 Εὔθυμη βραδυά.

ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ (μ.κ. 316—950 κ.χ.) 8 Λαϊκὴ μουσικὴ μὲ χορωδία. 10.15 Ἁρμόνιον. 11.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ καὶ χορός.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ (μ.κ. 432—695 κ.χ.) 10.30 Μεγάλη συμφωνικὴ συναυλία. Ἔργα Μόζαρτ, Μπάχ, Φωρὲ κτλ. 12.45 Δίσκοι.

ΘΑ ΙΔΡΥΘΟΥΝ ΣΤΟΥΝΤΙΑ ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 19ης ΣΕΛΙΔΟΣ]

ντουμπλαρίσματος τῶν ταινιῶν του, ὥστε αἱ μεγάλαι κινηματογραφικαὶ ταινίαι, ἀφοῦ παιχθοῦν στὰς Ἀθήνας εἰς γερμανικὴν γλῶσσαν, νὰ ντουμπλάρωνται εἰς Ἑλληνικὴν διὰ τὰς ἐπαρχίας ὥστε νὰ κατακτηθῇ καὶ τὸ ἐπαρχιακὸν κοινόν, ἱδρυομένου ἐν τῷ μεταξὺ καὶ Συλλόγου τῶν φίλων τῶν Γερμανικῶν ταινιῶν, ποὺ φρονεῖ ὅτι θὰ ὑποβοηθήσῃ πολὺ τὸ ἔργον του.

Καὶ ἐρχόμεθα στὸ Στούντιο. Ὁ ξένος ὅμιλος προβλέπει καὶ γι' αὐτό. Σκέπτεται τόσον διὰ τὴν ἵδρυσιν κινηματογραφικῶν σχολῶν καὶ ἱδρυμάτων στὴ χώρα μας καὶ παροχῆς, μὲ διευκολύνσεις, τῶν ἀναγκαίων μηχανημάτων ὡς καὶ τὴν ἵδρυσιν Ἑλληνικοῦ βοηθητικοῦ ἀτελιέ, ὅπου θὰ παράγωνται κινηματογραφικαὶ ταινίαι καὶ δέχεται ὅπως εἰς τὴν ἐπιχείρησιν αὐτήν, ἡ ὁποία θὰ τελῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Γερμανικοῦ Κινηματογραφικοῦ Ἐπιμελητηρίου, συμμετέχει καὶ εἷς Ἕλλην κεφαλαιοῦχος προερχόμενος ἐκ τοῦ κλάδου τῶν κινηματογραφικῶν ἐπιχειρηματιῶν καὶ διαθέτων σεβαστὸν κεφάλαιον εἰς δραχμάς.

Αἱ πληροφορίαι μας αὐταί, ἐγράψαμεν καὶ ἀρχικῶς, ἀποτελοῦν εἰσέτι σκέψεις τοῦ ξένου ὁμίλου, αἱ ὁποῖαι δὲν ἐξεδηλώθησαν εἰσέτι ὡς ἀποφάσεις. Εἶναι ἑπόμενον λοιπὸν νὰ μεσολαβήσουν ἄλλαι σκέψεις, ὅπως εἶναι φυσικόν, καὶ ἂν εἰς τὸ μέλλον πάρουν ὁριστικὴν τροπὴν πρὸς ὑποβολὴν προτάσεων, τὸ ζήτημα νὰ ἐξετασθῇ ἀπὸ τῆς γενικῆς αὐτοῦ πλευρᾶς καὶ ἐντεῦθεν καὶ νὰ γίνῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συμφέρει εἰς τὴν χώραν, ὥστε νὰ προαγάγῃ καὶ τὴν κινηματογραφικὴν βιομηχανίαν. Πάντως καὶ ὡς σκέψεις τὰ ἀνωτέρω ποὺ ἐξεθέσαμεν, εἶναι συζητήσιμαι. Διότι πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀρχίζει καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ μπαίνῃ στὴν χορείαν τῶν κρατῶν ποὺ ἐκμεταλλεύονται τὸν κινηματογράφον. Καὶ δεύτερον, πραγματοποιεῖται, ἐν μέρει βέβαια, ἀλλὰ ὁραγματοποιεῖται ἡ ἵδρυσις Ἑλληνικοῦ Στούντιο, εἰς τὸ ὁποῖον κάτω ἀπὸ στιβαρὸ χέρι καὶ ἔμπειρο, θὰ μορφώνουμε καὶ τὸ ἔμψυχο ὑλικό μας.

Ἀλλ' εἴπομεν: Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι ἀκόμη παρὰ ἁπλαῖ συζητήσεις. Διότι ἄλλως τε τὸ ζήτημα αὐτὸ εἰς τὸ σύνολόν του καὶ εἰς τὶς λεπτομέρειές του, εἶναι τόσο πολπλοκο, ὥστε ἡμεῖς μήτε νὰ ἀναμιχθοῦμε μποροῦμε, οὔτε νὰ ἐκφέρουμε κἂν γνώμη.

Εὐχάριστες ὧρες

Διάφορα παίγνια

ΠΥΡΑΜΙΣ

+	= Φωνῆεν
* + *	= Ὄργανον αἰσθήσεως.
* * + * *	= Τὸ τελευταῖον σημεῖον.
* * * + * * *	= Ὁ ἀνταποκρινόμενος πρὸς τὸ ἰδανικόν.
* * * * + * * * *	= Κάτοικος μιᾶς ἠπείρου.
* * * * * + * * * * *	= Ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀριθμητικήν.

Οἱ σταυροὶ καθέτως : ὁ ἀχώριστος σύντροφός σας.
(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργ Χ. Παολ.—Κέρκυρα)

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΗΣ ΑΝΤΖΕΛΙΚΑΣ

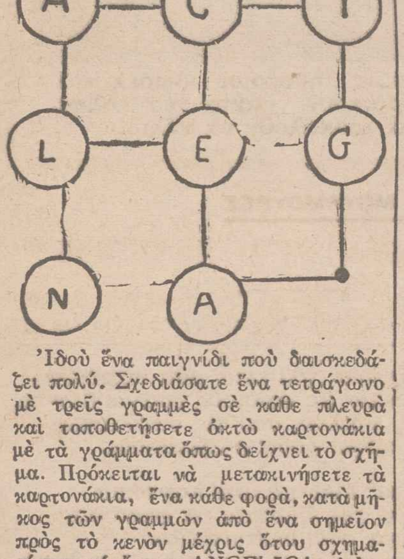

Ἰδοὺ ἕνα παιγνίδι ποὺ διασκεδάζει πολύ. Σχεδιάσατε ἕνα τετράγωνο μὲ τρεῖς γραμμὲς σὲ κάθε πλευρὰ καὶ τοποθετήσετε ὀκτὼ καρτονάκια μὲ τὰ γράμματα ὅπως δείχνει τὸ σχῆμα. Πρόκειται νὰ μετακινήσετε τὰ καρτονάκια, ἕνα κάθε φορά, κατὰ μῆκος τῶν γραμμῶν ἀπὸ ἕνα σημεῖον πρὸς τὸ κενὸν μέχρις ὅτου σχηματίσετε τὸ ὄνομα ANGELICA εἰσὶ

A N G
E L I
C A

Προσπαθῆστε νὰ τὸ ἐπιτύχετε μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν λιγώτερες κινήσεις.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΩΝ

* * * *	= Κράτος τῆς Ἀσίας
* * * *	= Εἶδος χαρτοπαιγνίου
* * * *	= Τέλος προσευχῆς
* * * *	= Μέγα κράτος τῆς Ἀσίας

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου Σταυρολεξιτῶν Καρπενησίου)

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΔΕΣ

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης λέξεως ἀπὸ αὐτὰς ποὺ ζητοῦνται κατωτέρω, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, ἀποτελοῦν μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας πόλεις τοῦ κόσμου :

1) Φλύαρον πουλί. 2) Ὠμορφιά, 3) Γυναικεῖον ὄνομα. 4) Πόλις τῆς Θεσσαλίας. 5) Τὸ τέλος τῶν ἁμαρτωλῶν. 6) Ξηρὸς καρπός.
(Ἐστάλη ὑπὸ κ. Ε. Μόσχου, Χίος)

ΛΕΞΙΓΡΙΦΟΣ

Εἶμαι κράτος τῆς Εὐρώπης
Ἂν προσλάβω ἀντωνυμίαν
Μία πόλις θὰ προβάλῃ
Παρευθὺς εἰς Θεσσαλίαν.
(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Χ. Ε-πούλου Ἐνταῦθα).

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

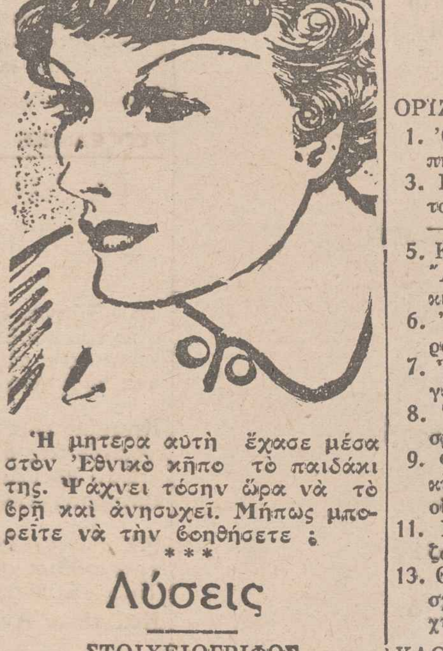

Ἡ μητερα αὐτὴ ἔχασε μέσα στὸν Ἐθνικὸ κῆπο τὸ παιδάκι της. Ψάχνει τόσην ὥρα νὰ τὸ βρῇ καὶ ἀνησυχεῖ. Μήπως μπορεῖτε νὰ τὴν βοηθήσετε ;

* * *

Λύσεις

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ
Ἀμὼς — Ἄθως

ΑΙΝΙΓΜΑ
ὁ μῦλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ
Ἔστι δίκης ὀφθαλμὸς, ὃς τὰ πάθ' ὁρᾷ
(Ἡ ἐπιγραφὴ διαβάζεται κατὰ στήλας, ἡ πρώτη ἐκ τῶν κάτω, ἡ δευτέρα ἐκ τῶν ἄνω καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς).

ΜΕΤΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ
Γλῶσσα — Κλῶσσα

ΛΕΞΙΓΡΑΦΟΣ
Οἰδίπους = ἤδη — πούς

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 1ον
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : Ρεβάλ, ἄρχων.—Νέα, σία, ναί.—Σχάρα, ἰκτίς. — Σιάρι, Δανία.— Κέα, σῶα, τίς. — Νομὴν, ἁγνόν.
ΚΑΘΕΤΩΣ : Ρῆνος, σόκιν.—Βία, ἅμα, ἀρμ.—Λύσσα, Ἰάσων.—Ἁλάτι, διάβα.— Χὰν, τῶν, τάν.— Ναϊὰς, Αἴσων.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 2ον
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : Κάμηλος.— Χαρά, ὕπατος. — Χάκων.— Ἀντοχή, τρόπος.—Ἄνθη.— Ὅσοι, τράμ. — Ἀγάπησα.—Ἔρως, Σιών.— Ἐπαίται.—Ἧπαρ, ἀκίς.— Τομή. —Ἐλαφρή, πλάσμα.— Τέντα.— Ἔντιμη, μονή.— Σύστημα.
ΚΑΘΕΤΩΣ : Καινὸς, ριπολίνη.— Καπόνι, σεραφείμ. — Μάχη, κατακτητής.— Λακωνία, τέμενος.— Συντήρησις, πάθη.— Χαρούτας, ἄγαλμα.— Μονομαχῶ, τεμένη.

Αἱ λύσεις τῶν δύο σχεδίων εἰς τὸ ἑπόμενον.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ 2ΟΝ

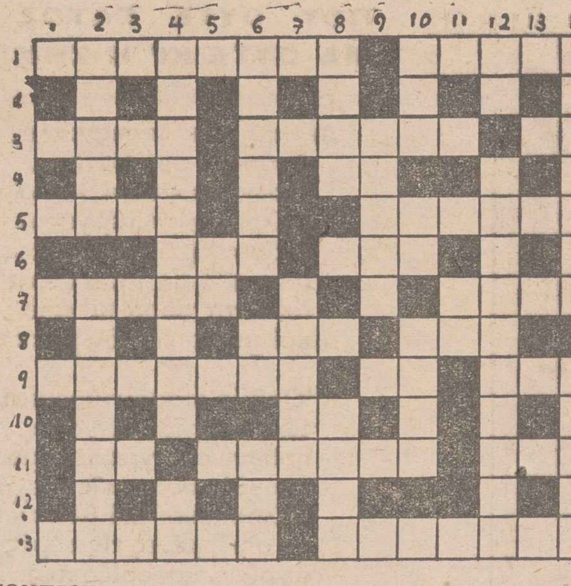

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Ὀροσειρὰ τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης.— Προφήτης... χορευτερᾶς.
3. Πρωτεύουσα Εὐρωπαϊκοῦ Κράτους.—Πόλις τῆς Πελοποννήσου. —Θεὸς τῶν Αἰγυπτίων.
5. Κάτοικος τῆς πόλεως (κλητ.).— Ἄνθη—Ἡρωϊκὸν φρούριον καὶ κινηματογράφος τῶν Ἀθηνῶν.
6. Ἀρχαῖον νόμισμα.— Μονὰς βάρους.
7. Ἦτο ὁ Κρόνος.—Ἐθνικὸς εὐεργέτης.
8. Τραγουδῶ.— Γνωστὸς ὀργανισμός.
9. Φαντασιοκόπημα. — Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.— Δὲν τὴν ἔχουν οἱ ἰχθεῖς.
11. Νημάτιον.—Ἡ Βασίλισσα τῶν ζώων.—Κλωστή.
13. Θυγάτηρ τοῦ Οἰδίποδος.—Ἔχει σχέσιν μὲ τὴν ἀστυνομίαν, τὸ ταχυδρομεῖον καὶ τοὺς κώδωνας.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

2. Ὁ ἄριστος εἰς τὸ εἶδος του.— Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ ἔχων σχέσιν μὲ τοὺς παλαιοημερολογίτας.
4. Ὄνομα ἡγεμόνων τῆς Αἰγύπτου. —Μόριον ἀπαγορευτικόν.
6. Ἀρέσει στὶς γυναῖκες καὶ στὶς γάτες.—Ἄρθρον (πληθ.).— Ἡ πηγὴ τῆς ἑλονοσίας (πληθ.).
7. Πόλις τῆς Τουρκίας.
8. Πόλις τῆς Ἠπείρου.— Ἥρως τοῦ Ὁμήρου.
9. Ποταμάκι (δημ.).
10. Ἀρχαία Θεά. — Νότα μουσικῆς. —Ἤπειρος.
12. Παρακελευστικὸν μόριον.— Ἐφεύρεσις τῶν τελευταίων ἐτῶν.
14. Ποταμὸς ποὺ ἔπαιξε ρόλον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.— Διοικούμεθα ὑπ' αὐτῶν.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνωνύμου)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΕΡΜΗΣ

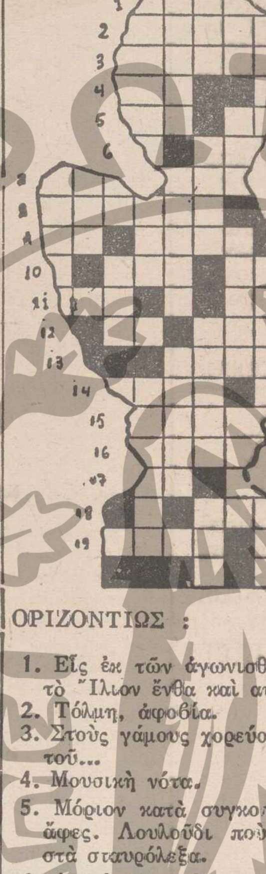

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Εἷς ἐκ τῶν ἀγωνισθέντων περὶ τὸ Ἴλιον ἔνθα καὶ αὐτοκτόνησε.
2. Τόλμη, ἀφοβία.
3. Στοὺς γάμους χορεύουν τὸ χορὸ τοῦ...
4. Μουσικὴ νότα.
5. Μόριον κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἄφες. Λουλοῦδι ποὺ φυτρώνει στὰ σταυρόλεξα.
6. Λεπτὴ κλωστή.
7. Ὅτι ἦταν ὁ...Σεγιούμ. — Κατάρα.
8. Δὲν ὑπάρχουν ἀνώτερα.
9. Μόριον τελικόν.—Δύναμις.— Κλ
10. Πρόθεσις. — Στρατιωτικὸν παράγγελμα.
11. Χειμωνιάτικο σπόρ.— Τὸ οὐράνιον τόξον.
12. Νότα.—Ὁ ζῶν ἄτακτα.
13. Ἕλλην καὶ...Ρουμᾶνος ποδοσφαιριστὴς τοῦ Ἐθνικοῦ.
14. Περιοχὴ ποὺ πῆραν τελευταίως οἱ Γερμανοὶ μὲ δημοψήφισμα.
15. Ἡ πόλις ὅπως τὴν λέγουν οἱ Ἄγγλοι.
16. Θεὸς τοῦ πολέμου.
17. Νότα.
18. Ξύλινη λαμπάδα.
19. Μεταφορικὸν μέσον.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Σταλαγματιά.
2. Συμπερασματικὸς σύνδεσμος.
3. Νότα.— Φυσικὸν στοιχεῖον.
4. Πρωτεύουσα Βαλκανικοῦ κράτους.—Ὡς ἐὰν ἦ...
5. Γιατριά.—Φέρει τὴν γῆν στοὺς ὤμους του. — Χαιρετισμός.
6. Κύττα τὸ 2 καθέτως.—Περιοχὴ τῆς Ἀσίας. — Φλέβα κεντρικὴ ἀρχίζουσα ἀπὸ τὴν καρδίαν. — Ἀρχικὰ μεγάλης διεθνοῦς ἐπιτροπῆς.
7. Ἡ ράτσα.—Ἴδια.—Τὸ μισὸ τοῦ ἕνα.—Τὸ φυτίλι τοῦ τσακουμακιοῦ.
8. Ἐγέννησε μὲ θεία ἐπέμβασι.— Ὅτι εἶναι μερικὰ ποδάρια μὲ τὴν... ζέστη.—Συντροφιά.
9. Ἡ μεγαλόνησος.
10. Τὸ πρῶτο φύλλο τῆς τράπουλας.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. κ. Καγκ. Ἀργοστόλιον).

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ ΜΑΣ

Σόνια Π.— Γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω ἀκριβῶς, θέλω νὰ γράφετε τὸ ἀκριβὲς ὄνομα καὶ τὴν ὑπογραφήν σας, μαζὶ μὲ τὴν διεύθυνσίν σας. Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴν φίλην σας.

Κληρωτὸν λοχίαν.—Τὸ ἴδιο καὶ γιὰ σᾶς.

Μαραμένο Ροδόφυλλο. Μεγάλη φαντασία. Θὰ γίνετε μιὰ καλὴ λογοτέχνις, γιατὶ τὸ γράψιμό σας εἶναι πολὺ ἐπιδέξιο. Φύσις ρωμαντική, ποὺ ἐπηρρεασμένη ἀπὸ τὴν ἰσχυρά σας φαντασία θὰ θαυματουργήσῃ. Χαρακτὴρ πολὺ ὑπερήφανος καὶ πεισματάρης, φθάνων μέχρι δεσποτισμοῦ, ποὺ καταντᾷ σὲ φιλονικίες, διαμάχες καὶ θὰ σᾶς κάνῃ νὰ ἔχετε πολλὲς ἐχθρότητες. Προσέχετε, γιατὶ αὐτὸ θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ στὴν ἐξέλιξί σας. Θὰ ἤθελα τὴν ἀκριβῆ ὑπογραφήν σας καὶ τὴν διεύθυνσίν σας, νὰ σᾶς γράψω ταχυδρομικῶς περισσότερα.

Καποδίστριαν.— Χαρακτὴρ πολὺ αὐταρχικός, φιλήδονος εἰς μεγάλον βαθμόν. Ἀγάπη πρὸς τὴν τέχνην, τὸ χρῆμα καὶ τὴν πολυτέλειαν. Πολὺ ἐπίμονος, πρᾶγμα ποὺ θὰ σᾶς ἐμποδίσῃ σὲ πολλὰ πράγματα.

Ξανθειὰ Καλλιπολίτισσα.— Γράψετέ μου ὀνοματεπώνυμον, διεύθυνσιν καὶ ὑπογραφήν.

Ροῦντι Ποπέσκο.— Πότε γεννηθήκατε; Μὰ δὲν διαβάσατε τὴν ἀγγελίαν μου; Αὐτὸ ἀκριβῶς μοῦ χρειάζεται. Χρονολογία γεννήσεως καὶ ἡμέρα.

Εβζον Ρ.— Δυστυχῶς, χωρὶς ὀνοματεπώνυμον δὲν μπορῶ νὰ ἐργασθῶ. Σημειῶστε, ὅτι ἡ ἐπιστολή σας θὰ ἔλθῃ ἀπ' εὐθείας στὰ χέρια μου.

Βέλμα Ρ.— Τὸ ἴδιο. Καὶ λυποῦμαι πολύ, ποὺ δυὸ καλὰ κορίτσια, ὅπως σεῖς καὶ ἡ παραπάνω δεσποινίς, δὲν θἄχετε τὴν ἀπάντησί μου.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ ΣΚΥΡΙΑΝΕΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΕΣ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ
Ἕτοιμαι ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑΙ
Σκυριαναὶ Δρ. 7.500 καὶ 10.900
Βυζαντιναὶ » 16.400
Ἀγγλικαὶ » 23.000
10 κομμάτια
ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ
Ἔτοιμα σαλόνια καὶ χὼλ Σκυριανά, Βυζαντινὰ καὶ Ἀγγλικά, τὰ 10 κομμάτια ἀπὸ 3.000 καὶ ἄνω.
Ἐργοστάσιον καὶ ἔκθεσις γωνία Πειραιῶς καὶ Κολοκυνθοῦς 2. Τηλ. 54.737

Σάτυρα

Η ΕΥΘΥΜΗ ΑΘΗΝΑ

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ

῞Οταν περνᾶ ἡ ὥρα γιὰ τὴν πρόσκλησι καὶ ὅλα τὰ κολάρα εἶναι στενά.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

῎Εκδοση διορθωμένη

ΡΟΔΟΥ ΜΟΣΧΟΒΟΛΗΜΑ

(Κ. ΠΑΛΑΜΑ)

Πέρυσι ἄγρια μ' ἔδειρεν ἡ βαρυχειμωνιὰ
πού μ' ἔπιασε χωρὶς φωτιὰ καὶ μ' ηὗρε χωρὶς νειάτα
κι' ὥρα τὴν ὥρα πρόσμενα νὰ σωριαστῶ βαρειὰ
στὴ χιονισμένη στράτα.

Μὰ φέτο...πώς καὶ τἄφτιαξα μ' ἕνανε καρβουνᾶ
κι' ἔτσι ὑπάρχει πᾶσα ἐλπὶς γιὰ νἀξεχειμωνιάσω
ἔχω ἀνθρακίτη, κὸκ καὶ κάρβουνα βουνὰ
καὶ τό.. ρόδο τ' Ἀπριλιοῦ, θὰ βρεθῇ στὸν Γάσσο.

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΒΙΟΛΙ

(Ι. ΠΟΛΕΜΗ)

῎Ακουγα τὸ ἀπόκοσμο τὸ παληὸ βιολὶ
μέσα στὴ νυχτερινὴ σιγαλιὰ τ' Ἀπρίλη
στὸ παληὸ κουφάρι του μιὰ ψυχὴ καλὴ
μιὰ ψυχὴ ὡμίλει!...

Νὰ τ' ἀκούσω τώρα πειά, δὲν μπορῶ γιατὶ
ἔπαψεν ἡ σιγαλιὰ στὶς νυχτιὲς τ' Ἀπρίλη,
χτίστηκε τετράπατο ἔναντι «κουτὶ»
κι' ἔχουν... ραδιόφωνα οἱ καινούργιοι φίλοι

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν

Ο ΙΔΙΟΣ

□□□

ΕΡΩΤΙΚΟ

ΣΟΥΠΑ - ΜΟΥΠΕΣ

Μοῦπες προχθὲς στὰ σκοτεινὰ
μικρό μου περιστέρι
πώς μ' ἀγαπᾷς ἀληθινὰ
καὶ θὰ μὲ κάμῃς ταῖρι

Τἄχασα ὁ δόλιος στὸ λεφτὸ
καὶ ἄλλο τι δὲν βρῆκα
καὶ σοῦπα δίχως νὰ σκεφτῶ
--Καλά... μὰ ἔχεις προῖκα;

Σὲ πῆρε τὸ παράπονο
καὶ μοῦπες πὼς δὲν σ' ἀγαπῶ
πὼς λόγο τόσο ἄπονο
δὲν πίστευες πὼς θὰ σοῦ πῶ.

κι' ἐγὼ γιὰ δεύτερη φορὰ
ἔπαθα κι' ἄλλη νίλα
ἔπαθα ἄλλη συμφορὰ
καί... σ' ἔστειλα νὰ κόβῃς ξύλα!

Ο ΑΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΓΑΤΟΝ ΑΕΡΑ ΦΡΕΣΚΟΝ ΓΕΜΑΤΟΝ

ΠΟΥ ΟΥΤΕ ΓΑΤΟΣ ΕΜΕΙΝΕ ΜΑ ΟΥΤΕ ΚΙ' Η ΖΗΜΙΑ ΤΟΥ !..

Δὲν τὰ κατάφερες καλα,
ἀγαπητέ μου Γάτε...
῎Ισως νὰ φταῖνε καὶ σ' αὐτὸ
ἄλλοι σου συνεργάται,
ἐφόσον ὅμως πιάστηκες
σὰν ποντικὸς στὴ φάκα
ἄκου τα τώρα κι' ἀπὸ μὲ
καὶ μὴ ποιεῖς τὸν βλάκα.

Ὀρθῶς διαμαρτύρονται
τῶν Ἀθηνῶν οἱ γάτοι...
ἤρθανε στὸ γραφεῖο μου
προχθὲς δυὸ τρεῖς τρεχᾶτοι
ἀλλόφρονες καὶ βλοσυροὶ
μὲ σηκωμένες τὶς οὐρὲς
ἀγρίως νιαουρίζοντες
μὲ ἀναθέματα κι' ἀρές.

Τὸ γένος ἐρεζίλεψες,
μοῦ εἶπανε, τῶν γάτων,
καὶ σὺ καὶ οἱ συνερ-γάτες σου
μ' ὅλα τὰ σύνεργά των
πρώτη φορὰ ἀκούστηκε
στὴν ἱστορία γάτος
νὰ κλέβῃ πεντοχίλιαρα
καὶ νὰ τὸ σκᾷ τρεχάτος.

Ἐκτὸς, μοῦ λὲν, ἂν τὰ λεφτὰ
τὰ πῆρες γιὰ «λαυράκι»
μὰ ὡς τόσο τί τὸν ἤθελες
κεῖνο τὸν Δουλγεράκη,
Ἀφοῦ τὸ σχέδιο μόνος σου
τὸ εἶχες ἐκμαιεύσει;
Ποιὸς εἶδε γάτον σὲ γιατρὸ
μάμμον ποτὲ νὰ τρέξῃ;

Γιατὶ γιὰ συνεργάτη σου
πῆρες τὸν Στραβοπόδη;
῎Ανθη ὁ φτωχὸς ἐφύλαγε
ἄοσμα ἢ καὶ εὐώδη
κι' ἄκοντα τὸν παρέσυρες
στὰ σχέδιά σου τ' ἄτιμα...
῎Ισως γι' αὐτὸ δὲν γλύτωσε
ἀπὸ τὸ στραβοπάτημα.

Αὐτὰ μοῦ εἶπανε οἱ γάτοι
μὰ θὰ προσθέσω κι' ἐγὼ κάτι:

Γιατὶ γιὰ ν' ἀναφέρουμε
καὶ τοῦ στραβοῦ τὰ δίκια
τὸ χρηματοκιβώτιο
ἂν ἦτο μὲ ποντίκια,
θἄταν σωστὰ καὶ φυσικά,
ἁρμοδιότης γάτας
ἔστω καὶ γάτας μὲ γυαλιὰ
καὶ ἄλλους συνεργάτας.

Ἀφοῦ ὅμως πεντοχίλιαρα
ἦταν καλὰ γεμᾶτο
ποιὸς λόγος νὰ ἐμπιστευθοῦν
τὴ φύλαξι σὲ Γάτο;

Ἀλλ' εὐτυχῶς ποὺ πρόλαβε
πάλι ἡ ἀστυνομία
καὶ... οὔτε Γάτος ἔμεινε
ἀλλ' οὔτε καὶ ζημία.

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΧΟΝΔΡΟΣ ΛΙΓΝΟΣ ΚΑΙ ΣΙΑ

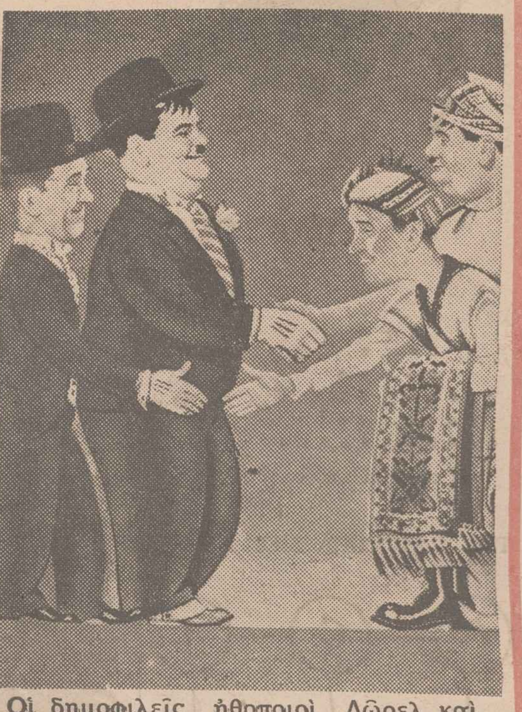

Οἱ δημοφιλεῖς ἠθοποιοὶ Λῶρελ καὶ Χάρντυ εὑρίσκουν πάντα νέα κόλπα γιὰ νὰ προκαλοῦν τὰ γέλια.

ΤΖΟΓΕΔΙΚΕΣ ΜΟΥΡΜΟΥΡΕΣ

ΤΑ "ΠΑΛΗΑ" ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΑΣ

ΚΑΙ ΤΑ "ΝΕΑ" ΚΑΤΑΝΤΙΑ ΜΑΣ

Τὸ «Ξύπνα, ξύπνα, γλυκειά μου παρθένα»
σοῦ τραγουδοῦσα μὲ παληοὺς τραγουδιστὲς
κάτου ἀπ' τὶς γρίλιες σου τὶς σφαλιστὲς
καὶ τό : «Θὰ κόψω ρόδα μυρωμένα».

Κοιμώσουνα κι' ἐγὼ μὲ μιὰ λαχτάρα
γυρνῶντας ἀπ' τῆς Πλάκας τὰ σοκάκια
«Ἐσὺ κοιμᾶσαι στὰ σεντονάκια»
σοῦ τραγουδοῦσα ὥς τὸ πρωῒ μὲ τὴν κιθάρα

Μὲ πληγωμένο ἀπὸ τὸν ἔρωτα τὸ στῆθος
τραγούδια σοὔλεγα γεμάτα ἀπὸ μαράζι
Τὸ... «Ξύπνα, ξύπνα, διότι χαράζει».
Καὶ τὸ...«῎Αν ἡ καρδιά σου εἶνε λίθος».

Κι' ἐξύπναγες παρθένα μου παληά
μὲ τὰ μαλλάκια τὰ ξανθὰ τὰ ξεπλεγμένα
Καὶ πίσω ἀπὸ τὶς γρίλιες φοβισμένα
τὰ χείλη σου μοῦ στέλνανε φιλιά !

.. ..

Μὰ τώρα σὰν χαράζει δὲν ξυπνᾷς
ὅσο καὶ νὰ σοῦ κάνω ἐγὼ καντάδα,
γιατὶ στὰ σεπαρὲ βρὲ σουσουράδα
ὥς τὸ πρωῒ τὰ μπεκροκοπανᾷς !!!

Ἐπάψαν τὰ τραγούδια κι' οἱ κιθάρες
Καὶ τὸ σοκάκι σου στὴν Πλάκα εἶνε μουγκό
κι' ἀφοῦ ψοφᾷς ν' ἀκοῦς τὰ νέα τὰ ταγκό
«Ἀπόψε στὶς ὀχτώ»...κι'ἄλλες σαχλαμάρες!

Σοῦ τραγουδῶ μοντέρνα ὠμορφονιά
Τώρα ποὺ πλέον δὲν ἀξίζεις φράγκο
«Τρομάρα στὰ μπατζάκια σου» κι' «Ἀπόψε στὶς ἐννηά»
Τὰ δύο νέα τὰ ταγκὸ τοῦ Μπιάνγκο !....

Ταῦτα χωρὶς ὑπεκφυγὲς
Γράφει μὲ πόνο.......

....Ο ΤΖΟΓΕΣ

□□□

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΚΕΡΑΜΙΔΕΣ

Ἦταν φθινόπωρο !... Τρεμούλιαζε στὴ γῆ ὁ κοῖνος
κ' ἡ φύση ραγιζότανε στὸ κλᾶμμα σου ἡ παναρμόνια.
῎Εσκυψα καὶ σὲ ρώτησα : «γιατὶ αὐτὸς ὁ θρῆνος ;»
Καὶ μοῦπες : «Μᾶς ρημάξανε ἀπ' τὸν κῆπο τὰ λεμόνια !»

ΜΑΡΚΟΣ ΤΟΥΛΙΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ